

GÖTEBORGS UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.

Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.

Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.

Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.

All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.

If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

P.

Grefvedottern

eller

Hypnotisk kärlek

Svensk Originalroman

af

RUNO HJELM.

STOCKHOLM,
OL. HANSENS FÖRLAG.

STOCKHOLM

VICTOR PETERSONS BOKTRYCKERI

1895.

I KAPITLET.

Förtroendet; första mötet.

Du har lofvat att säga mig allt den dag jag blefve konfirmerad. Nu är det redan tvenne veckor sedan och du undflyr mig, i stället för att infria ditt löfte.

Blicken flammade under de långa ögonfransarne och rösten hade en anstrykning af förebråelse. »Men», fortfor hon, åter leende och glad, jag vill ej befalla dig, gamla kära Maj. Så här går det kanske lättare — och hon drog ned den gamla gumman bredvid sig i soffan — och slog armen smeksamt om hennes hals.

— Se så barn, tag ej lifvet af gumman!

— Ja, du slipper ej härifrån, förr än du lofvar att i kväll bjuda mig på vin, nötter och tårtor och framför allt på de historier du lofvat

mig så länge och som röra detta gamla slott och mina förfäder. Nå — lofvar du?

Hon kvarhöll lekfullt den gamlas händer och såg henne skälmaktigt in i ögonen.

— Blott ni släpper mig, fröken Elsa, ty jag tyckte mig höra grefvens klocka. Ja, nådi' grefven skulle vilja ge Er hvad Ni önskar, fröken Elsa, jag tror till och med om ni ville taga hans ögon.

— Och dock förmår han så litet att bereda mig någon verklig glädje — — huru skola vi kunna förmå honom att gifva mig litet mera frihet? Jag dör i denna enformighet. Iskogen känner jag hvarje tufva, bäcken ljuder ej mer som silfverklingande skratt, utan som söfvande vaggång — — O! i gamla murar, huru har jag ej bedt er störta tillsammans — det blefve ju ändock någon omvexling. Jag har, vet du Maj, varit färdig att tända eld på hela slottet för att...

— Gud tröste er barn, så ni säger, ropade Maj och slog förfärad ihop sina händer. Ni talar hädiskt, men ni förstår ej bättre. Men jag hörde grefvens klocka — låt mig gå!

— I kväll således! jublade Elsa och sprang med lätta steg genom parken för att i ro läsa slutet af den bok hon under sina forskningar på vinden hittat i en stor lår tillsammans med en mängd andra romaner af franska författare, ej precis lämpliga för en sextonårings drömmande sinne.

Lifvet i naturen tillfredsställde henne ej mera
hon lefde blott i sin fantasiverld, inbillande sig

O! i gamla murar, huru har jag ej bedt er störta tillsammans.

att hon sjelf var en förtrollad prinsessa som en
gång förr eller senare skulle bli befriad ur sin
fångenskap af en ung skön prins.

Denna hjälte måste komma emot henne med dröjande steg, under det hans lågande blick borrhade sig in i hennes, och hon hörde hans röst, denna röst, ljuf som musik och vibrerande af inre rörelse uttala hennes namn — blott detta — »Elsa»!

Hon satt nedhukad lutad emot en trädstam med boken hvilande emot knät och båda händerna instuckna i det svarta yfviga håret.

Då tyckte hon sig höra ett lätt prassel och såg upp med en frånvarande, inåtvänd blick. Säkert var det blott någon ekorre, som var på jagt efter sin unge tänkte hon och återtog sin läsning.

Men nej! hennes blick vidgade sig, och det kom förvåning och djupt intresse i den.

Där, på något afstånd stod ju hennes drömda hjälte och vände sig halft ifrån henne.

Boken föll ur hennes hand och hon steg ljudlöst upp. Hvad var det han hade framför sig? En tafla! ett stort paraply och ett staffli. På tå smög hon sig en bakväg omkring honom han rörde sig ännu ej.

Hon var helt nära, och likväl blef han stilla.

Hon blef djärfvare och stod strax bredvid, ja så nära, att hon kunde se hans tafla — — men, hvad var det! hennes egen bild, just under trädet, där hon brukade sitta.

Hon försjök i ett tyst åskådande, men rod-

nade djupt, när han med en oväntad rörelse vände sig om.

Där var den ju, »blicken, som borrade sig in i hennes» och för alltid brände sig fast i hennes hjärta. — —

Hon vardt som förtrollad, det var henne omöjligt att slita sig ur denna domning, hon stod stilla, och hennes blick var som fastväxt vid mannen framför henne med det kolsvarta håret, den bredaxlade figuren och de flammande ögonen.

— Jag har tagit er för ett litet skogsrå, och därför denna stöld af det skönaste en pensel kan frambringa, sade han med en lätt brytning, under det att han småleende betraktade den förvirrade flickan.

Ändtligen vek förtrollningen, och den skygga blicken gled åter ned mot bilden på taflan. Sedan gaf hon sig till att springa, så fort och lätt som en hind — och han såg blott då och då en skymt af den hvita klädningen skymta fram mellan de kala trädstammarne. Han kastade förtretad ned sina penslar och såg med en ingalunda blid blick efter henne. Hon kommer nog igen i morgon, men, likväl fördömdt att ej kunna fortsätta, tänkte han.

På en af sina resor i Schweiz hade han sammanträffat med en rik godsägare som önskade att få åtskilliga vyer afmålade. Under tiden hade han, den fattige artisten, fått kännedom om

granngodset Stålhammar och grefve Stålklingas klosterlikt inspärrade dotter.

Ryktet berättade att hon var lika omätligt rik som hon var skön, och Zannoni uppgjorde genast här sina planer.

Han började med att göra sig bekant med folket på godset och sparade ej på belöningar för hvarje ord som förde honom närmare det utstakade målet.

Mera än en gång hade han förgäfvets fått återvända utan att komma ett grand närmare, men i dag var det första gången han på närmare håll sett den unga arftagerskan. Och han måste tillstå det för sig själf, att hon vida öfverträffade hvad han hoppats, hennes skygghet var i hans ögon hennes största tjusning. Det var något eggande i att fånga henne lätt som en hind och ljuf som en vårdröm.

Det var redan en half timma efter den af Elsa utsatta tiden, och Maj, trött efter dagens sysslor, började just nicka öfver sin sticksöm, då dörren häftigt slogs upp och Elsa sprang in.

— Hvad är det åt barnet? frågade hon.

— Ingenting, svarade Elsa och undvek den frågandes blick. En inre röst hviskade att hon

ej skulle nämna något om mötet, men Maj —
börja nu — »Då jag var liten» —

— Ja — då ni var en liten flicka och jag
en ung hustru som mistat både man och barn,
kom jag hit som er amma, emedan unga grefvinn-
nan ej kunde amma er själf.

Unga grefvinnan var en engel, men alltid
var hon sorgsen — man såg henne sällan le.
Det var en gång, då ni var fyra år, som jag
först satt med er i mitt knä, där ni somnat. Jag
var rädd att väcka er, och vi voro båda så tysta,
att grefvinnan, som hela dagen varit sjuk och
legat i blå sängkammaren bredvid, ej anade att
vi voro där.

Då hörde jag någon häftigt slå i dörren
och er far kom in — han hade ett bref med
sig, som han visade er mor — jag såg det, ty
i det rummet, där jag satt, var det mörkt —
men dörren stod öppen till närgränsande rum.

— Känner du den här stilen? sade er far
och var gråblek i ansiktet.

Grefvinnan reste sig mödosamt från soffan
där hon låg, men föll matt tillbaka.

— Från Georg — sade hon, och slöt ögonen.

Riktigt — just från Georg. Och nu, vill
du höra mitt beslut, endera måste han dö för
min hand, och jag dödar mig själf strax efteråt,
eller ock svär du, att aldrig mera återse honom.
Nå — har du beslutat dig? han är nere i oran-
geriet — du har ej lång tid till besinning.

— Georg här? ropade er mor och sprang upp — gif mig brevet, Karl.

— Jag skall läsa det — du förefaller trött, svarade han med ett leende och en blick, som jag aldrig kan glömma — lika litet som de upplästa orden — »Maria, stod det, Maria — för vår kärleks skull, möt mig i orangeriet, jag har trotsat allt för att ännu en gång se dig. Du måste höra mig och de planer jag har att förelägga dig — jag väntar dig efter supéen.

— Hvad säger du om detta? frågade er far.

— *Ingenting.*

— Det är bäst så, svarade er far. Lofvar du, eller skrifver du under hans dödsdom?

— Jag lofvar — ropade hon med bruten röst, men sjönk sedan ned, till utseendet liflös. Er far ringde häftigt på Susanne, hennes kammarjungfru, och sade vid hennes inträde blott: grefvinnan mår illa, hjälp henne i säng.

— Så afskyvärdt! ropade Elsa med blixtrande ögon — och detta var *min* afgudade far — nu känner jag det som om jag kunde hata honom.

— Vänta skall ni få höra mera. Magnusson, som redan då var er fars förtrogne, var händelvis nere i orangeriet, och blef vittne till huru som er far kom in med en ridpiska i hand och gaf sin bror, unge grefve Georg, ett rapp med den, tvärt öfver ögonen — huru det tog, vet jag ej; jag vet blott att allt sedan blef unge grefven,

som var älskad af alla för sitt vänliga, kärleksfulla väsen, blind.

Maj tystnade, och tårar slockade sig i hennes röst.

Heta rosor uppspirade på Elsas kinder.

— Nedrigt! mumlade hon.

Sedan fick Magnusson ställa om att grefve Georg kom bort redan samma kväll, och han måste själf föra grefven till läkare, som intygade att grefvens syn var för alltid borta, ty pisksnärten hade träffat själfva pupillen. Då er mor fick höra att grefve Georg rest, sjuknade hon häftigt och blef sig aldrig mera lik. Det var nog äfven det bästa för den pinade engeln — ty er far, herr grefven, höll henne inspärrad som en fånge. Aldrig fick hon mottaga någon annan än grefvens vänner, och de voro få — och alltid i hans närvaro. Susanne, som var en tyst, trumpen, hård varelse, ombesörjde hennes upppassning, och icke ens jag fick komma in med er utan att hon var inne och bevakade sin fånge. Af grefven fick hon däremot mottaga flitiga besök — men det tjänade till intet — hon var alltid tyst, kall, men tålig emot honom. Slutligen då ett år fortgått på detta sätt, fann man henne en morgon död i sin sängkammare. Det hviskades om att hon tagit gift — men ingen tordes tala högt därom. Er far blef från den stunden som ifrån sig — och allt sedan har han lefvat här som en människoskygg eremit utan annat in-

tesse än att skydda er för allas blickar. Sanna mina ord, han kommer att låta er drabbas af samma öde som er fru mor.

Nu känner jag det som om jag kunde hata honom.

— Det skall han ej kunna — jag vill ej längre vara dotter till en sådan far — vid första tillfälle rymmer jag, om han ej godvilligt släpper mig ut ur detta gamla trollnäste, där

hvarje sten ropar om min arma moders fångenskap och förtviflan!

Maj såg förskrämd på den upprörda flickan — hade hon måne gått för långt i sin ifver att upprätta den stackars dödas minne?

— Nu förstår jag hvarför min far alltid försöker att nedsätta henne inför mig — *nu* förstår jag att det är af oro, att sanningen en gång skulle komma fram, och han ville ha mig på sin sida —

— Men kära fröken Elsa, besinna dock, att den kära grefvinnan också felade, när hon älskade en annan, under det att hon var gift med er far, medlade Maj, som vardt allvarligt oroad af Elsas mörka hatfulla uttryck.

— Huru kan du begära något annat? frågade Elsa förundrad. Skulle hon kanske älska min far som var hjärtlös och grym, och hata farbror Georg som älskades af alla.

Nu är ni för sträng mot er far. Tänk dock på, huru mycken kärlek er far slösat på er, fröken Elsa.

Elsa böjde sig ned och snyftade lidelsefullt.

— Jag vet det Maj — men är det kärlek af honom att ej tillåta mig se någon annan än gamla visnade anleten, att ej tillåta mig ens att gå utom parkens områden? Jag säger dig Maj, att han är ej nog för mig, han med det bistra uttrycket i de håliga ögonen till och med när han ser på mig. Det hvilar en äggande

själförefråelse i den mörka blicken och jag är rädd för honom!!

Elsa kröp ihop i soffhörnet och såg verkligen ut som bilden af fasa.

— Tror ni det barn, att nästan hvarje natt sedan grefvinnans död, har jag, fast det snart är tolf år sedan, vaknat med att det gått en iskyla öfver ryggraden, och jag har tyckt mig höra en susning som af vingslag i luften. Det är hon, som ville att jag skulle rentvå hennes minne inför hennes enda afgudade barn — nu är det gjordt, och nu vill gumman ha ro! —

Elsa hade vid berättelsens senare del ej rört vid Maj's uppdukade läckerheter — nu skakades hon af en lätt frossbrytning, och med frånvarande blick slog hon uti och drack ur det ena glaset vin efter det andra, tills Maj förfärad sökte hejda henne, då hon såg att Elsa blef allt mera kall och hvit i stället för att bli varm.

— Får jag gå med er fröken Elsa ni mår ej väl.

— Nej tack Maj, svarade hon tonlöst — dottern till en sådan far och en så olycklig mor *kan* ej må bättre — godnatt!

Med brännheta tårlösa blickar stirrade hon ut genom fönstret åt det håll där hon i dag sett den fängslande främlingen — skulle hon väl återse honom? — —

II KAPITLET.

Frestelser.

Det var ännu feber i hennes ådror, då hon påföljande dag vaknade. Hon klädde sig skyndsamt och med större omsorg än vanligt.

När hon vid frukosten sammanträffade med sin far, gick hon fram till honom med nedböjdt hufvud och räckte honom sin panna att kyssa.

Han studsade och gaf henne en forskande blick.

— Min dufva ser vingbruten ut! — huru är det med dig barn?

— Ah, ingenting — lite hufvudvärk — det är allt, svarade hon med bortvänd blick.

Så snart måltiden var förbi, lämnade hon rummet, utan att som vanligt stoppa morgonpipan åt sin far.

Med drömmande blick och bultande hjärta, ilade hon bort genom parken och till skogen.

Hon vågade knappast andas, af oro att synen från i går var fostret af en liflig fantasi. Hon såg på sitt ur — precis samma timma som i går, och dock hade han vid den tiden redan hunnit måla hennes bild — —

Hon kastade spejande blickar mellan de kala trädstammarne, och böjde undan grenar, som skymmande stodo i vägen, men ingenstädes kunde hon upptäcka honom. Nedslagen och upprörd äfven öfver Majs berättelse, kastade hon sig ned i den fuktiga mossan och bröt ut i en lidelsefull snyftning. Då stod han plötsligen strax bredvid henne, liksom uppväxt ur jorden — hon hade ej hört hans steg och blef nästan skrämnd af att se honom.

— Må den sjunka ned i jorden, som framkallar tårar i de skönaste ögon, sade han med mild vek stämma och såg med ömt deltagande på den upprörda flickan.

Hon reste sig med en mjuk rörelse, och ville ila bort, men stod som fastnaglad, åter fängslad af hans magnetiska blick —

Han kom närmare —

— Var ej rädd för mig fröken Elsa — jag är från i går er ödmjukaste slaf — förunna mig lyckan att höra ljudet af den stämma, som måste vara lika skön som ert yttre är bedårande.

— Hvad skall jag säga? hviskade hon. —

— Säg att ni ej vredgas på mig som åter i dag utspionerat edra steg. — Säg mig, att jag någon gång under gårdagens eller nattens förlopp varit i edra tankar. — —

— Ja — det har ni, svarade hon med vidöppen blick — ja — jag har till och med drömt om er. — Det var rätt lustigt — hon blef modigare af hans visade lugn — jag tyckte jag var en blomma — så kom ni — ja — jag tror ni skulle på fest, ni ville ha en blomma och sträckte ut handen för att bryta den. — Jag kände en skälning i min blomstersjäl och vissnade — ja — jag känner ännu så väl smärtan när ni bröt af min stjälk. — Ett cyniskt af henne ej förstådt leende, lekte på de röda tjocka läpparne, och en jämn hvit tandrad lyste fram därvid.

— Någon smärta skulle jag aldrig vilja, tillfoga er, men nog önskar jag att ni vore er blomma så att jag kunde bryta er, och på så sätt föra er med mig på min lefnads dunkla stig. — Han stirrade dystert framför sig, under det han sökte kväfva en tung suck.

— Är ni olycklig? — Elsa kände strax en medkänsla och öppnade sitt hjärtas slussar på vid gafvel.

— Olycklig. Ja, huru kallar ni den, som ej eger far, ej mor — ej hem — ej kärlek —?

— Det är omöjligt. — Skulle man ej älska er! sade hon halfhögt, mera för sig själf, men dock nog tydligt för att uppfattas af honom,

som med girigt intresse följde hennes uttryck.

Inseende att hon gått för långt, ville hon sakta aflägsna sig, då han ställde sig i hennes väg.

— Gå ej! bad han bevekande och ville fatta hennes hand. — Går ni nu, fröken Elssa, återser ni mig aldrig, ty jag reser i morgon åter till mitt hemland — det sköna Italien. — Vill ni ej låta mig taga med mig på vägen genom lifvet det minnet, att det funnits *en* som en gång med deltagande lyssnade till enslingens stämma!

Hon såg upp på honom med en blick, hvori hela hennes oskuldsfulla själ afspeglade sig.

— Skulle ni då sätta värde på mitt deltagande?

— Det behöfs ej år för att lära sig att älska!

En glödande rodnad uppsteg ända tiill hennes hårfäste, och hon sänkte förvirrad sin blick mot marken. Ehuru ett oerfaret naturbarn, kände hon, att han gick för brådstörtadt till väga.

Hon lekte förvirrad med en ring på sitt finger.

— Men säg mig först, fröken Elssa, hvarför var ni så bedröfvad nyss? Vill ni ge mig någon rätt att blicka in i ert väsen? fortfor han efter en stunds tystnad.

— Jag längtar efter någon att förtro mig till! Ni vet ej huru ensam och fattig jag är!

— Ni? —

— Just jag! Ja — jag är fattig på glädje, fattig på kärlek. — Utan besinning bröt där fram lösryckta delar ur Majs berättelse sedan föregående kväll, ytterligare färglagda af hennes skiftande stämma. — Han lyssnade och kom utan att hon märkte det allt närmare och närmare! nu nästan vidrörde han henne med den hand, som helt oafsigtligt föll ned på hennes knä.

Hon var så uppe i sin berättelse, att hon ej gaf akt därpå, förr än hon kände hans heta andedräkt tätt invid sig. —

— Förlåt mig, sade han och drog sig kallt tillbaka, då han såg hennes förnärmade blick.

Han ville resa sig upp och gå, men nu var det hennes blick som bönföll. —

— Ni har ej sagt mig hvem ni är. —

— Hvem jag är? Jag är en julle, lösryckt från stranden, utan roder, utan åror, utkastad på världshafvet gungar jag där, utan mål, utan solsken — i dag röd, i morgon död. — Som en liten spån kastas jag af och an bland brännin-garne. — Dock finns ingen som vill hejda mig i mitt lopp mot afgrunden — se där min lefnads-saga — har ni förstått mig?

Hon nickade vemodigt —

— Ert namn?

— Geovanni Zannoni. —

— Geovanni Zannoni — upprepade hon. —

Det låter som ljufvaste musik i mina öron!

Han log vemodigt. —

— Och ni vill resa i morgon — fortfor hon
drömmande.

— Såvida ni ej söker hindra mig. —

— Jag — huru skulle jag — kunna
det?

— Blott med ett ord . . .

— Och det lyder?

— *Stanna!*

— Då säger jag det — »stanna». —

— Elsa!

Där var det — tonfall, blick — allt var
en förverkligad dröm, och hon greps som at
yrsel.

— Jag har sett er förr — mumlade hon —
allt är mig bekant. —

— Ni är kanske ett medium, som jag hyp-
notiserat, log han.

— Mademoiselle min gamla lärarinna tta-
lade något om hypnotism, men då hon sååg
med hvilken ifver jag omfattade detta ämne,
gömde hon undan alla böcker härom, men sååg
mig i få ordalag, tror ni att en människa helt
kan behärska den andra blott med sin vilje-
kraft. —

— Ni är för mycket barn att afhandla ett
sådant ämne. — Ni är skapad för kärlek och scol-

sken, ej för tunga studier, svarade han undvikande.

— Får jag komma till er far på visit? frågade han, helt tvärt ombytande samtalsämne. —

Hon skrattade vemodigt.

— Ni skulle bara försöka — ja — skyll er själf i så fall, om ni kommer litet raskare än ni bör utför trappan. —

— Ah hå — en gentleman! —

— Visserligen, men en människofientlig sådan. Visste pappa att jag i denna stund talade med er, så tror jag han kunde inspärta mig i tornrummet där... hon hejadade sig.

— Får jag våga försöket och komma?

— Då få vi aldrig mera träffas, svarade hon sorgset, men störtade i samma ögonblick upp, hon tyckte sig se skymten af grefven, som på något afstånd närmade sig.

Med en lätt hälsning gick hon utan besinning åt det håll, där grefven med bister min kom henne till mötes —

— Dessa ensliga skogspromenader äro säkerligen ej nyttiga för dig. — Jag har beslutat att vara dig följaktig på dina utflykter. —

Elsa såg upp med en ångestfull blick, som tydligt förrådde hennes inre oro.

— Du torde få svårt att följa mig i skog och mark, min far, sade hon trött. — Du vill väl ej äfven beröfva mig detta nöje!

— Jag känner ej mera igen mitt barn. —
Du är dig så olik. — Gör jag ej allt för att
du på angenämaste sätt skall tillbringa din tidd.
— Du får vackra kläder, du har en, nej allila
tjänare till din disposition, man lyder hvarje vink
af dig, som husets härskarinna. —

— En fogel har äfven vackra fjädrar —
men lika litet som en fågel förmår glädja sig
öfver att vi människor beundra hans granna
fjädrar, där han sitter i sin bur — lika litet för-
mår jag glädja mig åt mina granna kläder i miin
fångenskap.

— Fångenskap — upprepade han under
det ett bistert drag lägrade sig kring hans ögon-
bryn.

— Kallar du kanske det frihet att ej ega en
enda jämnårig att tala med? Aldrig får jag
som andra mina jämnåriga vara ute och leka,
och dansa — du begär att jag skall vara nöjd
med ditt sällskap, för att nu ej tala om gamla
Maj och Magnusson — — Du måste låta mig
komma ut, eller jag kväfs, ropade hon, under
det tårar stego upp i hennes ögon.

— Om jag ser att ett barn till sin egen
skada vill leka med en skarp knif, skall jag då
vara nog dåraktig att bevilja detta, endast där-
för att barnet ej skall gråta? frågade han nästann
vekt, i det samma de gingo upp för stenn-
trappan. —

— Jag ville så gerna bedja dig pappa, sadde

hon smeksamt, att du bara för denna gången vill låta mig komma ut litet — hon vände sig i det samma om, och till hennes bestörtning stod artisten strax bakom dem på trappan.

Hon vardt dödligt blek, och tittade förstulet på fadern.

Med högdragen hållning och en omärklig hälsning ville han gå främlingen förbi. —

— Förlåt mig sade denne — har jag äran att stå inför grefve Stålklinga?

— Alldeles —

— Mitt namn är Geovanni, artist till yrket, sade denne, under det en solstråle lekte öfver hans ansikte och framhöll den klarbruna färgen i hans ögon. När han häftigt gång på gång blinkade, var det något hvasst och hårdt i blicken som helt och hållet undgätt Elsas oerfarna öga.

— Fägnar mig, svarade grefven kallt — kan jag vara eder till någon tjänst? Han gjorde en gest åt sin plånbok.

— Herr grefve, utropade han, under det ådrorna svälde till tjocka rep vid tinningarne — en främling är jag, men ej en tiggare, han kastade hufvudet stolt tillbaka. —

— Ett misstag är förlåtligt, jag har ej förmånen att känna er, min herre. —

— Pappa! utropade Elsa häftigt, ur stånd att längre behärska sig. — Ber du ej en främ-

ling sitta ned, bjuder du ej ens på en dryck vatten?

Grefven mätte henne med en lång, nästan hård blick — vände sig på klacken, och gaf Elsa en blick att gå före in genom dörren.

När hon motvilligt aflägsnat sig, vände grefven sig om.

— Af mitt mottagande förmodar jag ni förstår, att jag ej önskar besök af främlingar, det intresserar mig ej ens att höra i hvad egenkap ni nalkas mitt hem — jag ser hälst att ni förkortar ert besök så mycket som möjligt — har ni förstått mig? —

— Utan tvifvel — och jag lyckönskar mig att under de trenne månader jag varit i Sverige aldrig förr påträffat en »ädling». — Rösten var kall och satirisk.

Utan att lyfta på hatten aflägsnade han sig, och öfver grefvens drag for en ljusning.

TREDJE KAPITLET.

Besegrad.

Atta för Elsa outhärdliga dagar hade med snäckans gång krupit fram. Hvarje dag hade hon hoppats återse honom, som både om dagen och i drömmen alltid var i hennes tankar. Hon var nära att afsky den far, som förut varit hennes bästa vän, för hans bemötande mot Zannoni.

Första dagen iakttog hon en trumpen tystnad, fadern likaså. Sedan hade ett och annat enstaka ord fallit, men de kände båda, att ett nytt, obetvingligt skede i deras lif inträdt.

Då, när hon nästan slutat att hoppas, var det, som han stod där framför henne.

— Elsa! förstår ni huru dyrbar ni är mig, då jag, för att ännu en gång återse er, utsätter

mig för förödmjukelsen att möjligen återse er far?

Han stod en bit ifrån henne, under det han oafvändt betraktade henne.

— Jag skall i morgon återvända till Italien efter att först gjort en studieresa till det fria Amerika. Får jag medföra vissheten, att Elsa ej glömmet den, som ville gifva sitt lif för henne? Han närmade sig sakta och fattade hennes hand.

Deras blickar möttes, och tjusad, bedårad lät hon honom draga henne intill sig, under det att han smekande upprepade hennes namn och tryckte kyss på kyss på hennes läppar.

— Din, alltid din! Nu skola vi ej mera skiljas, hviskade hon berusad — — —

— Har du då mod att trotsa allt för att bli min, helt min? frågade han stormande.

— Allt, svarade hon fast. Allt kan jag uthärda, blott ej möjligheten att förlora dig, Geovanni!

— Kom då och sätt dig här. Han drog ned henne på sitt knä.

— För det första måste vi vara lugna och ställa det så förståndigt vi kunna, för att ingen må kunna åtskilja oss. Din far —

— Är obeveklig. Aldrig tillåter han dig att komma inför hans ögon.

— Tror du han länge kan vredgas på dig, ljufva blomma!

— Ack — pappa är oberäknelig —

— Har du några värdepapper eller föremål tillgängliga? — Förlåt mig denna underliga fråga — du skall säkert förstå mig, Elsa! Jag är, som jag förut betonat, ej rik — jag beror ju till stor del af mitt arbete. Jag vill ej, att min ljufva Elsa skall lida brist på något. Det är för din egen skull jag ber dig, att du söker göra vägen till vår förening så lätt som möjligt —

— Huru menar du? frågade hon med vidöppen blick.

— Finns det mera än ett sätt, när din far är obeveklig? frågade han med öm stämma.

— Tala tydligare! bad hon.

— Vi måste fly — du skall, frigjord från de band, som här fångsla dig, komma med mig till det land, där din fågring och din begåfning kommer att värderas —

— Fly! — hviskade hon dröjande.

— Nyss sade du, att du kunde trotsa allt, och nu —? Jag vill ej öfvertala dig. Stackars Romeo får evigt sakna sin Julia!

— Nej, nej! jag följer dig — säg blott hvad du önskar! Huru tänker du din framtid — dina planer?

— Mina närmaste planer äro, att redan denna vecka lämna dessa trakter —

— Ah! så snart —! Vidare —

— Vi skulle först ställa resan till hufvud-

staden. Det är åtskilliga taflor vid museet som jag lofvat kopiera eller taga skizzer utaf. Du, Elsa, följer mig, eller jag möter dig där. Jag skaffar dig ett tillfälligt hem. Du får underkasta dig att ej vid dagsljus visa ditt fagra anlete — Giovanni vill, att du blomstrar endast för honom!

Hon såg andlöst intresserad ut.

— Men jag har aldrig varit i Stockholm! — jag bäfvar —

— Äger du ej mera mod, skola vi ej nämna ordet kärlek!

— Förlåt! Hon lade smekande sin kind emot hans axel. Jag känner mig så blyg och rädd!

— Har du inga bekanta i Stockholm?

— Har aldrig varit utom gränsen af denna egendom, svarade hon, och få af pappas vänner ha varit här hos oss.

— Så mycket bättre, då riskera vi ej att bli igenkända, svarade han lugnad. Men innan vi komma så långt, är det åtskilliga kärleksbevis, du måste gifva mig. Du mins, att jag nämnde nyss, att det för denna resa finnes många försvärande omständigheter, som det blott står i din makt att afhjelpa.

— Och det är?

Han förde handen med en smekande rörelse sakta öfver hennes hår och nedåt skuldran,

under det han oafbrutet band henne med sina magnetiska blickar.

— Du måste, sade han nästan tonlöst, beveka din far att för något ändamål gifva dig en rund summa penningar —

— Omöjligt! Jag får allt hvad jag behöfver, men penningar! — dess värde förstår jag ej — och Maj brukar alltid ombesörja betalandet af mina syräkningar och stadsuppköp. Sjelf har jag ju ej ens varit till staden, fast universitetsstaden ligger blott fyra mil härifrån. Jag har ju förklarat dig, att det enda, som skiljer mig från fångenskap, är, att jag ej bär bojor och handklofvar.

— Då måste du utforska din fars affärsställning, fortfor han, utan att afbryta sin tankegång. Vänta, sade han, då hon ville göra invändningar. Du säger till din far, att du har ledsamt, längtar efter verksamhet — erbjuder honom din hjälp med räkning eller skrifning, ty du säger ju sjelf, att din far är strängt upptagen af sådana bestyr.

Elsa rodnade, af instinkt kännande, att han ville inleda henne till någon låg handling, men hon vågade ej motsäga honom.

— En dag tigger du, om så behöfs, envist att få se din dopattest; du frågar, om ej din far afsatt någon förmögenhet för dig — du vill se, huru ett värdepapper tar sig ut — — Ja, ej behöfver jag lära dig vidare. En kvinna vet

säkert bättre än en man, huru hon i sådant fall bör gå till väga —

— Jag förstår dig ej — hvartill tjenar allt detta?

— Är du så — — jag finner ej ord för hvad jag menar — så — — outvecklad, att du ej förstår, att du måste skaffa din dopattest för att vi skola kunna genom vigsel förena oss. Du hör ju, att mina afsigter mot dig äro redliga. Du skall i Köpenhamn blifva min hustru — Elsa.

Lugnad af den allvarliga tonen, veko strax hennes farhågor, att han ville inleda henne till någon oädel handling.

— Hvad din far ej godvilligt vill gifva dig, måste du genom egen fyndighet skaffa dig. Du utspionerar således hvar din far har sina penningar, kontanta, förvarade. Du lägger det på minnet — och bemäktigar dig den egendom, som din far nu förvaltar för dig — det vill säga blott en ringa del, som utgör vår lycka och för honom ej ens kan gå under rubriken »förlust».

— Men det är ju en stöld du vill drifva mig till, invände hon bäfvande.

Det var lyckligt för Elsa, att hon ej såg den blick, som ljungade öfver henne vid dessa ord.

— Som du sjelf vill, sade han iskallt. — Skola vi på detta sätt upptaga tiden med moralpredikningar och misstroenden å din sida och

du ej vill förstå min mening, är det så godt jag säger dig farväl med ens.

Han reste sig häftigt och gjorde min af att gå.

— Du är helt säkert skapad för detta ensliga lif — du är för kall att kunna offra något för en stor böjelse, *du* förstår ej mitt inre —

— Geovanni, förlåt, bad hon — lämna mig ej här! Utan dig är ej lifvet mera för mig. Allt hvad du befäller mig skall jag göra.

Han drog henne ned bredvid sig, och handen började åter glida öfver hennes lockar, sakta, smekande.

Hon ryste och genombäfvades af en dof oro, men ingen makt på jorden kunde i detta ögonblick förmå henne att slita sig lös.

— Det är ju intet svårt prof jag beder dig om, blott att du helt omärkligt söker komma i din fars skrifpulpet, där jag förmodar han förvarar sina värdepapper.

— Men pappa lämnar aldrig sina nycklar ifrån sig.

— Sofver han med dem i handen? log han.

— Menar du, att jag skulle — nattetid —?

— Dag eller natt — det gör mig detsamma, blott du skaffar hvad vi behöfva.

Hon suckade djupt, under det hon sakta reste sig. Ett hundskall tätt bredvid hade väckt henne ur hennes domning.

Han kvarhöll hennes hand, då hon oroligt såg sig omkring.

— Vi ha i dag tisdag — den sjuttonde

Du måste låta mig komma ut, eller jag kväfs.

september. Tror du dig om att vara färdig till afresa på måndag i nästa vecka? frågade han skyndsamt.

— Jag skall försöka. När återser jag dig?

— På söndags kväll — blott ännu en kyss —
ännu en!

Med tungt hjärta och långsamma steg gick Elsa hemåt. Det värkte i hennes inre vid tanken, att hon måste bestjåla och öfvergifva den far, som trots allt likväl visat henne så mycken kärlek. För några veckor sedan, innan Maj kommit med sin berättelse om fadern, hade det varit henne omöjligt, men nu kände hon, att den far, som på ett sådant grymt sätt pinat hennes mor och farbroder och som så brutalt visat bort hennes älskade, ej mera var den samme, som hon förut egnat sin barnsliga kärlek.

På kvällen, då de som vanligt sutto i grefvens rökrum, kröp hon som förr helt förtroligt upp i hans knä. Men blicken mötte ej faderns — hon såg envist på sin sko, som stack fram under klädningsfållen. Grefven, som känt i luften, att allt ej varit som förr, såg strålände lycklig ut öfver denna oväntade vänlighet.

— Hör, pappa, sade hon slutligen, då de en lång stund talat om likgiltiga saker, jag tycker mig vara till ingen nytta i lifvet. Här går jag ständigt, utan att någon ställer något kraf på min förmåga. Du vet, jag älskar ej husliga göromål. Vore jag gosse och sjutton år, finge jag säkert hjälpa dig med dina räkenskaper. Låt mig göra det nu, fast jag är flicka. Tänk dig, jag är strax sjutton år, och jag vet knappast huru en sedel ser ut —

— Och dock kommer du en gång att bli egarinna till stora säckar af sedlar, om vi nämligen skulle realisera våra tillgångar, svarade grefven, glad öfver att hon äntligen visade intresse för något.

— Stora säckar, säger du. Men *hvar* förvarar du då de sedlar, du äger?

Frågan lät barnslig och naiv.

— Man brukar i regel ej ha mycket penningar hemma, ty de böra förränta sig, som det heter. Genom min stora motvilja för allt umgänge eller förbindelse med människor, är jag nog opraktisk att ha allt för stora summor i min pulpet. Vår förmögenhet räcker dock godt till äfven utan ränta, skrattade han.

— Du gör mig riktigt nyfiken att se vår grufva. Hon lekte tanklöst med den nyckelknippa, som hon tagit ur hans ficka. Hvar är nyckeln till vår skattkammare? frågade hon. Är det denna med de många axen?

Grefven nickade bifall.

— Hvad är det du anser för mycket pengar? frågade hon.

Grefven började se förvånad ut öfver detta förhör.

— Tiotusen kronor, som jag nu har inne, till exempel. Jag har genom Magnusson just i går sålt en utgård och uppbar denna summa.

— Låt mig se, huru dessa sedlar se ut.

— Icke i kväll väl? frågade grefven.

— Jag kan ju godt vänta tills i morgon, då jag »träder i din tjänst», sade Elsa, som var rädd att förråda sig. Det är sent nu — godnatt, far, sade hon och undvek ihärdigt hans blick.

FJÄRDE KAPITLET.

Stölden.

Det led fram på förmiddagen, innan Elsa kom ned från sina rum. Hon hade tillsagt att hon ville vara ostörd. Ett ruf för den häftigaste sinnesrörelse, gick hon fram och åter. Skulle hon genomdrifva sina planer? Endera måste hon välja, fadern eller Zannoni.

Utan att ha fullgjort hans önskan, vågade hon ej mera närma sig den senare. Således — då hon kände att lifvet utan honom var en omöjlighet, måste det ske. Med för henne ovanlig omtänksamhet utvalde hon några klädningar, mörka och dyrbara; sedan öfversåg hon familje-juvelerna — de voro både många och dyrbara. Hon kände en djup motvilja för att medtaga dessa, som burits af hennes mor och allt

sedan dess varit obegagnade. De voro alla förvarade i ett gammalt skåp, hvars ena hälft var inredt med lådfack.

— Jag skall ej medtaga mer än detta lilla kors, hvilket jag alltid skall bära och som alltid burits af min mor, tänkte Elsa och knöt till samma snodd, som virat sig om moderns hals. Därefter drog hon ut en låda djupt inne i facket bakom alla de andra lådorna och inlade omsorgsfullt alla juvelerna. Moderns porträtt, infattadt i juveler, och ett halsband af äkta perlor med juvellås ville hon dock ej skilja sig ifrån. Sedan hon omsorgsfullt tillslutit dörrarne, läste hon igen dem och kastade nyckeln högt ofvanpå skåpet för att ej frestas att taga ännu något mera med. Innan hon gick ned, undanröjde hon omsorgsfullt alla spår af sin packning.

— Hvar är grefven? frågade hon Maj, som just kom upp för att bedja Elsa komma ned.

— Grefven har sändt flera bud efter nådi' fröken — han väntar i biblioteket.

— Du har kallat mig, pappa — är det därför, att du önskar min hjälp, så är jag glad, sade hon och närmade sig med feberaktiga rörelser.

— Jag har i natt gripits af stor oro för dig; du är dig ej mera lik. När du så dröjde på dina rum, kunde jag ej längre styra min oro. Men nu ser jag af dina friska rosor, att

det var onödiga sorger. Nu skall jag visa dig, hvad du i går kväll ville se.

Han utvalde den förut betecknade nyckeln och gick fram till sitt kassaskåp.

Elsa följde hans rörelser med andlöst intresse.

Så här ser en sedelbundet ut, sade han och kastade föraktligt ett paket fram till henne.

Hon fingrade nyfiket därpå.

— Skall man få mycket för det här? frågade Elsa, utan att se upp.

— Ah ja — nog tänker jag du kan resa jorden rundt i första klass, om den finns, svarade han öfvermodigt.

Elsa skiftade färg.

— Pappa, får jag den här bundten, bad hon. Han skrattade något tvunget.

— När jag är borta, får du många sådana här bundtar, mitt barn. Nu skulle du ej förmå uppskatta dess värde, sade han och stoppade in sedlarne i ett lådfack.

Hade grefven sett, huru Elsas ögon lyste, när hon följde hans rörelser, hade Zannoni säkerligen fått spekulera på annat håll. Som det nu var, då han stod med ryggen vänd emot henne, anade han intet.

— Har du ej några andra roliga saker — eller minnen efter mamma?

En mörk sky for öfver hans panna. Hon märkte det och frågade med låg röst:

— Har jag ej någon rättighet att blicka in i det förflutna?

Han tycktes ångra sig och drog upp en låda.

— Din dopattest — din mors vigselattest — och testamentet på min förmögenhet efter min död — kan det intressera dig barn?

— Låt mig se! bad hon, med försök att göra rösten lugn och stadig.

Här är det allt klart och bevittnadt. Skulle jag dö denna natt, vore du ett af de bästa partier i Sverige.

Han ångrade strax dessa ord. D. v. s. fortfor han — detta språk förstår du ej — och bäst för dig att ingen anar huru rik du är — —

Med dessa ord tillslöt han klaffen till sitt kassaskåp och lade nycklarne på bordet.

Elsa var så upptagen af sina egna tankar, att hon ej hörde eller lade märke till, att fadern lämnade rummet. Först när dörren tillslöt vaknade hon upp ur sin dröm.

Hon stirrade en stund på nycklarne, och kände en inre förfäran för det steg hon ämnade taga, så snart ett tillfälle erbjöd sig, men en obetvinglig makt dref henne till handling.

Tyst och försigtigt steg hon upp. Där nere på gården gick hennes far och samtalande med rättaren. Magnusson skulle ej ännu på en stund tillsäga att middagen var serverad. Om hon nu, just nu skulle våga försöket.

Hon sträckte ut handen för att taga nyck-

larne, men hjärtat bultade så våldsamt att hon tyckte sig höra dess slag.

Om hon nu, just nu skulle våga försöket.

Nycklarne, ehuru kalla, brände som eld under hennes fingrar.

Nu hade hon redan utsökt den af fadern utvisade nyckeln och stod i begrepp att använda den, då hon hörde grefvens steg i yttre förstugan.

Likblek och skälfvande vacklade hon ur rummet och visste ej själf huru hon kunde komma så hastigt uppför trappan.

Huru skulle hon någonsin ega mod att fullgöra hvad Geovanni fordrade!

På söndagskvällen voro alla förberedelser undangjorda, och Elsa kände allt mera sitt mod svigta, på samma gång som hennes kärlek under skilsmessan från Geovanni dessa dagar stegrats till en våldsamt, allt uppslukande passion. Det började redan skymma, och ännu hade hon ej kunnat skapa sig ett tillfälle att obemärkt komma ut i skogen.

Grefven, som med oro betraktade hennes vexlande utseende, förmodade att hon var sjuk eller nyckfull — hvilket gjorde att han den ena stunden behandlade henne med öfverdrifven ömhet, under det att han den andra drefs af begäret att »uppfostra» henne. Hon kände sig därför mera uttråkad och trött än vanligt och räknade minuterna tills den stund då fadern i ro plögade röka sin aftonpipa.

Då var det som hon, när äfven Maj tog sig en slummer med postillan framför sig, sakta smög utåt terassen och ned till parken. Väl kommen utom synhåll, gaf hon sig till att springa med sådan fart, att de svarta lockarne böljade

i frigjorda massor ned åt ryggen och vinden blåste ned en och annan lock i pannan.

Han, som såg henne komma, fann ett grymt nöje uti att se hennes oroligt spejande blickar och hukade sig ned, bakom en fyllig enrisbuske.

Hon var nära att stupa omkull öfver honom och han fångade henne i rätta ögonblicket i sina utsträckta armar.

— Huru kunde du ha hjärta att låta mig vänta här så länge? frågade han.

— Hjärta! tror du ej jag kommit, om jag kunnat det! svarade hon och besvarade hans smekningar. Vi ha blott en kort stund på oss. Pappa frågar strax efter mig. O! Geovanni, hvad skall det bli af pappa när jag är borta!

— Tvekar du ännu? frågade han dystert.

— Jag tvekar ej, svarade hon otåligt — men det är väl förlåtligt, att jag äger ett hjärta.

Han rynkade lätt ögonbrynen.

— Har han alltid varit så huld emot dig? huru har han varit i dag till exempel? frågade han, hånfullt leende.

— Jag börjar tro du är allvetande, svarade hon, huru vet du att han i dag varit vid sitt värsta lynne?

Han nickade och såg mystisk ut.

Jag är rädd för dig, Geovanni — du förfärr mig! hon kände nästan en domning under hans kufvande blick.

— Nå har du lyckats? frågade han blott —
det första försöket misslyckades.

Hon studsade — du

— Du vet det?

— Denna gång går det bättre — fortfor
han och stirrade, som Elsa tyckte, långt bort i
en annan värld.

— Jag vill gifva dig några förhållningsorder.
Vi antaga att du lyckas. Du förvarar allt väl
— medför dina dyrbarheter uti en mindre kapp-
säck — kläder dig mörkt och varmt, framför
allt tätt beslöjad. Sedan möter du mig här, vid
midnattstid, jag reser på måndags morgon, för-
sta tåget, och stannar här, med hästarne för att
pusta. Då kommer du fram ur skogen — ber
att få åka med, emedan du misräknat dig
på skjuts och ej tror dig hinna med tåget. Jag
frågar min skjutskarl om han går in på ditt för-
slag, trycker en sedel i hans hand, och så komma
vi till Krylbo. En mängd tåg afgå därifrån
samma tid. Vi resa endast en kort vägsträcka
samma dag, för att vilseleda — innan din far
hinner komma på den idéen att du flytt, sitta vi
i ro i någon bondgård i Uppland — och lefva
i lyckan att äga hvarandra. Sedan reser jag
före dig till Stockholm — och möter dig älskade!

Elsa såg både intresserad och orolig ut —
hon som aldrig sett ett tåg, eller rest på en båt
— huru skulle allt detta förefalla henne! — —

Det mörknar — jag måste lämna dig Elsa,

sade han slutligen. Försumma ej något af hvad jag sagt dig! Han strök sakta smekande öfver hennes hår, under det att han oafvändt betraktade henne. Du *lofvar* således, sade han slutligen.

— Jag *lofvar*, upprepade hon, med en röst som föreföll henne själf främmande.

Det kom henne väl till pass, att fadern denna, den sista kvällen i hemmet, ville gå tidigt till sängs han var allvarligt missnöjd med Elsa, som den sista tiden varit både kall och ovänlig emot honom, och han ville därför straffa henne med samma bemötande.

Då hon nalkades för att säga godnatt, såg han på henne med en sträng, ogillande blick utan att säga ett enda ord.

På detta sätt gaf han henne den styrka som hon var nära att förlora.

Ännu en gång såg hon tillbaka, när hon kom i dörren, men fadern hade redan då återtagit den tidning, hvori han vid hennes inträde läst.

»Farväl» — mumlade hon. Må Gud förlåta mig, jag kan ej handla annorlunda.

Nästan svårare föreföll det henne att taga afsked af hennes enda förtrogna, hennes gamla amma.

— Får jag sitta hos dig en stund? Du har så varmt och stilla här i ditt rum — sade Elsa, och sjönk ned i den gamla slitna emmastolen.

— Ah, inte fryser väl nådi fröken nu! det är ju den skönaste septemberkväll.

— Man känner likväl att hösten nalkas, svarade Elsa med en suck.

— Kära Maj, fortfor hon vekt. Du har allt varit en bra trofast vän — du skall väl aldrig lämna pappa och mig — säg!

— Så länge nådi fröken och herr grefven kunna ha nytta af mig, vill jag stanna.

— Och sedan då?

— Sedan — kanske vår herre vill ta mig — men hvarför talar fröken så där?

— Ah — det faller mig in ibland, att det ej alltid kan vara såsom det är, förstår du väl. Jag önskar ej ens att så skall vara.

Tycker du ej, fortfor hon vemodigt, att min ungdom är bra glädjelös? Jag tror att jag ej ens är till glädje för pappa — suckade hon.

— När man blir äldre, lär man ju ej känna så djupt, sägs det. Jag tror ibland, att herr grefven grubblar så mycket på det förflutna, att han glömmet allt det närvarande, och bäst vore det nästan för honom.

— Ja — det är för underligt med den ålderdomen! Jag undrar om det ligger i själfva blodet som svalnar, eller om det där lugnet kommer af alla genomlefda sorger, som så småningom förslöar, sade Elsa tankfullt.

Men vet du Maj, jag tycker pappa är en riktig egoist, fortfor hon och sträckte på sig.

Stackars pappa suckade hon ofrivilligt, och försjönk åter i djupa tankar.

— Nej godnatt med dig gamla kära Maj — du kan behöfva hvila dig nu.

— Godnatt barnet — skall jag följa med och tända ljuset? Jaså inte! godnatt då!

När de sista tofslagen förklingade i vestra tornhvalfvet, smög Elsa med ljudlösa steg längs korridoren, som ledde till hennes fars enskilda våning.

Ehuru det var mörkt, gick hon utan att stöta emot, och famlade med handen efter låset till yttre rummet.

Hon vred sakta därpå och öppnade dörren, som efter vanligheten stod oläst.

Med återhållen andedräkt lyssnade hon, innan hon vågade gå vidare.

Hon nästan vacklade in i rummet och fram till alkoven där fadern slumrade.

Orörlig stirrade hon åt det håll, där hon visste att hufvudet hvilade.

I skenet af den mörka nattlampan glänste hennes ögon med dyster, hemsk glans och pupillerna vidgade sig ända ut till hvitögat. Hon var blek som en vålnad och det svarta håret föll i orediga massor nedåt den hvita dräkten.

Där på nattduksbordet glänste något — det var hans nyckelknippa. Men — huru våga taga den.

Ännu några steg, och hon var så nära att det blott behöfdes en rörelse med handen för att taga dem.

I det samma utstötte grefven en tung suck och vände hufvudet emot väggen. Blodet nästan stelnade i hennes ådror, då ett svagt buller för-rådde att hon berörde nycklarne, och hjertat bultade nästan hörbart.

Nu hade hon dem i sin hand och drog sig sakta ljudlöst tillbaka.

Det var i rummet bredvid, som skrifpulpeten stod, och hon vacklade dit in.

Nyckeln satt redan i låset, som tyst och lätt gaf vika, och snart hade hon papperen, både testamente och dopattest, i sin hand. — I det samma hörde hon till sin fasa en kort skarp hostning.

Det var grefven, som troligen vaknat.

Med stel fasa målad i sina drag, orörlig som en bild, stod hon, som hon tyckte, under en evighet fastnaglad på samma ställe. Slutligen blef allt åter tyst och hon utsträckte åter handen efter penningbundten.

Nej — det var omöjligt — hon kunde det ej. Ångestsvetten perlade fram på den hvita kalla pannan och hon vred sig som under fysisk smärta.

Då stod plötsligt Zannonis bild framför henne, obetvingligt befallande och kufvande. Det

Nej — det var omöjligt — hon kunde det ej.

svartnade för hennes ögon, men hon grep mekaniskt efter sedlarne och stängde klaffen efter sig.

I samma ögonblick vaknade det beslutet i

hennes inre, att hon skulle lämna sin far, ej som tjuf, men som låntagare. Hon ville skrifva till honom än i denna natt, bekänna sitt brott, och besvåra honom om förlåtelse.

Utan att förorsaka något buller uppnådde hon åter sina rum och kastade penningar och värdepapper ifrån sig, som om de varit förpestade.

Därefter framtog hon penna och bleck samt skref.

»Fader!

När du läser dessa rader är jag långt borta. Du ville ej frivilligt skänka mig hvad jag önskade nämligen frihet och ungdomsglädje — nåväl — jag måste då själf förskaffa mig hvad jag ej längre kan lefva utan. — Du har älskat mig på ditt sätt — men det är ej nog för mig — jag måste pröfva styrkan af mina egna vingar jag måste ut — lefva lifvet, se världen!

För att kunna detta har jag tillgripit den sedelbundet du visade mig, — hvilken jag lånar, ej stjal. — Förlåt mig för min moders skull! — Försök ej att återfinna mig — jag skall då veta medel att förkorta det lif, som i fångenskap blir mig en börda!

Tänk ej med bitterhet på din tacksamma
Elsa.

Lugnad när hon skrivit dessa rader, klädde hon sig skyndsamt och tillslöt för sista gången

gallerporten, som ledde från stora körvägen ned åt parken.

En mild aftonvind smekte hennes heta panna, och skuggorna drogo sig allt tätare, — under det stjärnorna lyste och glimmade öfver henne.

Hon vardt rädd för hvarje ljud, som de gulnade löfven vid hennes fötter åstadkommo, och ögat förmådde ej genomtränga de dunkla busksnåren.

Nära att digna af oro och trötthet samt ovan vid att bära något, började hon känna sitt mod svigta då hon hörde en vagn rulla på vägen strax bredvid.

Ett ögonblick kände hon något liknande fasa — och gjorde en rörelse som för att gömma sig — hon genomilades af en lätt frossbrytning fast blodet brände i hennes ådror.

Nej, det var ej tid att betänka sig längre, hon måste gå — hon var som förtrollad.

FEMTE KAPITLET.

Flykten.

Vagnen stannade vid utsatt mötesplats, där hästarne pustade.

Zannoni satt vårdslöst tillbakalutad inne i sufletten, rökande en fin havanna.

Då reste han sig plötsligt — och spejade utåt vägen.

— Jag tyckte jag hörde ett ljud som af en menniska, sade han likgiltigt till kusken, som lät hästarne dricka ur en kall källa strax vid vägen.

— Jag ser någon röra sig därframme i skumrasket — må det vara någon som är sjuk svarade kusken och gick ett par steg framåt vägen — ja — riktigt, där kommer en kvinns person och bär något.

Hon närmade sig sakta, liksom nedtyngd under en tung börda.

Zannoni sprang ned ur vagnen, men hejdade sig strax och antog en likgiltig hållning.

Han låtsade kasta spejande blickar ut åt vägen men sade sig ej kunna urskilja något enär stjernornas ljus var det enda som lyste i nattens mörker. Nu var hon dock helt nära.

— God afton sade kusken, besvarande Elsas blyga hälsning.

Nu ansåg Zannoni att han kunde blanda sig i saken och hälsade äfven.

På Elsas tveksamma, blyga fråga som hon framstammade efter Zannonis föreskrift, svarade kusken med att vända sig till »herrn».

— Det kan väl gå för sig — svarade han nästan vresigt. Kan ni taga plats på kusksätet därframme, i annat fall kan ni ju sitta här inne.

— Jag har hösäcken här, och fröken eller frun, hvad hon nu kallas, kan inte få rum här, sade han rådlös.

— Sitt upp här då, svarade Zannoni och räckte henne sin hand.

Nästan vanmäktig sjönk hon ned vid hans sida och försökte vid en krökning af vägen ännu en gång se en skymt af det hem, som hon i denna stund kände, att det var svårt att öfvergifva. Han tryckte henne fast intill sig, talade några ömma lugnande ord och frågade, så snart han kunde utan att gå allt för brådstörtadt tillväga, huru hon lyckats — Elsa, som var allt för upprörd af nattens fasor, kunde ej tyda den

känsla nästan liknande ovilja, hon i detta ögonblick kände för den älskade.

Hon närmade sig sakta, liksom nedtyngd under en tung börda.

Hon svarade därför endast, nästan kallt:
Jag har fullgjort din befallning. Hon undvek

hans kyssar och drog sig så långt ifrån honom hon kunde i den trånga vagnen.

Hans nästa fråga, om papper och penningar voro väl förvarade, brydde hon sig ej ens om att besvara på annat sätt än genom en trött nick.

— Jag är dödligt trött, fortfor hon. — Tilllåter du att jag slumrar en stund?

— »Tillåter», säger du — Elsa, begagna ej ett sådant ord, *till mig!* Jag är ju din tjenare, som, om du fordrar det, ville bära dig på mina händer. — Luta ditt hufvud emot mig — vill du ej? frågade han sårad, då hon sade sig sitta bättre, om hon lutade sig emot vagnshörnet.

Hon tillslöt ögonen när åkdonet rullade öfver den knaggliga vägen och snart var hon försänkt i en orolig slummer. Första skjutshället var förbi och innemot daggryningen, då endast en lätt purpurstrimma förrådde att solen snart skulle gå upp, vaknade Elsa från sin att börja med, låtsade, men sedan verkliga slummer.

Hon frös och kände sig illamående. — Förvirrad gned hon sina ögon och stirrade, ännu till hälften inne i sina drömmar, frågande och nästan förebrående, på Zannoni.

— Kom in här, sade han och öppnade dörren till ett lågt rum, hvarifrån en instängd luft, liksom af ovädrade sängkläder, slog emot dem.

Tvenne »dragkistor», och fyra högt upp-bäddade gulmålade sängar voro, utom ett stort bord, med en virkad bordduk och några trä-

stolar, enda möbleringen. Elsa ville draga sig tillbaka och gaf Zannoni en tröslös blick.

Med ett kraftigt tag om hennes arm och en strängt ogillande blick förde han henne in i rummet.

— »Kaffe och cognac för två», befallde han flickan, som stirrade på Elsa med närgångna blickar.

Elda sedan en brasa. — Fruntimret här fryser.

Skall vi resa långt, min fru, frågade han Elsa, som, icke påminnande sig deras öfverenskommelse och deras sammanträffande, började frukta att endera hon eller han förlorat förståndet. Småningom, kom dock verkligheten för henne, och hon förundrade sig öfver, huru han ständigt kunde spela sin roll så väl.

Han gaf henne en mera vältalig än öm blick, och hon svarade med bortvända blickar:

»Till», hvad skulle hon svara? till Haparanda sade hon förvirrad hon var nu inne på det slutande planet och nu var det blott att spela väl!

En gillande blick, den första på länge, var hennes belöning, och flickan gick ut, mera aktningfull när hon hörde att den där flickan, som såg ut som ett barn och ej kunde vara någon fru åt honom, ej alls kände den där ståtliga karlen, som åkt med henne.

En extra promenad till kusken måste hon

dock göra sig — ty det reste så mycket underligt folk, och det kunde ej skada att ha något att berätta», när hon skulle på dans i byn!

Kusken gaf dock helt korta svar, och hela historien lät mycket verklig och naturlig, hon tyckte dock, den illmariga flickan, att hon ville se hur pass »bekanta» de blifvit, och smög sig på tå genom förstugan för att se huru de togo sig ut, om hon helt oförmodadt kom in utan att knacka.

Men det var ej heller något att anmärka däremot, ty fruntimret satt och stirrade ut genom fönstret mol tyst, och den vackre herrn gick fram och tillbaka på golfvet och såg allt annat än god ut.

Då slängde flickan ned kaffebrickan på bordet och gaf sig till att ramla med vedpinnarne, som hon skulle tända på.

När hon sedan tillslutit dörren efter sig, stannade Zannoni framför Elsa.

— Hvad är egentligen din mening, Elsa? Har jag öfvertalat dig till det steg du tagit eller har du sjelf valt det —? Svara, befallde han och rynkade ögonbrynen.

Hon såg förvånad på honom. Det visste hon ej själf nästan.

Hon tvekade när hon skulle svara.

Som jag tycks förstå att du tvekar hvad du skall svara — så är det ju ej ännu för sent. — Ännu har du god tid att återvända till din

far. Han skall förlåta dig och — jag lämnar dig nästa timme om du så önskar. Han mätte golfvet med stormsteg.

— Du lämna mig! Med ens var hennes tvekan borta, och hon sprang upp och smög sig intill honom.

Förlåt mig Geovanni, bad hon. Du får ej vredgas på mig — jag är ännu allt för oerfaren att kunna sätta mig in i alla nya förhållanden som väntar mig.

Hon framsatte tvenne stolar framför brasan och kaffebrickan på bordet tätt bredvid. Sedan höll hon uti den varma drycken och ställde undan cognakbuteljen.

— Nehej du, den där först och främst, bad han, och sträckte ut handen för att hålla uti de båda glasen, som stodo på brickan. Hon sköt häftigt undan det ena.

— Icke för mig, sade hon och höll den flata handen öfver glaset.

— Var ej barnslig Elsa — du fryser och mår illa — se så drick för min skull.

Han förde glaset till hennes läppar, och hon tvingade sig att dricka några droppar under det att han tömde tvenne glas å rad.

När de framemot kvällen kommo fram till Krylbo station, ville Elsa skyggt gömma sig

undan alla blickar, som ovilkorligen riktades på den unga vackra flickan.

— Ska herskapet ha ett eller två rum? frågade uppapperskan på hotellet där de skulle bli öfver natten.

En glödande rodnad betäckte Elsas kinder och panna.

— Två, svarade Zannoni hastigt.

— Men vi bädda väl i det ena? frågade hon.

— Tåget går så tidigt härifrån, att vi ej hinna begagna våra bäddar — eller hur? han såg vädjande på Elsa.

Hon gaf honom en tacksam blick.

— Får jag sitta i den där gungstolen? bad hon. När de åter blefvo ensamma, sade de på lång stund ej ett ord.

Zannoni trummade på fönsterrutan, och Elsa stirrade trött emot golvet.

Han gaf henne i förbifarten en flyktig kyss och gick sedan ut med ett »jag kommer strax åter».

Ensam med sig själf, greps Elsa af djup modlöshet. Det var lätt att utplanera en sådan färd -- men i själfva verket var hon ju hvarje stund utsatt för de obehagligaste svårigheter.

Nu fanns emellertid ingen återgång möjlig. Hon suckade tungt och var åtminstone glad att vara under tak, undan alla närgångna blickar.

Då hörde hon Zannonis röst strax bredvid

han lät upprörd och tycktes ifrigt motsäga någon — därpå blef det ett klingande med glas, hon hörde råa skratt och sitt namn nämnas.

Med handen tryckt till sitt hjärta smög hon fram till dörren — hon vågade ej gå ut och kände fasa för detta buller och de främmande omgifningarne.

Hvar kunde Geovanni vara.

Då öppnades dörren häftigt och han kom skyndsamt in.

Han såg upphetsad och upprörd ut.

— Elsa — man är oss på spåren. — Det talas i hviskande ordalag om därute, att du försvunnit. — Det var endast min förmåga att »spela», som räddade oss.

Jag smyger strax min väg med kappsäcken du får tillbringa din natt på godståget, min engel — här våga vi ej stanna!

— Tag mig med! bad hon, ångestfullt vridande sina händer.

— Se så — det första villkoret är lugn. — Se obesvärad ut! Du *måste* denna stund gälla för min hustru.

Han ringde häftigt.

— Hvad gör du? frågade hon bäfvande.

— Plats på scenen ropade han. — Gör som jag föreskrifver — du *måste* förstå mig.

Dörren öppnades och uppapperskan granskade dem.

Hans utländska brytning var honom idenna

stund till stort besvär, ty han var rädd att därigenom bli förrådd.

— Anna, röt han, du nedlade ej nog många par strumpor till resan. Ha vi några par i reskofferten?

Hon var tyst — och skakade blott på hufvudet.

— Icke? men här är ju lillans klädning ja — dessa kvinnor — nu kan du ej ens packa en kappsäck, fast du varit min hustru snart två år, suckade han, och ref ifrigt i Elsas kappsäck.

Hon suckade undergifvet och förundrade sig öfver hans dubbelnatur.

Uppasserskan såg besvärad ut, af att vara vittne till denna äktenskapliga scen.

— Jag måste be att få göra upp. —

Vi resa med nästa tåg, som går uppåt Falun — sade han och studerade tidtabellen. Jag hade misstagit mig om afgangstiden. Han nöp henne skälmaktigt i kinden och kastade i samma ögonblick en rädd blick till Elsa, som stod bortvänd — och flickan drog sig tyst fnittrande tillbaka — för att växla en sedel.

— Det går ypperligt, sade han halfhögt — hvad tycker du om min fyndighet? Elsa min?

— Att du är förvånande — svarade hon kallt.

— Något måste man våga för sin kärlek.

Hon nickade tyst — och bad att få gå före ut.

Flickan, som i det samma återkom, strök

med begärlighet ned i sin förklädsficka den vackra summa hon fått mottaga — och bar för-
tjust den tunga viktiga kappsäcken. Det fanns
blott en tredje klass på godståget, där Zannoni
instufvade Elsa.

Själ f satte han sig så långt borta från henne
han kunde och låtsade ej känna henne när kon-
duktören kom för att taga biljetterna.

Efter att ombytt tåg i Upsala fortsatte de
resan till Stockholm.

Elsa blef allt modigare ju mera folk hon
såg, ty själf blef hon då mera obemärkt — hon
var sjukligt ömtålig för alla blickar, ty hon för-
stod ej att de gällde hennes skönhet, utan var
öfvertygad om att de blott tillhörde spioner.

De anlände till Stockholm med sista tåget,
och hon kände sig alldeles bedöfvad af det för
henne helt och hållet nya folkvimlet.

Han vågade ej föra henne till något af de
mera framstående hotellen, utan gick fram till
ett stadsbud, som fick i uppdrag att skaffa ett
privat logis och droska.

Zannoni gjorde upp med värdinnan på ett
för honom eget sätt att behandla dylika perso-
ner och som vittnade om hans vana vid resor;

och Elsa blef åter vittne till hans förmåga att förstålla sig.

— Här ser ni min lilla syster — jag skall om några dagar skaffa in henne i någon skola här — hon skall kanske äfven bli elev i målarakademien. Tills dess ber jag eder fru Jonston, ah! jäså — Jonson, vårda henne som min ögonsten. Våra föräldrar äro döda, och jag är hennes naturlige förmyndare!

Allt detta sades i halfhög ton, dock nog tydligt att höras af Elsa, som försagd såg ut genom fönstret och från dess immiga nedregnade rutor blickade ned på en utaf Clara-gatorna, som tedde sig tröstlös med de forsande rännstenarne och det jämnt fallande ösregnet.

— Anna lilla — kom fram och hälsa på din beskyddarinna.

Elsa kom fram, men drog sig ovilkorligen några steg tillbaka från kvinnan framför henne, med den klotrunda figuren, de små röda händerna och det pussiga ansigtet med de illmariga grå ögonen.

Klädningen var blank på de ställen där den satt hårdare till, och en del knappar voro ersatta af knappnålar.

Hu! Hvilket beskydd — tänkte Elsa, som inom sig gjorde den reflektion att hennes fars sämsta tjänarinna såg fin ut i jämförelse med denna smutsiga kvinna.

Elsa böjde stolt på hufvudet och bad att man ville anvisa henne hennes rum.

Zannoni klappade henne nästan faderligt ömt på hufvudet och sade:

— Du skall sofva godt i natt Anna. Vi ha i dag rest ända från Nässjö — ska jag säga.

— Och kommo med det tåget? frågade frun.

— Zannoni tystnade tvärt.

— Vi ha gjort en liten afstickare för att uppsöka en gammal tant; hon bor vid nästa station.

Frun nickade hemligt förstånd. Tydligt var ej allt som det skulle — således bäst i hennes stil.

— Gå nu ej ut förrän jag kommer och hemtar dig i morgon, sade Zannoni och beredde sig att gå.

— Går du? frågade hon ångestfullt, gripen af ett onämnbart obehag att bli ensam med den obehagliga kvinnan.

— Jag skall se ditt rum först — han gick före henne in i ett litet mörkt rum, där en instängd osund luft åter strömmade emot honom.

Elsa, som kom strax efter, gick skyndsamt fram till fönstret och öppnade hakarne. Hon kämpade modigt med stormen för att hålla fönstret öppet och brydde sig ej om att regnet öste ned och genomblötte hennes hår och händer. Det var dock luft.

— Jag kan ej stanna här, sade Elsa bestämdt, jag kväfs i denna förfärliga atmosfer.

— Du måste beherrska dig, svarade han missnöjd. Du vill väl ej att jag i kväll går med dig till ett hotell där vi skulle väcka oerhörddt uppseende. Nu måste du vara min egen modiga Elsa, som ej ryggar tillbaka för första svårighet. Hon kände hans stora mjuka hand glida öfver sitt hufvud och blef åter så underligt passiv.

— Jag skall försöka, svarade hon undergifvet och han var inom sig belåten att äga henne i godt förvar utan fruktan för upptäckt.

Det var en orolig natt hon tillbringade utan förmåga att ens för en stund tillsluta sina ögon.

Det måtte vara många resande här, tänkte hon lugnad, då det tills långt öfver midnatt var ett ständigt lif i rummet bredvid. Man klingade med glas och skämtade och skrattade, allt dock på ett dämpadt sätt, liksom om man varit rädd att störa någon.

Under hela den påföljande dagen satt Elsa innesluten i sitt lilla otrefliga rum.

Som hon ej ville äta tillsammans med de andra, fick hon mat inburen till sig. Huru snäcklikt långsamt den dagen skred fram.

Ett ögonblick började hon frukta att han ej mera skulle återkomma och gick häftigt af och an, ena stunden seende nedåt gatan, under det hon den andra stod vid dörren och lyssnade, om ej hans röst skulle höras därute i tamburen.

Då, vid sjutiden klingade ändtligen tambur-

klockan, och strax därpå hörde hon raska steg
närma sig.

— Nu skall du skynda dig och taga på dig,

Geovanni! Se dit, ej till höger. Där går vår gamle betjänt.

så skola vi gå på teatern, sade han och tog
hennes kappa från kroken.

Lägg undan dina tillhörigheter först, fortfor
han. Man kan aldrig veta.

— Skulle du kunna tänka att de skulle? . .
Hon, som endast kände till landsfolkets ärlighet
hade svårt att sätta sig in i möjligheten att bli
bestulen.

— Vi känna ju ej till vår omgifning, sva-
rade han otåligt, och hängde kappan öfver hen-
nes axlar.

Ett tåg hade just anländt till Centralsta-
tionen, och när de veko af åt Clarabergsgatan,
strömmade en mängd resande emot dem.

Elsa ryckte till. Var det ej Magnusson,
deras gamla betjänt, som gick där framför dem?

Första känslan bjöd henne att störta fram
till honom.

— Geovanni! Se dit, ej till höger. Där går
vår gamle betjänt, hviskade hon.

Är du säker därpå? frågade han oroligt.

— Fullkomligt!

— Hvad är att göra? Säkerligen är han
här för att komma dig på spåren.

— Jag är rädd! O, de få ej skilja oss åt,
sade Elsa ångestfullt!

Var lugn — ingen skall förmå att göra det
heller, svarade han fast.

Nu gå vi emellertid en annan gata, så be-
fara vi ej att se den där gamla spionen. Vid
minnet af alla de gånger hon under sin barn-
dom, uppkrupen i Magnussons knä, hört berättelser
om sin moder, hennes skönhet och god-

het, genomilades hon af något liknande förebråelse då Geovanni ville skydda henne för honom.

— Han är blott utsänd af pappa, som helt naturligt söker återfå sin flicka.

Hon kände tårar stiga upp i ögonen och rösten stockade sig i halsen.

Han såg förstulet på henne, och de gingo tysta hela vägen ned åt Gustaf Adolfs torg. Vid ingången åt Arsenalsgatan i gamla Operahuset mötte de Elsas värdinna.

— Jag öfverlämnar dig nu i fru Jonsons vård Anna, vi våga ej följas åt, sade han tyst till Elsa. Själf måste jag sätta mig där nere, fortfor han, under det att han ledsagade de båda fruntimren upp till tredje raden.

Elsa, som var ytterst dyrbart klädd och dessutom fångslade allas blickar genom sin ovanliga sydländska skönhet, kände sig rädd och besvärad öfver den uppmärksamhet hon väckte, helst i denna tarfliga kvinnas sällskap.

När ridån skulle gå upp för andra akten, kom en herre, som ifrigt betraktat henne, fram och satte sig tätt bredvid Elsa, som på andra sidan hade sin värdinna.

Han erbjöd henne sin kikare, men hon vägrade att mottaga den.

Då hon emellertid tyckte sig se en skymt af Geovanni där långt nere och dessutom var glad att för en stund på detta sätt kunna dölja sitt anlete, gjorde hon en rörelse med den fina

aristokratiska handen som för att bedja att få kikaren.

— Får jag? frågade hon, och såg skyggt upp.

Han betraktade henne ännu hela tiden. Som hon ej hade något program och aldrig förut varit på någon teater, framställde hon därefter en och annan fråga, som tycktes roa hennes granne på det högsta.

— Ni är visst, första gången på operan i afton? frågade han.

Han ingaf henne förtroende, då han såg på henne med sin öppna, vackra blick.

— Jag har aldrig förr varit i Stockholm, svarade hon och såg ned.

— Då vill jag blott säga er en sak. Ni är främling och jag gammal Stockholmare; låt mig gifva er den upplysningen att ni kommit under orätt beskydd — han tecknade åt den sida där fru Jonson satt.

— Jag känner det, svarade hon, undvikande hans vänliga blick. Jag kan dock ej hjälpa det.

— Är hon då er släkting eller vän? I så fall beder jag om tillgift, ifall jag sårat — —

— Släkting, upprepade hon med motvilja, nej jag känner henne ej — mig förefaller hon osmaklig.

— Vill ni ej i så fall tillåta mig att välja en för eder mera lämplig bostad, under eder vistelse i hufvudstaden?

I detta ögonblick ställde sig Zannoni upp,

och vände sig från parkett med kikaren uppåt raderna.

En skär rodnad färgade Elsas kinder, då hon genom kikaren tyckte sig möta hans blick.

Var det någon ni kände, frågade hennes granne vidare och följde hennes blick.

— Ja, det är min — min — hon visste ej hvad hon skulle säga.

Han såg alltjämnt forskande på henne.

Han kommer och hämtar mig, ni får själf om ni önskar närma er till honom och begära hans namn, sade hon stolt undvikande.

När Zannoni såg henne inbegripen i lifligt samtal med en för honom obekant person, syntes han obehagligt öfverraskad och lämnade hastigt sin plats.

Det led emot pjesens slut, och Elsa, som kände sig mäktigt gripen af Margaretas sorgliga öde och dårades af Fausts härliga toner, hade nästan glömt sin granne, då han sade:

— Ni är säkert försatt i någon obehaglig, för eder ovärdig belägenhet. Skulle ni behöfva en väns råd eller hjälp, så påminn er att jag finns och gerna står till er tjänst. Därvid framtog han och lämnade henne ett visitkort, hvarpå stod: »Harald Modig», advokat. Drottninggatan 29, Stockholm.

Han var långt ifrån vacker, men det drag af godhet och vänlighet paradt med djupintelli-

gens, som besjälade hans drag, var i hög grad förtroendeingifvande.

Akta er för den där kvinnan, sade han ännu i dörren, när han gick ut.

Han ville hjälpa henne med kappan, men då Zannoni i detsamma kom upp, bugade han sig vördnadsfullt och gick.

SJETTE KAPITLET.

”På spåren”.

Zannoni tryckte hårdt och obemärkt Elsas hand.

— Hvem var det du samtalade med? frågade han med mörk uppsyn och hjälpte henne på med ytterkläderna.

Hon redogjorde noggrant för aftonens tilldragelser.

Zannoni var missnöjd och förebrådde henne det opassande uti att gifva sig i samtal med en för henne främmande person. Du kan gärna gifva mig det där kortet, sade han slutligen.

Hon gaf honom det, och han ref det i små små bitar, som likt snöflingor dansade omkring dem i luften.

Elsa smålog åt hans häftighet och tänkte att det vore honom likväl omöjligt att borttaga namnet ur hennes minne.

Se så — nu är den historien slut, vill jag hoppas, sade han, då de stannade utanför hotell Rydberg.

Som jag är viss på att gamle betjenten ej hittar hit, skola vi här intaga vår supé.

— Låt mig gå hem, bad hon? Jag är så rädd för alla närgångna blickar!

— Då får jag gå upp med dig en stund i stället? frågade han och gick vidare.

— Vi gå i stället en stund och promenera, föreslog hon. Som Zannoni längtade efter en god supé och Elsa frös, åtskiljdes de dock snart.

Här är ett bref som måste vara till fröken, sade uppasserskan, påföljande morgon och räckte Elsa ett bref. Hon öppnade det häftigt. Som hon sällan mottagit något bref, var det med oro hon tog del af innehållet.

Hon läste.

»Ehuru jag ej har lyckan att känna Ert namn, vågar jag dock tillskrifva Eder, af skäl, dem jag nu ej vågar nämna, vore jag Eder särdeles tacksam, om ni ville bevilja mig ett samtal i afton klockan 5. Det är af högsta vigt att jag träffar Eder och för Er egen skull beder jag, att ni ej undandrager Er detta sammanträffande.

Med djupaste vördnad

Harald Modig.

29 Drottninggatan.

Elsa darrade af en inre oförklarlig sinnesrörelse. En blixklik tanke genomfor henne. Hon hade i den massa romaner hon slukat, så ofta läst om förföljelser och flykt, och nu stod det klart för henne, att Modig säkert var någon mystisk person, som fått i uppdrag af hennes far att uppsöka henne — huru nära sanningen hon var, anade hon ej själf.

Huru enfaldig hade hon ej varit som ej bedt att få veta hvar Zannoni bodde! Nu var hon försatt i en olidlig belägenhet. Han plågade ej besöka henne förr än omkring sextiden på eftermiddagarne, då det började skymma. Och Elsa brukade till dess fördrifva tiden med att läsa tidningar och de böcker hon kunde komma öfver och hvilka just ej voro af bästa sort.

Nu kom åter ett bref, men denna gång med utanskrift till fröken »Anna Rasmunsson» det var från Zannoni.

Fru Jonson lämnade henne det själf, under det hon med en skarp blick fixerade henne.

— Det är ej till mig svarade Elsa och vägrade att mottaga brefvet.

— Såå, svarade frun betydelsefullt, och det är dock från eder bror, från herrn.

— Får jag se bättre, svarade Elsa under det en djup rodnad af blygsel betäckte hennes kinder.

— Det är bäst att »se bättre efter», hån-

skrattade frun, som började ana hela sammanhanget och kände förbittring emot den fina stela fröken, som höll sig så förnäm.

Elsa nickade stolt och rörde ej brefvet så länge den obehagliga människan var kvar.

Zannoni sände henne ett tidningsurklipp, däri Elsa efterlystes — hennes yttre var noggrant beskrivet, och Elsa undrade just att denna beskrifning kunde passa in på henne; lång, smärt, kolsvart, rikt, vågigt hår, djupa blå ögon och skarpt markerade ögonbryn. Öfverskriften var: »Mystiskt försvinnande» och det ordades vidt och bredt om att den unga flickan sannolikt blifvit bortröfvad. Rik vedergällning utlofvades åt den, som kunde lämna upplysningar till hennes förtviflade fader.

Elsas hjärta bultade våldsamt, under det att hon fullkomligt råd och hjälplös stirrade framför sig på golfvet. Hon såg på sitt ur. Klockan var redan tu på middagen — således endast trenne timmar! Ej ett ord nämnde Zannoni om hvilken tid han skulle komma i dag. För hvarje minut som gick greps hon af allt större ångest att han ej skulle komma. Lifvet utan honom vore numera otänkbart — på samma gång hon i bland greps som af en ofattlig motvilja för honom.

Klockan slog tre, Elsa hade knappast vid-

rört den enkla osmakliga anrättning, som fru Jonson benämnde »middag» — och ännu hade hon ej hört hans häftiga ringning.

Klockan half fyra rycktes dock dörren hastigt upp, och Zannoni stod framför henne med utseendet af en person, som blifvit häftigt uppskakad.

Han gaf sig knappast tid att mottaga Elsas ömma hälsning och afhöra hennes försäkran, att hvarje minut utan honom ville hon utstryka ur sitt lif.

— Har du allt klart? Vi måste bort härifrån.

Hon framtog och visade honom brevet från Modig, såsom svar, och han blef gråblek ända till läpparne.

Skyndsamt gick han fram till klocksträngen och ringde.

— Får jag bedja om räkningen nu strax, emedan vi skola resa med nästa tåg, sade Zannoni häftigt.

— Frun är ute, svarade flickan näbbigt.

— Så kan väl ni säga hvad fröken är skyldig, svarade han med bister uppsyn.

— Frun har sagt att ingen får släppas ut här, förrän hon kommer hem, svarade hon i ännu djärfvare ton.

— Är det meningen att stänga inne edra hyresgäster? frågade han, och gick henne närmare med hotande uppsyn.

Flickan vek nästan rädd tillbaka och sade:

— Här kommer ju frun nu. — SjälF var hon allt för glad att med lifvet komma undan.

— Hvad vill allt detta säga? röt Zannoni emot den inträdande värdinnan.

Hon borrade sina små listiga ögon i honom och kände formligen en njutning uti att pina Elsa, som skälfde af oro och rädsla.

— Herrn får väl lugna sig litet, småskratade hon — hvarför ser *er syster* ut som det onda samvetet? Har ni kanske läst tidningen för i dag? Ja, — jag ser här att det äfven intresserar er att läsa om den här »skandalen» — fortfor hon och tog tidningsurklippet, som Elsa låtit ligga kvar på bordet. Förunderligt hvad hon påminner om er fröken *Anna*.

— Hvad är er mening? frågade Zannoni, färdig att kasta sig öfver den oförskämda kvinnan.

Han såg hastigt och förstulet på sitt ur — hon var en kvart öfver fyra.

— Då man sträfvar såsom jag, vill man gärna, om man kan, få en liten extra inkomst — sade hon mildt, under det hennes små ögon lyste som i en tiger.

Jag kallade därföre hit en god vän omkring femtiden — han är redan därute förresten — så det är bäst ni förhåller er lugnt — han har medel att kvarhålla folk, som ej kunna uppgifva ordentliga namn. Fröken där, hon pekade på

Elsa med en föraktlig åtbörd, visste ju ej själf hvad hon hette ens, då hennes *brors* bref kom!

— Hvad fordrar ni? frågade Zannoni dystert. Han insåg allt för väl, att här voro minuterna dyra, och här gällde det pengar eller frihet.

Han framtog en femtia och lade den på bordet framför henne. — Klockan slog nu half fem.

— Åh hå, sätter ni ej er frihet högre, frågade hon och sköt undan sedeln, hon förstod ej hans italienska utrop, men anade helt visst att det ej var någon välsignelse.

— Dubbelt opp, nickade hon, och ni kan ändå tacka mig, som hjälper er ur kurran — fortsatte hon och skrattade rått.

Zannoni slängde fram ännu en sedel med samma valör och tog själf Elsas resväska och plaid under det han med en blick bjöd värdinnan aflägsna sig.

Elsa, som med likbleka drag och feberglödande blickar, andlöst följt utvecklingen af den för henne alldeles ofattliga scenen, sjönk ned i soffan — tillintetgjord af fasa. Aldrig hade hon föreställt sig, att jorden kunde bära en sådan förskräcklig kvinna.

— Nu är det ej tid att hängifva sig åt känslor, sade han och såg oroligt på sitt ur.

Det visade nu att det endast återstode tio

minuter till det ödesdigra förkunnandet af att hon var fem.

Elsa nästan flög i kappan och drog den täta slöjan för ansiktet.

— Man brukar alltid ihågkomma oss här, sade uppasserskan, som nästan stod för dörren då de skulle gå ut.

— Blodsugare — sade Zannoni föraktligt och kastade en slant på golvet vid hennes fötter.

Värdinnan höll sig försiktigtvis undan.

SJUNDE KAPITLET.

På Atlanten.

När de tillslutit den ruskiga porten efter sig, frågade Elsa, som kände sig lycklig öfver att ha sluppit ut ur sitt fängelse:

— Hvar skola vi taga vägen?

— Vi måste bort härifrån, nu genast. Man följer oss. Jag ser en person smyga tätt efter oss.

Några minuter sedan de lemnat gatan, där Elsa tillbringat så dystra stunder, kommo tvänne män med raska steg från motsatta hållet.

De stannade och sågo på husnumret.

— Här måste det vara, mumlade härads-höfding Modig, som kände till trakten. Stackars flicka, just i detta näste till!

— Det vore då en underlig skickelse, om det just vore hon, sade gamle Magnusson, som gick bredvid. Jag vill just se gamle grefven,

om han skulle återfå henne. Han skulle kunna förlåta henne allt, det är jag då säker på. Så här ruskigt kunde jag knappast föreställa mig att det kunde se ut här i hufvudstaden i det nittonde århundradet fortfor Magnusson som gerna antog sin herres sätt att uttrycka sig.

Häradshöfdingen ringde häftigt på den korta tillskarfvade klocksträngen, och advokatens intresse lyste i blicken, då han frågade, om det resande unga fruntimret tog emot.

— Hon har rest, svarade värdinnan knapphändigt och ville draga igen dörren. Hon kände till den genomhederlige advokaten och ville ej gerna ha med sådant folk att skaffa.

— Förlåt, han trängde sig nästan med våld in. Vill ni gifva mig några upplysningar. Liksom i tankarne gjorde han en gest åt sin plånbok.

Hennes anletsdrag klarnade något, hon ville dock ej släppa sitt tag så lätt.

— Hvad då för upplysningar? frågade hon oskyldigt.

— Se så fru Jonson. Vi ha ju förut haft att göra litet med hvarandra. Det är ej värdt att spela komedi med mig. Han småskrattade under det att han ogeneradt tog plats i soffan och tog fram plånboken. Ser ni, den här gången är det fråga om en viktig affär, och det sparas ej på pengar. Han slängde fram en tio-kronssedel.

— Den där vittnar då just inte därom, svarade hon och såg förbehållsam ut.

— Får man ständigt köpa orden af eder så där, skrattade advokaten och lade ytterligare till en sedel.

— Sanningen att säga, vet jag ej mycket, svarade hon och ville stoppa på sig penningarne.

— Åh, vi lugna oss, sade advokaten och lade handen på dem.

— Jag vet ej hvad människan heter ens och det visste hon knappast själf. Ett förhör började nu, som ledde till ganska stor klarhet, och slutade med att häradshöfding Modig önskade se det rum hon bebott, för att möjligen upptäcka, om där fanns något kvar, som kunde gifva dem upplysning. Frun öppnade dörren till Elsas rum, hvarifrån strömmade dem till mötes en ren frisk luft, uppblandad med en svag doft af viol och reseda. De kastade granskande blickar kring rummet, där intet fanns, som kunde gifva någon upplysning.

— Hvad är detta? frågade Magnusson, som under soffan fick se ett litet hvitt papper och böjde sig ned för att taga upp det.

Det var annonsen som Elsa i brådskan glömt taga undan, och hoprulladt som en liten boll låg Zannonis bref till henne.

Värdinnan ville bemäktiga sig det värdefulla papperet, under förhoppning att kunna af-
tvinga juristen ännu mera penningar.

En ganska obehaglig ordvexling uppstod och slutade med att Modig, i grund och botten en gentleman, erbjöd henne ännu en sedel, hvar-efter de skyndade ut från detta förskräckliga näste.

Sällan hade en dag för fru Jonson varit en sådan lyckodag, och hon gnuggade förnöjd sina händer, när hon tillslutit dörren efter de båda herrarne.

— Till Centralen! sade Modig och gick med skyndsamma steg för att uppnå stationen innan nästa tåg skulle afgå.

I samma ögonblick som de kommo in på perrongen, gaf tåget afgangssignal, och Elsa, som oförsigtigt nog tagit plats i fönstret till en andra klassens sofkupé, mötte den gamle tjejenarens blick i detsamma tåget gick förbi.

— Magnusson! utropade hon, vänd till Zan-noni, som stod strax bredvid.

— Hvarför ock stå i fönstret, sade denne, som kände sig betydligt osäker vid tanken att man var dem på spåren.

Hvad är nu att göra? frågade han mera sig själf än Elsa, innan de kommo fram till Liljeholmen.

I samma ögonblick kastade sig de båda männen i en droska, och Modig befallde: »kör allt hvad hästarne orka, ni skall ej ha gjort det utan belöning. Vi måste till Liljeholmen i kapp med tåget, som kanhända måste stanna där

femton minuter eller så — allt är på en förhoppning.

Magnusson! utropade Elsa förskräckt.

Hästarne vore nästan färdiga att störta då vagnen stannade vid Liljeholmens station.

Då Modig ej såg något tåg, hoppades han ett ögonblick att de kommit före detta till stationen,

men mottog i detsamma den underrättelsen att det redan afgått.

Jägarens ifver glödde i blicken. Under tiden, medan han väntade på tåget, afsände han telegram till alla stationer på linien Stockholm—Nässjö, att alla resande skulle noggrannt visiteras. I få ordalag beskref han Elsas utseende, och hade godt hopp att lyckas i sina spaningar.

Under tiden grubblade Zannoni öfver, huru de skulle undkomma, ty han var öfvertygad om, att i denna stund väfdes ett nät kring dem, lika säkert som det spindeln väfver för att snärja den intet ondt anande flugan.

Du måste anlägga förklädnad, sade han, vid nästa station måste du dessutom gå in i tredje klassens kupé. Mig misstänker ej någon. Ett ögonblick började han nästan ångra hela det vågsamma äfventyret och funderade på att helt obemärkt draga sig ur spelet. Visserligen älskade han denna romantiska, öfverspända flicka och trodde sig kunna draga fördel ej endast af hennes ovanliga fägring, utan synnerligast af det testamente hon så beredvilligt förskaffat honom. Men likväl kände han att det ej var honom någon omöjlighet att afstå ifrån det hela, om det blef förenadt med allt för stora svårigheter.

— Hvad tänker du på, Geovanni? frågade hon och lade sin hand smekande på hans axel.

Han for upp ur sina tankar, som ertappad på bar gerning.

— Du förstår väl, att jag måste uttänka någon utväg att komma undan — jag är viss på, att din utmärkta riddare från teatern är oss på spåren.

Han sprang upp, öppnade sin kappsäck och framtog en ask.

Tag af dig hatten Elsa! Vi äro här ostörda.

Hon gjorde mekaniskt som han bad — och den rika hårmassan böljade ned omkring henne.

Först måste du fästa upp, dina lockar, sade han. Äger du ingen hårpil? Ja så — tag fram den då.

Elsa framtog sin resväska — och snart voro hennes lockar hopvirade till en tung osympatisk knut i nacken.

Sedan strödde han öfver det ett fint mjölaktigt puder och gned in det i håret med van hand, hvilket gjorde att Elsa efter en kort stund var förvandlad till en smäktande blondin med askgrått hår. Ögonbrynen fingo äfven genomgå samma manöver. Då håret dessutom var neddraget och vridet ned åt öronen och huden ingniden med ett gulgrått smink, som Zannoni af förekommande anledning medtagit, var Elsa Stålklinga förvandlad till en äldre dam med engelsk anstrykning öfver det hela.

Sedan nedlades Elsas hatt, under det att Zannoni framtog en liten resmössa, som han äfven medtagit för den händelsen att det kunde behövas.

I samma ögonblick som hon satte sig tillrätta i soffhörnet, med slöjan tätt dragen öfver det ljusa håret, inträdde konduktören för att se på biljetterna. Han såg forskande på Elsa, hvars utseende ej på något sätt öfverensstämde med det fruntimmer, icke ens han kunnat undgå att bemärka, när han insläppte henne i kupéen.

Zannoni bladdrade likgiltigt i Bedecker, under det han blossade och rökte.

— Cigarröken generar mig, sade hon till konduktören med engelsk brytning — har ni en annan kupé? Jag har uppmanat den där herrn att ej röka, men han bryr sig ej därom.

— Han är i sin fulla rätt, då detta är rök-kupé svarade denne höfligt. Nästa station skall jag dock anvisa Eder en annan plats.

— Min Elsa gör mig allt mera heder, sade Zannoni, som ej vågat hoppas på att hon skulle spela sin roll så väl.

— Detta börjar roa mig i hög grad, svarade Elsa, som fått smak för det raffinerade i ett sådant äfventyrarelif och allt mera tillslöt sitt inre för minnen och själföfrebräelser. — Dessutom var ju aldrig Zannoni mera öm och kärleksfull, än när hon på något sätt lyckats föra någon bakom ljuset.

När tåget stannade vid nästa station, hörde hon ett sorl af röster. Man opponerade sig emot en sådan behandling och flera damer läto uppbragta öfver att man kunde tillåta sig något

sådant.» Elsa såg yrvaken upp när konduktören kom in, och en kall aftonvind strömmade in genom den öppnade dörren.

— Hvad är det? frågade hon nyfiket och såg rätt i ögonen på konduktören, som satte blindlyktans sken, rätt i ansiktet på henne.

Bakom honom stod stationsinspektoren och några andra herrar.

— Här är det nästan onödigt att visitera, sadé den förre, signalementet lyder ju svart, lockigt hår, frisk ansiktsfärg, sjutton år. Detta tycks snarare vara någon gammal försmådd engelsk guvernant — fortfor han vänd till sitt följe.

Zannoni såg vresig ut öfver att bli störd i sin slummer och röt med barsk ton att de skulle stänga dörren efter sig. Ännu en gång föll lyktans sken bjärt i Elsas ansikte och hon reste sig upp, till hållningen en äldre dam med böjd rygg.

— Hvad vill detta säga? frågade hon, och ögonen ljungade blixtar af vrede. Behandlar man resande på detta sätt, är jag glad att kunna vädja till en medkamrat — hon vände sig till Zannoni.

Ni, min herre, ehuru obekant bör känna Eder uppfordrad att taga en kvinnas parti, som på ett sådant obehagligt sätt blir störd i sin hvila — jag ber er mina herrar, lämna denna kupé, eller jag skall veta att skaffa eder näpst för ett så opassande uppträdande — hvad viljen

I? säg! Stationsinspektoren, som tydligt insåg att han här ej hade den eftertelegraferade framför sig, redogjorde i få, men höfliga ordalag för deras uppträdande och bad till ock med den knarriga damen om ursäkt. Denna skarpa röst kunde ej tillhöra en sjuttonåring, lika litet som denna slappa hållning kunde göra det.

Zannoni åhörde tyst det hela, rädd att hans tunga skulle rödja honom.

Tydiligen hade man telegraferat utåt linien att inga misstänkta personer funnos med på tåget, ty de anlände utan vidare äfventyr till Göteborg på morgonen.

Zannoni, som på retur skulle återvända till Amerika, hade biljett till första klass, och det var en ganska lätt sak för honom att skaffa hyttplats för sin unga hustru. De tillbringade den sista dagen i Sverige med att taga en täckvagn och åka ut till Slotsskogen och besågo Göteborgs omgifningar.

Elsa fann ett stort nöje uti att taga känedom om allt det nya hon såg och var glad som ett barn, på allt sätt sökande att döfva samvetskvalen, som hela tiden gnagt i hennes inre.

Middagen intogo de helt sent i Lorentsbergs restauration och då såsom alltid stannade allas blickar vid det unga ståtliga paret, som helt visst voro främlingar, ty ingen hade förut sett dem.

Det var på kvällen en härlig afton i Okto-

ber, de lämnade den svenska jorden och stego ombord å en mindre ångare, som skulle föra dem ut till den jätteångare, som låg förtöjd ute på redde för att mottaga passagerare.

Nere vid hamnen var det ett nervretande larm. Hjärtslitande farväl mellan makar, dem ödet oblidligt åtskilde, mellan trolofvade som med ungdomens spänstighet hoppades på ett återseende, och mellan föräldrar, som med förkrossadt mod öfverlämnade sina barn hvilka å sin sida kände skiljsmessan mindre bitter vid tanken på den gyllene framtid, som nu log emot dem!

Stödjande sig på Zannonis arm och tätt lutad intill honom, betraktade Elsa med vexlande känslor dessa scener, under det att hon genom-bäfvades af en lätt rysning vid tanken på, att hon nu kanske för alltid lämnade fosterjorden!

Väl inkomna i sina hytter på den jätteångare, med hvilken de skulle företaga den äfventyrliga färden, försvann Elsas vemod, och hon njöt af allt det nya hennes blickar nu sågo. — Salongen var inredd med furstlig prakt och förgyllning, plysch och kristaller glittrade emot henne, hvar hon hvilade blicken. Längst fram stod ett praktfullt pianino nästan inbäddadt bland gröna bladväxter.

Zannoni gick fram och satte sig ned därvid, obesvärad af den mängd af resande som betraktade honom.

Med praktfull bariton och glödande ehuru oskoladt föredrag sjöng han en italiensk romans, och strax voro de omgifna af personer som med

Jag har förut endast sjungit för skogens alla foglar.

andlöst intresse omgäfvosångaren och hans unga hustru, som Zannoni kallade henne.

Under lifliga åtbörder, glada skratt och häf-

tiga utrop talades alla språk, och Elsa kände sig riktigt hufvudyr af all denna förbistring.

Nu först trodde hon sig förstå hvad lifvet kunde vara. Hon ansåg sig själf som en automat, som hittills sofvit bort hela lifvet — och hon vardt smittad af den allmänna lifligheten och glädjen.

Hon var för oerfaren att fatta att hos de flesta glädjen blott var en anlagd mask för verklig tomhet på lycka. Hon tog allt för kontant och kunde ej förstå, hvarför man skulle gå och se tung och olycklig ut, då glädtigheten var så mycket behagligare.

En dansk herre, med ett par hvassa ögon stirrade kritiskt på henne bakom sin pincenez.

— Sjunger ej äfven er hustru? frågade han och närmade sig Zannoni.

— Jag vet ej, svarade han förbryllad.

— Icke? frågade dansken förvånad, vill ni försöka? frågade han, vänd till Elsa.

— Jag vågar ej! Jag har hittills endast sjungit för mig själf och skogens alla foglar, svarade Elsa och såg ned.

Han satte sig därvid ned vid pianot och gjorde några preludier till svenska folkvisor, nickande åt Elsa att komma närmare.

Sjung den här — han spelade vermlandsvisan. Hon måste ovilkorligen lyda, hälst som Zannoni uppmuntrade henne att försöka. Med

ren, stark stämman sjöng hon en folkvisa, och när hon slutade, bröt där fram vilda applåder.

Elsa kröp rädd bakom Zannoni — hon hade äfven på teatern blifvit rädd för detta ljud, ty hon kunde ej fatta att det skulle vara uttrycket af förtjusning.

— Gör er bugning emot publiken, hviskade han, och Elsa böjde sig med djup förvirring, hvilket gjorde henne ännu våckrare än någonsin.

— Hon har guld i sin strupe, förklarade dansken, vänd till Zannoni. — Vill ni låta henne sjunga några gånger för mig, skall jag använda henne på någon af mina konserter.

Han presenterade sig härvid som impresario för ett framstående konsertsällskap.

Zannoni ljusnade. — Elsa var kanhända en riktig guldgrufva för den fattiga artisten.

Snart var hon äfven medelpunkten i sällskapet, man täflade om att visa henne uppmärksamhet och lära henne den rätta utländska accenten. Elsa skulle känt sig lycklig, om ej Zannonis blickar med växande ovilja följt henne. Hon föreslog honom därför att de skulle gå upp på däck för att se en fyr, som blänktes på Danmarks kust, just när de voro ute i Nordsjön.

Små korta brutna vågor kastade ångaren som en spån på sina kammar, och Elsa, som fann detta nya friska lif förtjusande skrattade som ett barn åt Zannonis och hennes egna osäkra steg på däck.

Och där bredde sig Nordsjön i prakt och storhet framför hennes tjusade blick. Det salta skummet kastades upp som perlor på hennes kinder. På något afstånd lyste en blänkfyr hvilken bröt sina strålar emot de gröna vågorna under det att ett rödaktigt sken på himmelen bådade storm och oväder.

— Zannoni! huru skall jag nog kunna tacka dig som lärt mig lefva lifvet, som förskaffat mig lyckan att se all denna prakt och härlighet? utropade Elsa hänförd och knäppte andaktsfullt ihop sina händer.

Han förde henne långt bort, där de osedda och ostörda kunde få njuta af den härliga taflan framför dem och lyckan att äga hvarandra.

Elsa hade fått liksom ett nytt värde för honom nu då han såg att hon äfven i andras ögon tycktes vara en ovanlig företeelse, värd att beundras.

— Är du fullkomligt lycklig »Elsa lilla», sade han smekande och gömde henne svartsjukt för allas blickar.

— Fullkomligt lycklig *kan* jag ju ej vara förr än jag för världen vet mig vara din egen lilla hustru, Geovanni.

— Det blir du ju, det första vi sätta vår fot på amerikansk botten.

Där skola vi ordna oss ett artisthem. Du skall veta att jag där skall skörda penningar

som gräs — och du skall vara min juvel i dyrbar infattning.

— Ack, på tal därom — jag undrar huru den närmaste framtiden kommer att te sig, sade Elsa blygt.

— Jag säger dig ju, att ett litet hem väntar min Elsa. — Du får själf bestämma *hvar* vi skola bo — själf får du vara mig behjälplig att skapa vårt paradiset — men — efter vi tala därom, vill du visa mig det förtroendet att få förvalta dina pengar — jag är rädd att du kan bli bestulen i bland den människomassa, som nu omger oss, och då blefve nog ej lifvet så lugnt för oss!

— Skulle vi då vara fattiga, Giovanni?

Elsa hyste en instinktlik fasa för detta ord, som hon på sista tiden af allt elände hon sett omkring sig började förstå.

— Naturligtvis ej, svarade han generad men du kan väl förstå att det är bättre att ha dem kvar än att förlora dem?

— Du skall strax få öfvertaga dem om du vill, sade hon, rädd att uppväcka hans missnöje.

Nu kom en stormil, som tvang dem att gå ned, och Elsa kunde ej röra sig förr än hon kom till Hull.

Innan ångaren lagt i land, kom en mängd mörkhyade smutsiga kvinnor och utbjödo med hög skrikande röst på bruten engelska sina apelsiner och öfriga varor.

Emigranterna kastade mynt i papper till dem under det de med råa skrattsalfvor mottogo apelsiner för att sedan slunga skalen midt i ansigtet på de ifriga säljerskorna. De mottogo lika glada denna ohöflighet, blott de fingo pengar — mycket pengar!

Stora klumpiga vagnar väntade de mera förmögne resenärerna på stranden när de landstego i Hull, och Zannoni, som bildat ett trefligt cotteri med ett par aplikt fule äkte män med deras respektive fruar, lämnade snart ångaren, för att på Svenska värdshuset därstädes intaga en äkta svensk måltid ännu en gång.

Eldbrasan sprakade muntert i en liten svensk kakelugn, och de resande slog sig ned omkring det inbjudande bordet.

Sedan besågo de allt sevärdt i den ingalunda trefliga staden.

Zannoni var hela tiden vid ypperligt humör, och Elsa njöt af allt lif omkring henne.

Med svindlande fart rusade tåget genom England, oupphörligt mötande tåg med samma ilande fart. Zannoni log öfverlägsetåt Elsas fruktan, då de äfven i rökiga tunnlrar, där det uppstod ett bedöfvande brus, mötte det ena tåget efter det andra.

Påföljande morgon voro de framme i Liverpool, där de endast hade tillfälle att från omnibustaken taga kännedom om den rökiga affärsstadens jägtande lif.

Någon i det resande sällskapet vidhöll dock envist, att den unga svenskan skulle se ett af de största zoologiska museer som finnes i världen.

På eftermiddagen voro de på väg till en af Hvita stjärnliniens präktigaste båtar, där all den lyx och prakt utvecklades som Elsa i sina djärfvaste drömmar ej ens kunnat tänka sig. Ett lukulliskt bord med otaliga rätter frestade de resande, så länge de ej kommit ut i själfva atlanten.

I Queenstown voro de helt flyktigt inne medan ångaren låg förtöjd ute på redden, men som det var en disig tung luft och man oupphörligen öfverflyglades af tiggande Irländare, som i denna konst sågos vara oöfverträffade, återvände man snart till båten, glada att hafva tak öfver hufvudet.

Och snart låg hela den mäktiga atlanten framför dem belyst af en solstrimma, som arbetade sig fram ur dimman.

Det dröjde dock ej länge, förrän den kolossala båten började häfva sig åt sidorna. En stormil slet i seglen, som ej voro riktigt fastgjorda, och sopade öfver däcket.

Det pep och hven i tackel och tåg och fiskmåsarne kretsade med hesa skri efter båten, som snart hade svårt för att arbeta sig fram genom de skyhöga vågorna, hvilka likt berg tornade sig upp emot dem — så sjönk den åter

ned, djupt ned. — Skymningen föll på, och Zannoni förde med stor möda Elsa fram öfver det våta däckets och utför trappan.

Nu bröt ovädret ut i vild orkanlik storm hela Atlanten fräste som en skummande bränning, blixtpå blixtpå färgade det hvita skummet på vågkammarne, blodrött, under det emigranternas ångestrop trängde ända fram till Elsas hytt. Nu häfdes ångaren så häftigt på sidan, att lamporna slocknade och ett våldsamt brak följde i samma ögonblick. En stund var allt stilla, och båten liksom skälfdes i dödsryckning under en af de mindre masterna som brutits af och tung föll ned på däckets.

Elsa vågade knappast andas — hon kände sig så kvalfullt förtviflad och ensam — Zannoni var sjuk, hon hörde det af hans rop i hytten bredvid, och själf kunde hon ej röra sig ur fläcken af oro, att hennes sjösjuka skulle bryta ut. Hon önskade nästan ett ögonblick, att de finge gå till botten med ens, så sjuk kände hon sig, och ingen kom för att efterhöra henne.

På detta sätt fortgick det under tre dygn nästan med samma våldsamt. Skeppsläkaren, en väl pomaderad och friserad fransman, kom för att taga notis om Elsa, gaf henne några droppar, som gjorde henne ännu sjukare, hvarpå sköterskan kom in med mat.

Elsa reste sig för att försöka förtära något, men föll matt tillbaka.

De flesta af passagerarne voro lika illa sjuka, och det enda som störde tystnaden var utropen af dem som voro sjuka och stormens vilda brus. — En och annan monoton sång ljud likväl ibland upp ifrån däck, där några af emigranterna föredrogo att invänta öden, framför eländet bland dem under däck, ty få hoppades att återse land mera. Zannoni lät dagligen flera gånger efterhöra Elsas tillstånd, med beklagande att han ej vågade röra sig ur fläcken förr än de voro framme.

Elsa fann detta omanligt och fegt — men måste finna sig i sitt öde.

Hon hörde dock huru han emellanåt intog sina måltider, och buteljorkarne flögo allt som oftast i luften.

ÅTTONDE KAPITLET.

I Amerika.

Ändtligen! ljöd det gladt från allas läppar, då lotsen svängde sin mössa till hälsning och redan efter ett par timmar sågo de en smal strimma, som betecknades såsom det fria Amerika.

Ett indianlikt tjut, uppblandadt med hurra-rop, ljöd från de åttahundrade emigranterna, som mera lika skuggor än människor kraflade sig upp vid underrättelsen att man närmade sig land.

Det hade med ens blifvit sommar i luften. Det häftiga ovädret hade rensat luften, som var mild och klar.

En brännande solstråle, som föll nästan lodrät ned, smekte Elsas lockar, som nu i sin förra yppighet lågo likt en ram kring hennes afsjukdom och oro bleka kinder.

Åter hade hon med sin fågring samlat en liten beundrande skara omkring sig, under det hon, glad att återse Zannoni efter den sex dygns långa skiljsmessan, hängifvet lutade sig emot honom.

Ehuru inne i oktober var det en nästan tryckande värme när de passerade frihetsstoden och kommo in till Newyorks docka.

Det var söndag när de landstego. Från Castel-Garden erbjöd staden en ingalunda inbjudande anblick.

Det virrvarr som uppstod, då hvar och en skulle få sina reseffekter förtullade, var nästan ofattligt för en främling. Kineser, negrer, holländare, spanjorer och skottar trängde sig tilllika med representanter af nästan alla andra nationer om hvarandra, och de mera oerfarna undrade undergifvet, om de någonsin mera skulle återfå sina tillhörigheter. Zannoni, som väl kommen i säkerhet i det främmande landet, med ens tycktes förlorat sin rådighet och energi skyllde på trötthet efter resan och bad Elsa passa på i tullen, när hon fick se hans koffert för att få den förtullad. Elsa biföll med förvåning — Zannoni började redan behandla henne som sin tjenarinna.

De uppsökte ett hotell vid femte avenyen där det yttre vittnade om prakt och bekvämlighet. Foten sjönk ned i de mjuka flossamatorna, som betäckte både korridorer och trap-

por, under det marmorväggarne lyste hvita mellan de stora trymåerna.

Åter blef det fråga om ett, eller två rum.

Han utgaf ju henne för sin hustru och gjorde sig löjlig med detta pjunk.

— Du kan väl ej ett ögonblick tveka? frågade Elsa med djupt nedslagen blick.

— I morgon då gå vi och få äktenskapskontraktet underskrifvet, sade han, missnöjd öfver hennes ständiga käck härom.

— Skola vi ej viga oss ordentligt af prest? frågade hon åter, men såg nu upp med stora förundrade ögon.

— Se så där ja! skola vi nu äfven ha med presterna att göra, svarade han midt mellan skämt och allvar.

Det blir bäst jag inackorderar dig hos en svenska, som jag känner sedan jag förra gången var här, fortfor han eftertänksamt, tills dess att vi blir ordentligt vigda, så att du gillar det.

Elsa blef glad vid utsikten, att komma under kvinligt beskydd och bad att de skulle slippa tillbringa natten å hotellet. De begåfvo sig strax i väg till den station, som med »luftjärnväg» skulle föra dem till den uppgifna adressen.

I jemnhöjd med femvånings hustak gick järnvägsbanan, och Elsa svindlade, då hon väl uppkommen för de genomskinliga järntrapporna kastade en blick under sig. Så hörde hon ett

häftigt ringande, och från tvenne håll ilade tåg till hvarandras möte.

Zannoni drog henne häftigt i armen och strax därpå fann sig Elsa inklämd mellan en tjock tysk, som hon hörde af hans tal, och en mager yankee som oafbrutet betraktade henne. Zannoni hade blott lyckats erhålla ståplats.

Nu voro de nära stationen, från hvilken de måste taga en ångfärja för att komma öfver Hudsonfloden till Brooklyn. Floden låg skimrande i solljuset och färjan ångade i väg med ett tjugotal ekipager i midtelpartiet, under det sidodelarne voro inredda till eleganta salonger för passagerare. Öfver allt hvart de kommo väckte det unga ståtliga paret en viss uppmärksamhet — tydligen märktes det äfven att de voro främlingar.

De stego efter en behaglig färd öfver den breda floden i land vid Brooklyn, där den omtalade svenskan bebodde en egen villa.

Under det Zannoni gick in för att förbereda Elsas mottagande, sjönk hon ned i en gungstol, som var placerad på verandan.

Stridiga känslor stormade redan inom henne — Zannoni var ej längre hennes romanhjelte. Åtskilliga drag hade redan trädtt i ljuset, som just ej gaf de bästa begrepp om hans karaktär — men det var för sent att, ensam och obekant som hon var, nu draga sig tillbaka.

Fru Frostbom kom snart ut och välkom-

nade med stor vänlighet samt ett uttryck af varmt deltagande den unga svenska medborgarinnan, och Elsa inbjöds vänligt att tills vidare bli medlem i hennes hem och familj.

Några dagar därefter skulle riktig luthersk vigsel äga rum — och Elsa var från morgon till kväll ute med sin fästman, för att skaffa dem ett litet hem.

Det var blott rätt och slätt deras önskan att få en nätt våning med solida möbler och husgerådssaker. »Den poetiska doften» fick komma sedan.

Det sparades ej på något — Zannoni öste med frikostig hand ut mynt till höger och vester, och ehuru oerfaren, undrade Elsa öfver att sedelboken började att se medtagen och tunn ut.

Ändtligen, efter åtta dagars arbete, var hemmet så pass ordnadt, att de vågade företaga den beramade vigseln.

Elsas hvita brudrägt låg utbredd på sängen i hennes sofrum, och hon pröfvade slöjan framför spegeln. Då kom fru Frostbom in och slöt henne med tårfull blick intill sig.

— Jag har utkämpat en dust med Giovanni, sade hon, och satte sig ned med trött utseende.

— Hur så? frågade Elsa och kastade slöjan på sängen.

— Han vill att du ej skall varaklädd till brud — att jag ej skall bjuda någon enda varelse hit — han tillåter ej ens flickorna att pryda

salongen — d. v. s. han gjorde det ej — nu har jag ändtligen segrat, sade hon med triumferande blick.

— Ack så snällt af dig goda, tant! Jag är så glad att det blir någon anstrykning af hem och högtid, svarade Elsa och tryckte sönder en tår i ögonvrån.

— Nu bör du börja kläda dig, stackars barn, fortfor fru Frostbom. — Skall jag eller Lizzi hjälpa dig?

— Bed Lizzi komma! Du är säkert upptagen på annat sätt. — Elsa gaf henne lekfullt en slängkyss när hon gick.

Nästa gång är det din tur Lizzi, sade Elsa till den unga flickan, som ehuru född af svenska föräldrar numera var typen af en amerikansk flicka.

— Jag tänker det blir snart nog, svarade hon och tog en hårnål från sina läppar, där de suttit instuckna för att ledigare kunna tagas.

Elsa tyckte inom sig, att ehuru Lizzi var en snäll välvillig flicka hon var för »grof» att bli hennes vän.

Se så där ja — nu ser du allt för hygglig ut åt *»den där»*, sade hon skrattande och gaf Elsa en puff, för att hon skulle kunna se sig bättre i spegeln.

Elsa skiftade färg, men sade intet.

I det samma knackade det på dörren, och

en hand räcktes in hållande en praktfull bukett med gula rosor, den han räckte åt Elsa.

— Du får ej se mig före vigseln — det bådär ej lycka, sade Elsa mildt och gömde sig bakom den halföppna dörren. — Tack älskade för du kom i håg detta!

Dörren tillslöts i det samma Elsa förtjust kysste sin bukett.

— Du kan lika gerna tacka mig — sade Lizzi obarmhertigt — han hade förstås endast tid att tänka på vax till sina mustascher och den parfym som *han själf* brukar begagna — då jag upplyste honom om att brudar brukar få en bukett.

— Det där kunde du gerna låtit bli att säga mig Lizzi, sade Elsa och sväljde tårarne.

I det samma öppnades dörrarne, och Zannoni kom för att afhemta sin brud.

Elsa var ännu litet röd af vrede öfver Lizzis ord nyss, men vreden försvann som snö för solen, då hon, som vanligt tjusad af hans magnetiska blick, gick fram och gaf honom sin hand.

Flera svenska, mer och mindre tarfliga familjer, voro församlade i förmaket som var smakfullt dekoreradt med blommor och flaggor.

NIONDE KAPITLET.

Ett stormigt bröllop.

Under aftonens lopp vardt Zannoni allt mera uppsluppen och blek. Hans glödande blick följde hvarje rörelse Elsa gjorde, och hon kände sig allt mera beklämd och rädd för honom, ty han var sig så olik.

— Motsäg honom ej i kväll, sade fru Frostbom till Elsa, tag på dig den kappa han vill du skall hära och tala ej mera med Lizzis fästman, ty då kunde det gå dig illa barn.

Hvad hon menade förstod ej Elsa, men hon kände sig nära att digna i detsamma Zannoni med vild blick och spöklikt blekt ansigte trädde fram ur mörkret, där han stått gömd och de ej sett honom. Han höll handen som ett skrufstäd om hennes arm och hväste:

— Hvad sade den där kvinnan om mig?

— Släpp mig, bad Elsa, du gör mig illa!

— Ja så — du vill ej säga det, rosllade han. Elsa kände huru ångorna efter den mängd grogg han förtärt strömmade emot henne. Du skall slippa se mig mera. Han rusade vid dessa ord barhufvud ut i parken, som omgaf boningshuset.

Utan tanke på fara eller att den så kalla kvällsluften kunde vara skadlig efter den tryckande värmen förut på dagen, sprang Elsa åt det håll där han försvunnit.

Med ansigtet gömdt i sina händer, halfåg han på en soffa, och hans bröst häfdes aftunga snyftningar, såsom Elsa uppfattade det.

— Älskade Geovanni, hvarför är du så olik dig, hvad är det? frågade hon vekt och strök hans panna.

— Helt enkelt det, att du utdelar dina blickar till höger och venster, men jag din man — ja — din make är jag nu Elsa, undviker du som jag vore pestsmittad.

— Åh så du säger, Geovanni! Hvem är det du menar? Skulle jag kanske föredraga någon framför dig! Har jag ej visat dig prof på kärlek, då jag lämnat min far, hem och fosterland för att följa dig, älskade!

— Gå bort ifrån mig, sade han dystert. Jag kan ej tro på någon människa.

Elsa kände sig sårad och vände honom verkligen ryggen, så mycket hellre som hon i

denna stund kände något liknande motvilja för honom.

Då hon kom in voro de flesta bröllopgä-

Gå bort ifrån mig, sade han dysrert. Jag kan ej tro på någon människa.

sterna redan gångna, och fru Frostbom kom ifrig och orolig fram till Elsa.

— Har det varit något uppträde? Du ser så förstörd ut, arma barn.

— Han mår visst illa och vill ej komma in, svarade Elsa undvikande. Jag tror det är bäst han får vara i lugn, så blir han väl glad igen, fortsatte hon modigt.

Sedan öfvertalade Elsa fru Frostbom och flickorna att gå till hvila, hon ville ensam invänta honom, ty kanske skulle hon känna sig sårad om de blefvo vittne till hans — hans — Elsa ville ej utsäga förnedring, ty hon förstod af alla antydningar att han druckit för mycket.

Det beslöts att de unga nygifva skulle här i Frostbomska villan invänta morgondagen för att först då göra sitt inträde i det nya hemmet.

Under den tysta midnattstimman, tillbringad ensam med sina tankar, tyckte Elsa att hon vardt förvandlad från barn till en mogen kvinna, ty lifvet låg så verkligt och allvarligt betvignande framför henne. Hon intalade sig förgäfves att det var blott *i dag* han förgått sig. Allt skulle sedan bli glömt och försonadt! — Nej! hon vågade ej tro det! — —

Hon stod och kylde sin heta panna, emot den kalla rutan.

Faderns bild stod i denna stund så klart för hennes själs blick — och hon kände ett par tunga heta tårar droppa ned från ögonfransen.

I detsamma såg hon en mörk skepnad utanför fönstret, hon var öfvertygad om att det var Geovanni och tänkte just ila emot honom, då hon såg ännu en skepnad strax bredvid, och

så hörde hon ett lätt buller som af en krossad ruta.

Blodet isade sig i hennes ådrör. Hon var

Tant! Lizzi, Maud! kom fort ropade hon uppåt trappan.

alldeles ensam i den nedre våningen, där det endast fanns salong och sällskapsrum, hvaremot matrummen och köksdepartementet låg en trappa ned, och sofrummen ofvanför salongen.

Geovanni, som i samma ögonblick han hörde rutan klinga förstod att något ovanligt var å färde störtade fram från sin obemärkta plats och in på verandan.

En häftig brottning uppstod mellan honom och de tvenne banditerna, som genom de obetäckta fönstren utspionerat, att Elsa var ensam och tänkt öfvermannna henne och bemäktiga sig hvad de kunde.

Öfverrumplade af Zannonis oväntade ingripande, ville de taga till flykten, men ett slag af Zannonis i farans stund kraftiga hand kom den ene att tumla tillbaka, under det den andra ej var sen att framdraga en revolver. Zannoni, som sällan gick ut obeväpnad, var helt naturligt i detta ögonblick utan försvarsvapen. Ett doft utrop, ett tungt fall, var ett ögonblicks verk, och Elsa som icke anade sammanhanget vardt nästan stel af fasa, ilade vid detta ljud besinningslöst ut och såg Zannoni ligga där till utseendet liflös, badande i sitt blod.

— Tant! Lizzi, Maud! kom fort ropade hon uppåt trappan.

En häftig förvirring uppstod, och bud sändes så fort ske kunde efter läkare, som konstaterade att det blott var en lindrig skråma men att han fått ett slag mot tinningen, som lätt kunnat kosta honom lifvet.

Elsa, som darrade i hvarje led, var outtrött-

lig i sina omsorger, och det var med hufvudet i hennes knä, som han slog upp ögonen.

Hans blesyr var då redan förbunden, och han förde handen med en frågande åtbörd till pannan.

— Du skall hålla dig stilla älskade, sade Elsa och lade sakta ned hans arm.

De första dagarne i det nya hemmet blefvo för Elsa ett minne för lifvet.

Fru Frostbom och hennes flickor, som under Zannonis sjukdom turvis ombesörjt de husliga detaljerna, måste nu öfverlämna henne åt sig själf.

— Du måste skaffa dig en tjänarinna, sade hennes moderlige vän till Elsa, samma dag som hon beredde sig att lämna Zannonis hem.

— Då lär det väl ej bli mycket kvar till sist, sade Lizzi, som alltid var praktisk.

— Du menar väl ej att jag själf skulle uträtta en tjänarinnas sysslor? frågade Elsa förnärmad.

— Åh nej — jag vet nog att du är född grefvinna — åh jo mamma, vi kunna gerna låta henne veta, huru mycket han förtiger hennes hemligheter. Men, om du ej är rustad med säckar af guld, så kommer det ej att förslå i

hans händer, fortfor Lizzi Frostbom obarmhertigt. Kanske du tror att *han* tänker förtjena ert uppehälle? hon skrattade hånfullt.

— Men Lizzi då — varnade modern, som såg harmens rodnad stiga upp på Elsas kinder.

— Jaa — hon får nog lära känna det ändå och då kan jag lika gärna förbereda henne.

— Har du någon särskild anledning att hysa hat emot — min man? frågade Elsa med köld.

— Fattas blott att du spelar svartsjuk — precis det samma gör det mig för *hans* skull, men jag tycker synd om dig, svarade hon, och trängde på sig sina handskar.

— Emellertid skaffar jag dig en flicka nu då jag går förbi svenska kontoret, medlade fru Frostbom. — Jag går ej in nu och säger tarväl till Zannoni jag vet ej, men det förefaller nästan som om han vore svartsjuk till, och med på mig! —

Hon kysste Elsa lätt på kinden, med ett var riktigt rädd om dig nu barn!

Han är visst inte svartsjuk — han är blott rädd att vi skola vara ensamma med henne och tala om all hans uselhet, sade Lizzi nog högt att höras af Elsa, när de gingo utför den långa smala mattbelagda trappan.

När Elsa kom in i sängkammaren, där hennes man, iklädd en furstlig nattrock som han

låt it hemta hem, hvilade på en mjuk divan, låg det ett oroligt forskande uttryck i blicken.

— Nåå? sade han och drog ned henne bredvid sig på soffan.

— Hvad menar du? frågade hon och såg bort.

— Äro de ändtligen borta? Jag säger det rent ut Elsa, jag kan ej fördraga de där människorna. Det är ej något passande sällskap åt min fina Elsa.

— Hvad säger du! Du har ju själf fört mig till dem, och de ha på allt sätt visat oss sitt deltagande och sin vänskap.

— Anser du det vara vänskap att söka draga hustruns kärlek från mannen?

— Det har inte tant heller gjort — hon har aldrig sagt något ovänligt om dig.

— Kanske inte hon så mycket som den där gemena flickan Lizzi.

— Ja — henne tycker jag ej heller om, fast jag nog tror att hon menar väl.

— Jag skall säga dig Elsa — att hon är hätsk emot mig därför då jag sist var i Amerika pratade lite dumheter med henne. — Nu tror hon att hon skall kunna draga mig och dig från hvarandra — se där är hela historien!

— Ett långdraget — Ah ha! där ha videt var Elsas enda svar, under det hon med ännu större omsorg än vanligt lade kudden tillrätta under hans hufvud.

— Jag hoppas, att då du nu vet allt detta, du undviker deras sällskap?

Med en undertryckt suck lofvade hon att göra såsom han önskade — och hon var nu helt för honom allena.

— — — — —

Ett år hade förflutit under ett ständigt ombyte af tjenarinnor. Den ena stal, den andra tyckte hon fick arbeta för mycket — ständigt var det något i olag, som gjorde att de måste flytta. För hvarje gång blef Elsas linneförråd allt tunnare och hennes tålmod allt mera pröfvadt. Nu hade Elsa dock genom sin man fått anvisning på en person med de bästa rekommendationer.

På eftermiddagen kom det omtalade hushållsbiträdet för att anmäla sig.

Elsa kunde vid första anblicken ej förstå, hvem hon hade framför sig.

Den hvita äkta plymen, lätt vaggande på den väl friserade luggen — och den eleganta svarta sidenklädningen betecknade lika litet tjenarinnan.

Med spelande bruna ögon, som med stort välbehag stannade på husets herre hvilken låg och rökte, tillkännagaf hon, i det hon ogeneradt slog sig ned, att hon på kontoret blifvit anvisad denna adress, för efterhörandet af tjenarinneplats.

»Ni passar sannolikt ej här», var Elsa färdig

att svara, i det hon kände huru det kokade inom henne. Hon såg först på sin man, och han svarade i hennes ställe under det han betraktade

Jag är från Sverige — svarade hon kort.

flickan med »konstnärsintresse». Sannolikt skulle han kunna draga stor fördel af att begagna henne som modell!

— Era löneanspråk?

— Femton dollar i månaden, svarade hon djärf.

— Kan ni komma nu strax, i så fall?

— Jag går hvilken stund jag vill från min nuvarande plats. Jag tycker inte om barnskrik

— och dessutom — ha de ej nog godt bord.

— Är ni svenska? Ni talar rätt god engelska.

— Jag är från Sverige — svarade hon kort.

— Hvilken trakt då?

— Det måtte väl göra herrn detsamma!

Elsa kunde ej stanna inne af motvilja. I dörren gaf hon Geovanni en bedjande blick, men han ville ej förstå den.

Klockan sex vill jag ha ledigt, ty då är dagen min — alla torsdagar vill jag dessutom ha fritt hela dagen, ty då spelar och läser jag för en lärare — jag tänker gå i handel sedan.

— Och spelar? frågade Zannoni road.

— Det vill säga jag sjunger — jag sade miste.

— Då har väl Emelie någon annan plan?

— Kanske — svarade hon med en djärf blick, och vände på hufvudet för att se om den tråkiga unga frun hörde dem.

Nej, dörren var tillsluten.

Jo — man har sagt mig, att mitt yttre är sådant att jag bör kunna tjena stora pengar därmed.

— Just så — sade han — och reste sig till

hälften, jag undrar just på att taga Emelie till modell — går hon in därpå?

— Jo vars — men då blir väl lönen större?

— Naturligtvis dubbel — i så fall.

— I morgon således?

— Men om frun ej vill.

— Hon har ej någon vilja. — Det är jag som vill här i huset, sade han med ett hårdt leende.

TIONDE KAPITLET.

Den nya tjenarinnan.

Antog du henne verkligen? frågade Elsa och stack in hufvudet genom dörren.

— Naturligtvis, svarade han vårdslöst. Hon blir utmärkt som modell den där. Såg du hvilken charmant byst hon hade?

— Men Geovanni — förstår du ej huru omöjligt det skall bli — huru sårande för mig — hon rodnade häftigt.

— Ja så — jag tror lillan är svartsjuk! Ja det kan du gärna vara, barnet lilla — det missklär dig ej alls! Får jag se på dig!

Han tog handen under hennes haka och vände hennes ansigte emot sig.

Hon ville draga sig undan.

Nej — vänd dig ej bort Elsa — jag känner mig i afton så lefnadsfrisk. Vill du inte gå ut litet: du börjar se så matt och blek ut.

Det var så sällan han egnade en tanke åt hennes yttre, att hon kände sig riktigt lycklig och tacksam.

De reste in till Newyork och flera engelska mil på luftjärnvägen till Casino — ett förlusteställe af sämre beskaffenhet Elsa var för oerfaren att förstå skilja på första och andra klass i detta hänseende och kände sig road af clownens lustiga upptåg.

Så kom ett nytt nummer — duettisterna Rosa och Sally Milton.

De uppförde sig ovanligt hyggligt och voro klädda som vanliga sångerskor af denna beskaffenhet.

— Skulle det ej vara roligt att kunna väcka en sådan beundran? hviskade Zannoni till Elsa, då applåderna stormade kring dem.

— Jag skulle känna mig rädd, svarade Elsa lifligt påminnande sig sin resa, då hon sist hört dessa förvirrande applåder!

— Lilla toka! Du skulle helt säkert likt hvarje annan kvinna känna dig tjusad, svarade han och tände en ny cigarr.

Icke på länge hade Geovanni varit så öm och kärleksfull som i dag, och Elsa kände en skymt af verklig lycka, då de inträdde i det smakfulla, nästan eleganta hemmet. Hon visste ej, att han tagit det på afbetalning att det ej var deras mera än till fjerdedelen — och att det skulle beröfvas dem innan kort.

Följande dag fingo de vara utan kaffe, emedan Elsa ej visste huru hon skulle bära sig åt för att tända i spiseln och den förra tjenarinnan följt sina föregångares exempel, och lämnat platsen efter några veckor.

Zannoni visste råd och gick sjelf ut en stund föregifvande att han behöfde hemta frisk luft, medan Elsa bäddade sängarne och vädrade.

Vid middagstiden först återvände han, sedan den nya tjenarinnan redan anländt.

Elsa måste således ensam mottaga henne och så godt hon förstod förklara hennes göromål.

— Jag behöfver ingen lärdom af ett sådant barn som ni är — svarade Emelie, då Elsa sade huru mannen ville ha kuddarna placerade.

Dessutom måste jag ha penningar för att laga dinéer.

— Jag har inga penningar sade Elsa.

— Då tar jag väl och skrifver upp på herrskapets räkning då.

— Tag hvad Emelie vill — jag förstår det ej, sade Elsa, som var glad att för en stund slippa se den oförsynta varelsen.

När Zannoni kom hem, kände han sig behagligt öfverraskad vid åsynen af ett bord nästan dignande under sina läckerheter. Jag har på länge ej sett ett sådant bord!

— Kan min Elsa trolla, eller hvarifrån har du fått alla dessa utsökta läckerheter? frågade

Zannoni och slog sig ned bredvid bordet. Emelie iklädd en både elegant och kokett klädsam dräkt kom af någon skapad anledning in, och smålog öfverlägset.

— Åh, hade frun fått sköta sig sjelf, hade herrn ej haft ett dugg att äta vid det här laget.

— Ja — jag förstår verkligen ej hvarifrån ni tagit penningar till allt detta, sade han och åt med berömvärd aptit.

— Åh — jag känner konsten att få för intet jag, skrattade Emelie och gick ut.

— Hvilken präktig hurtig flicka! utropade Zannoni och såg leende på Elsa.

— Men tror du vi ha råd att lefva så här? Ett sådant bord som detta ansåg ej ens min far att vi, ehuru erkänt rika, kunde hålla oss. Och du säger ju att vi ej alls ha mycket penningar?

— Vi ska ej tala om Svenskarnes sätt att lefva — det anser jag i alla fall vara höjden af elände! Han smackade med tungan emot gommen efter de saftiga ostronen. Denna sparris är förträfflig — ehuru blott burksparris — orkar du ej lilla vän?

— Jag träffade händelsevis en gammal vän från Italien — han önskar att vi träffas i afton.

— Det var roligt — svarade Elsa, som af allt mest fruktade ensligheten i detta vilda land.

— Det vill säga — sade han tvekande —

vi skulle tillbringa kvällen på ett ställe dit fruntimmer ej gerna gå.

— Ja så — svarade Elsa lakoniskt och ritade figurer med gaffeln i tommatossåsen.

— Emelie blir väl hemma hos dig? så du ej behöfver vara rädd.

— Jag är mycket mera rädd, om hon blir ensam hemma.

— Såå — svarade han, i det ett hvasst drag kom öfver hans ansikte.

— Ja — hon har redan sagt, att hon skall gå och afhemta en del kvarglömda effekter.

— Vill du således att jag stannar hemma, så får väl min gamle hederlige vän vänta förgäfvets då?

— Visst inte, skyndade sig Elsa att svara. När de gingo upp från bordet, tog Zannoni Elsa om lifvet och drog henne med in i rökrummet.

Han var tydligen vid ganska godt humör.

— Stoppa en pipa åt mig, lillan — bad han och gaf henne en öm blick.

Allt såg ut att bli godt och helt igen efter det lilla molnet sedan Emelies ankomst. Tänk om han glömmet mötet med vännen tänkte Elsa och visade sig ännu mera glad och fånglande än vanligt.

Då knackade det på dörren till det yttre rummet — och de hörde Emelie öppna för någon.

Med hatten på hufvudet och osökt hållning steg en mansperson in i rummet.

— Tjenare, sade han frimodigt och nickade. Jaså är det din grefvinna det där?

Sjutton till god smak du har!

Elsa drog sig både blyg och förvånad tillbaka.

Nehej — gå inte lilla frun — jag är en god vän till er man här! Jag kan ej säga att ni haft samma smak i val af man som han i val af fru — he — he — he! pratade han i ett andetag.

— Här ser du min vän Lundbäck — en svensk — som jag för tio år sedan gjorde bekantskap med i Italien.

— Ja se, på den tiden var jag en fin herre må ni tro. Sen gaf jag friheten på båten — måla och svälta var ej i min stil. — Så for jag hit-öfver, trodde jag skulle få korn på någon sterrik amerikanska — och slutar nu med att vara lifkusk hos en omätligt rik gammal lady. — Hon ser mig ej med oblida ögon, ska ni tro! — Och när hon en gång behagar lägga sin oförlåtligt fula näsa i vädret, så händer det förstås att hon testamenterar mig ett par millioner. Gifta mig med henne, säger du! — nej — det kan falla henne in att lefva länge nog, och se — att vara bunden vid en arg kvinna går ej ihop för mig.

Han slog med en liten käpp, som på samma

gång var inrättad som en piska, på de höga stöfvelskaften.

Elsa gjorde sig något ärende att komma ut, när hon ej kunde tåla den atmosfär af stall-lukt, som spred sig i rummet.

Den där måtte ej bli god att tas med fortfor Lundbäck, då Elsa stängt till dörren. Har du frågat *om* du får gå med i kväll? Han sade det på ett giftigt, sårande sätt.

— Får, sade du! Jag skall — — vid alla helgon visa dig, hvem som är herre här i huset. Elsa! *Elsa*, allt högre — kom in — hör du ej, frågade han hetsigt, när Elsa helt stilla kom in igen.

— Hvad är det om, frågade hon med en hållning som, bildade en stark kontrast emot hennes barnsliga späda utseende.

— Jag ville blott säga dig, att jag tar med tambur och portnyckeln, ty jag torde komma sent hem. Du får själf öppna för Emelie, ifall hon kommer sedan porten är stängd.

— Det ämnar jag icke göra — vår tjenarinna får infinna sig *här*, innan porten stängs, svarade hon med en stolt kastning af hufvudet och gick häftigt ut. Dock ej nog hastigt för att ej höra Lundbäcks råa skratt.

— Vacker som — en hexa, men stursk som ett troll, skrattade han.

Zannoni tog sin hatt och rock — och ämnade gå utan att säga farväl. Han hade dock svårt

för att utföra denna tanke och gick in till sängkammaren, där Elsa stod och såg ut genom fönstret.

— Jag kommer nog snart hem — du behöfver ej oroa dig för porten, sade han med försök att blidka henne.

Hon nickade blott ett farväl — men skyndade sedan ut.

— Du har ju ej varit rask de senaste dagarne, var rädd om dig!

Emelie hade haft mycket brådtom för att hinna bli färdig — och sade i samma ögonblick: Nu går jag, om frun vill stänga.

Innan Elsa hann svara, var hon borta.

Liksom af en händelse sammanträffade hon med Zannoni och Lundbäck nere på gatan. — Elsa såg att hennes man ville draga vännen med sig och gå åt ett annat håll, men denne samtalade lifligt med flickan, och de stego alla tre upp i en omni'bus.

Det dröjde långt fram på natten innan Zannoni kom hem.

Klockan slog ett, tu, och likväl syntes eller hördes han ej utaf.

Elsa hade i det längsta väntat. Strax företio hade Emelie varm och upprymd återkommit. Hon såg mystisk ut, gick och smågnolade och svarade tankspridd när Elsa bad om något.

— Det är nog ingen fara med herrn, sade

hon slutligen, då hon såg Elsas oro och förtviflan öfver att han dröjde så länge.

Jag tycker det är bäst frun går och lägger sig, jag.

Elsa som var glad att höra en mänsklig röst, började försöka tala med Emelie, men som hon pinades af dennas förtroliga ton föredrog hon att lägga sig.

— Älskade pappa! Kan du förlåta mig? framsnyftade hon och borrhade in hufvudet i kudden. — Minnet af hennes visserligen glädjelösa, men lugna barndomstid stod i denna stund bjert för henne.

Vid tutiden hörde hon osäkra steg i korridoren och strax därpå kom han in i sängkammaren.

Som hon af hans försök att vara tyst förstod att han ej önskade att hon skulle vara vakent, låtsade hon sofva tungt och stilla.

Påföljande morgon vaknade hon tidigt. — Tyst steg hon upp och gjorde sin toilette — hon kastade en förstulen blick på sin man — Var det väl möjligt att detta kunde vara den samme, för hvilken hon offrat *allt*. — Den bleka slappa ansigtshuden, de halföppna läpparne och de tunga snarkningarne gjorde i förening ett vidrigt intryck på henne.

I köket sof Emelie — lika tungt och snarkade. Hon gaf sig till att gå oroligt fram och tillbaka i salongen — — hvad skulle det bli af hennes lif?

Emelie hade snart tagit hela väldet. Man lefde godt, nästan furstligt, och Elsa fick ofta under mannens bortovaro roa sig med att lugna de rytande björnarne med, att mannen skulle träffas påföljande dag — att han glömt framlämna penningar m. m. När han så kom hem frågade hon hvarför han alltid glömde lämna fram pengar. — Då blef han förargad, gick in i det rummet som benämndes »atelier» och där han ej ville störas. — —

På detta sätt fortgick den ena dagen efter den andra och veckor och månader släpade sig fram.

ELFTE KAPITLET.

Fattigdom.

Det började våras efter en tung kall vinter, och naturen klädde sig åter i sin blomsterdräkt, då Zannoni en dag när de varit gifta några år, kom in till Elsa, som satt nedböjd öfver en svensk bok som hon lyckats komma öfver, ehuru hennes man ogärna såg henne syselssätta sig med något som påminde om Sverige. Han kastade sig ned på soffan och rökte.

— Elsa du — vill du nu veta *hvarför* jag aldrig lämnar dig pengar? något som du en längre tid förvånat dig öfver.

Hon såg upp skrämmd af hans uttryck.

Jo — det är därföre, att jag inga har, sade han och vände ut och in på sin plånbok. Se här ser du sjelf! Han kastade den fram till henne.

— Du skämtar just ej trefligt, Geovanni, sade hon med försök att le.

— Skämtar! Vid alla helgon — det vore godt om så vore — jag skulle då ej förtvifla såsom jag nu gör.

— Du ser just ej förtviflad ut! men Geovanni — skämt å sido — dina taflor då?

— Som aldrig bli sålda ja! nog äro de bra inbringande. Tror du vi kunna äta oljefärg och kläda oss med duk till taflor, så är det nog ingen nöd för oss.

Emelie, som alltid passade på att komma genom rummet då makarne hade ett förtroligt samtal, kom inslängande. Elsa var tyst, medan hon var i rummet. Du anar ej min oro nu, fortfor han och tände åter en fin cigarr. Jag vet ej hvad vi skola taga oss till.

Elsa såg aldeles häpen ut. Voro de nu där!

— Jag har länge anat att ej allt är som det bör vara, sade hon lågt, och lade ned det dyrbara broderiet som skulle hänga öfver dörrdraperiet i ateliern.

Hvad tycker du vi skola göra? frågade hon i trött ton.

Huru skall jag kunna veta det? svarade han retligt och blåste röken nästan i ansigtet på henne. Först och främst tycker jag du bör tänka på att det äfven ges pligter för kvinnan att bidra till uppehållet.

På hvad sätt då? frågade hon barnsligt — Emelie gör ju allt, som dusjelfsäger. Jag finner mig snart blott vara en öfverflödsvara här i

huset. Det ryckte nervöst i hennes underläpp och det syntes att hon sväljde tårarne.

— Se så där ja! — trodde just att det skulle bli tårar af. Han trummade nervöst på bordskanten.

Hon aftorkade skyndsamt de frambrytande tårarne, sprang upp och slog sina armar om hans hals.

— Nej! Jag vill visst inte vara något barn, som blott är dig till tyngd och besvär. Du måste älska mig som förr du måste tillåta mig att hjälpa dig bära dina bekymmer. För det första, Geovanni, låt oss göra oss af med Emelie! — och allt skall bli som förr — säg att du vill det, fortfor hon ifrigt, när han satt tyst och stirrade på mattan.

— Huru skulle vi kunna undvara henne! Jag tycker just det skulle bli en skön tillvaro!

— Låt mig försöka! bad hon, kanske ändå att jag lärt mig något under hennes härvaro. Men säg det du till henne. *Jag* vågar det ej.

— Det där får du verkligen sköta om själf svarade han otåligt. Jag blir borta i dag hela dagen, då kan det ju passa bra. Hon vill nog ej gerna stanna för resten, nu, då jag ej har aning om hvar vi skola taga mat till nästa dag.

— Åh Geovanni! Så långt har det väl ej gått. Dessutom — får jag säga dig en sak utan att du blir ond? Om du blott tillåter, så tror jag säkert, att tant Frostbom hjälper oss till rätta.

— *Nu* i fattigdomen — då jag förbjudet dem mitt hus och ej tillåtit dig träffa dem förut då allt var ståtligt för oss, utropade han med af vrede skälfvande röst — nej se det förbjuder jag dig fortfarande, intet umgänge med det sällskapet.

Men mins du ej hvilken, outtröttlig vänskap de trots detta, visade mig då lillan föddes! De ha ju sedan det stora uppträdet då, när du utvisade tant, naturligtvis hållit sig undan.

Han ryckte till sig sin hatt — och tänkte gå —

— Utan att säga mig farväl! sade Elsa med mild förebråelse i rösten och sprang ut i förstugan efter honom.

Han kysste henne hastigt och sprang hvisslande utför trappan. »Du *vet* jag kan ej *tåla* de där människorna» sade han.

Hvilken feghet att kasta allt det obehagliga med Emelie på mig — tänkte Elsa och närmade sig med tunga steg köket. Hon tyckte det vara bäst att afskeda Emelie medan hon var i svallning, efter samtalet med Geovanni.

Hvad som föregick mellan Emelie och Elsa öfverträffade vida allt hvad Elsa hittills tänkt sig — och hade till påföljd att den förra i vredesmod packade sin reskoffert, som blifvit betydligt tyngre sedan den packades upp då hon kom i platsen.

När Elsa, utan att Emelie sagt henne far-

väl, stängde till tamburdörren efter den fruktade varelsen, knäppte hon ihop sina händer och höjde en tacksam blick mot den ljusblå vårhimmelen.

Nu var hon ensam.

Men — hvad var vidare att göra? — hon öfversåg sina tillhörigheter och kände djup bestörtning, när hon upptäckte, huru mycket som fattades — men ack — huru litet hon värderade allt detta emot hjertefriden och lyckan, som hon äfven stulit — Elsa kände ej håg för något. En tryckande hetta började redan bränna i luften, och hon var rådlös och ovan vid att röra sig och lägga hand vid hushållsdetaljerna.

Det var helt sent, när Geovanni återkom.

— Har någon varit här? frågade han, sedan han helsat och liksom sökande gått genom rummen.

— Ja — hyresvärden har sökt dig. Han ville att du skulle betala den felande hyran — han påstod att du ej betalat på två månader?

— Hvad sade han vidare?

— Att vi måste flytta till en annan mindre lägenhet, om vi ej betalade fullt tills i morgon. Det var sannt! vidare har det varit en herre här med räkning på möblerna. Är det möjligt att du ej afbetalat något på ett helt år? Han hotade med att återtaga hela möblemanget, om du ej betalade med denna månads utgång. Han visade mig ett kontrakt, som berättigade honom härtill.

Zannoni skrufvade sig förläget på stolen och såg ut.

Han kan lugna sig, jag skall allt betala, blott jag får sälja mina taflor.

Emellertid är jag nu hungrig — har du någon mat? Hvar är Emelie?

Elsa försökte behärska sin röst, som dallrade af undertryckt vrede, när hon beskref uppträdet mellan Emelie och henne.

Han svarade ej ett ord, utan gaf sig till att titta ut genom fönstret precis som om han varit döf.

— Hör du hvad jag säger Geovanni? frågade Elsa med något höjd röst.

— Jag är väl inte döf heller, svarade han med ett nästan hånfullt leende.

Se så lilla barnet, låt nu de där ledsamheterna strykas bort — det blir nog bra till sist skall du få se, blott vi ha tålmod nu.

Elsa hade under tiden plockat fram litet kallmat på bordet, som just ej såg inbjudande ut, hvarpå de började äta.

De påföljande veckorna blefvo för Elsa ett svårt prof.

Det var blott hennes egen älskvärda personlighet, som räddade dem från att lida brist på det nödvändiga.

Hon vidtalade de personer, hos hvilka de

hittills tagit sina matvaror, att de ännu en tid skulle få fortfara att taga på räkning, något som med svårighet beviljades, då de redan på flera ställen hade dryga räkningar, hvilka Emelie förskaffat dem.

Elsa, som i grunden var en energisk person började taga exempel af sina grannfruar och kunde det så mycket häldre, som hon i det stora jättelika hus, till hvilket de nu nödgats flytta, dagligen såg in till sina arbetande grannar.

Hon var nära att digna under den tunga bördan af rentvättade kläder, hvilka af hennes fina, ovana händer blifvit tvättade och nu skulle bäras upp för de tio trapporna och i solgasset upphängas på taket.

Då hon kom ned igen, skyndade hon ifrigt in för att se, om lilla Arla blifvit väckt af de svåra myggorna.

Då denna ännu sof helt lugnt, kastade hon sig trött ned på sängen.

Sängkammarmöbeln var nu nästan det enda som återstod af den förra glansen.

En dag då Zannoni kom hem efter en af sina utfärder, dem han dagligen företog, fann han hemmet i det närmastesköfladt. Man hade återtagit hvad som var deras rättighet att för länge sedan återfå — och Elsa såg med resignation på, huru den ena vackra möbeln efter den andra bars bort.

Just samma dag var det som Lizzi Frost-

bom, numera Puss helt oförmodadt ringde på. Elsa blef så glad öfver att se någon från det enda ställe, där hon kände sig hemma i detta gräsliga land, att hon slog armarne om lifvet på den osympatiska unga frun och började gråta i glädjen.

— Hvad nu i all världen! sade hon barskt. — Du är ej att känna igen längre, fortfar hon och höll Elsa pröfvande ett stycke ifrån sig. Du ser ut som en lerbit i färgen, och så mager sen! Ja du — vi skulle ej få träffa dig, men nu såg jag din oskattbare make inne i Newyork tillsammans med en annan slusk — och hoppas han dröjer en stund i det värda sällskapet. Nå — hvad var det jag sade dig? är han inte ovanligt präktig den där herrn!

— Åh Lizzi — säg ej något om honom — du vet ej . . . Och hvad tjenar det till att tala därom *nu*.

— Vet ej! tror du då att det är någon hemlighet för oss, huru han behandlar dig. — I ditt ställe tog jag lifvet af mig.

— Trösterikt, log Elsa vemodigt.

— Och till på köpet nu då han till och med är svartsjuk på barnet ditt — åh herre min skapare, ett sånt elände — puh! — jag blir riktigt varm att tänka därpå.

— Du har blifvit lyckligt gift du Lizzi, sade Elsa afbrytande.

— Ja — och se min Charlie, det är en

karl det! Ser du både han och jag arbeta — och du skulle se vårt hem — det går ej af för hackor, ska du tro och bättre blir det — jag kan ej förlåta dig Elsa att du lyder den där så strängt, att du aldrig tittat till oss! du skulle bara *se* hvad vi arbetat oss till! — Ja snart ha vi så färdigt att vi till och med kunna börja önska oss en unge! Men säg mig nu huru ni ha det Elsa — här ser just ej furstligt ut! hon såg sig omkring — Elsa kände en lättnad att få öppna sitt hjärta för en mänsklig varelse och omtalade öppet alla sina stora bekymmer och farhågor för framtiden.

Då Elsa tystnade fortfor Lizzi nästan vekt:

— Jag skall hjälpa dig till rätta ur det här eländet — jo han får tillåta det, om jag ock skall göra det med våld. — Pina en stackars barnunge såsom han gör! — Jag skall gifva dig några råd angående hushållet — nu tar jag af kappan och skurar upp här litet. — Du orkar ej lägga åt, det är klart — se så — hindra mig ej med dumt prat — tid är pengar, vet du väl, gif hit borste och såpa.

Nästa ögonblick låg den fina frun på golfvet och »ref af det» i en blink — så det löddrade sig kring borsten.

Elsa såg med intresse på för att lära sig tagen, men såg hjälplöst på sina små späda händer.

Sedan ta vi den här ankan, som jag tänkte

ha till »supper» och laga den åt dig, men du får inte låta »den där» smaka — hör du! Se så, har du det inte bra nu, frågade hon slutligen frankt, sedan alla bestyr voro undangjorda.

— Se så — intet att tacka för! I slutet af veckan kommer jag igen — ja — jag skulle vilja ge dig ett råd, som kan vara bra för dig — men det är det samma! — du är allt för beskedlig, det är ditt stora fel — han skulle *ha* »den där»! Ännu i dörren knöt hon handen, liksom om hon haft honom för sig. Men vänta jag måste se på ungen — bra snällt att hon sofver!

TOLFTE KAPITLET.

Kafésångerskan.

Ännu ett år hade förflutit, ett år fullt af bekymmer och förödmjukelser.

Mera än en gång hade hon tänkt skrifva till sin far och anropa honom om förlåtelse och bedja honom taga henne åter till hemmet, men blygseln och vissheten att hon ej skulle bli mottagen afhöll henne alltjämt.

En dag under hetaste tiden i juli, då Zannoni var ute för att söka sälja en tafla eller vigiler sig fram kom han in med ovanligt upprymd utseende. De hade nästan hela sista året lefvat på hvad Elsa kunnat förtjena med sina broderier, hvilka Lizzi och fru Frostbom tingade bort åt henne.

— Hör du Elsa du, sade han utan att hälsa under det han behöll hatten på nacken. — Goda

nyheter — jag har träffat en gammal bekant — nu kan du gissa!

Elsa satt med lilla Arla på knä.

— Slipper jag gissa, bad hon, och såg trött och utpinad ut.

— Aldrig finns det något, som kan intressera dig Elsa — det flyter då sannerligen svenskt isblod i dina ådror. — Annat var det strax — du var ej litet ifrig innan jag kom åter — du mins i parken i det där fördömda björnlandet.

— Påminn mig ej därom! — hon böjde sig ned och tog upp dockan som Arla tappat i golfvet. Den lilla kröp nu till modern och gömde hufvudet i hennes knä.

Han slängde sig otåligt i soffan — med cigarn i mun.

— Hvad lipar hon nu för? pjosk med den ungen! Emellertid är det den där Jensen, dansken som vi träffade på öfverresan — åh — minnes du ej det ens, det var då ett till slöhet gränsande dåligt minne — eller kanske man ej får *tala* om det? sade han försmädligt.

— Intet gerna, svarade hon med försök att återtaga sitt förra litet herskande lekfulla sätt.

Han märkte det ej, utan fullföljde sin egen tankegång.

— Emellertid hälsade han till dig och frågade med stort intresse efter den vackra unga »missis» — vet du hvad han vidare sade?

Det var synbart med stor tvekan han fort-

for — jo att du kan, om du vill, förtjena en rätt vacker summa om dagen, om du vill sjunga hvarje afton.

— Jag? — hvar då?

— I Casino — sade han tyst, med bortvänd blick.

— Skulle *du* verkligen vilja det? hennes röst darrade.

— Vilja — det är väl ej fråga om det nu — du *måste* helt enkelt.

— Såå — du befaller?

— Ja — det gör jag. Är det kanske för tidigt att du arbetar något!

— Geovanni! I detta enda utrop låg en hel värld af förebråelser.

Hvem har under detta år nästan uteslutande försörjt oss, »är det du eller jag?»

Hon var krit hvit ända till läpparne, när hon med vacklande steg gick för att lägga Arla som krupit ned på golvet, och rädd för fadern sakta snyftade.

Detta var en ny anledning till vrede för mannen, som nästan tycktes färdig att hata barnet.

— Ja kära Elsa — den föda du skaffat oss har varit både knapp och usel — förlåt mig, jag säger dig, det, det är då ej mycket att tala om i alla fall.

Elsa bet i hop tänderna för att ej skrika till af harm.

Han ställde sig framför henne i dörren, då hon kom åter, sedan hon lagt barnet.

Nå — tänker du göra som jag säger? frågade han med hotande uppsyn.

— Hvad skall det bli af lillan, om jag hvarje afton skall binda mig tills långt fram på natten — vågade hon invända — *förutsatt* att jag kunde förnedra mig så djupt, att jag skulle sjunga på ett *sådant* ställe.

— Således gör du motstånd, sade han med dof, främmande röst.

Då vet äfven jag, hvad jag gör — han gick ut till tamburdörren stängde den på inre sidan, och stoppade nyckeln i fickan, därpå framtog han en revolver, som han noga betraktade.

Elsas blod stelnade i hennes ådror, *hvad* skulle det bli af hennes lilla Arla, om han nu tog lifvet af henne? — Skulle han måhända döda dem båda! — — —

— Geovanni, hvad är det du ämnar göra? frågade hon tonlöst — tänk dig väl före! — hon förstod ej själf, hvarifrån hon fick sitt lugn.

— Jag tänker döda först dig, sedan mig, svarade han fast och hårdt.

— Och barnet? hon hviskade tonlöst.

— Får lefva och njuta af detta ljufva lif.

— Så skola vi alla tre dö tillsammans, sade hon, och tog ett steg mot dörren.

Han spände hanen som för att knäppa af

skottet. Då störtade hon fram, och med ett enda slag kastade hon den ur hans hand.

Nej — vi skola icke dö! skrattade hon

Geovanni, hvad är det du ämnar göra?

vildt, detta är en komedi — vi skola lefva, njuta af lifvet, sjunga, skratta, dansa — hvad vill du mera! I dödsångest slog hon sina armar om

hans hals och klängde sig fast vid honom — hör du jag skall sjunga! vill du, skall jag äfven dansa för pengar — låt mig blott lefva. Jag är för ung att famnas af den hemska jorden — hon skrattade vildt och drog honom ned bredvid sig.

Under smek och joller fick hon honom slutligen att lämna henne tamburnyckeln.

När lilla Arla i det samma började gråta och hon skulle springa in till henne böjde hon sig hastigt ned och upptog revolvern, hvilken hon slängde ut genom fönstret.

— Hvad gjorde du? frågade han åter, nära att bli häftig.

— Jag räddar oss båda ur en stor frestelse, svarade hon med ens djupt allvarlig.

Han hade vunnit sitt mål, att skrämma henne till lydnad. Nu, då hon återvunnit sin förlorade fågring skulle hon tjusa de lätt antända amerikanarne både med utseende och röst och vinna mycket penningar. Han skulle lefva godt och i den atmosfer, som var hans — icke i armod och arbete utan i vällefnad och njutning — hvad gjorde det honom, om andra tyckte om Elsa! — han skulle till och med kunna sälja henne, tänkte han — om någon blott ville köpa henne — han log åt sin egen tanke. Kvinnor fanns det så godt om i världen, at det såret vore då väl snart läkt.

Men, Elsa var dock en liten ovanlig varelse,

det måste han tillstå för sig själf. Och hvad det skulle varit af honom i detta nu, om han ej haft henne, det visste han ej. — Om hon blott ej vore så onödigt moralisk! men det ger väl med sig dit hon nu kommer — han suckade omedvetet.

— Således försöker du att klä dig så väl och elegant som står i din makt och gör dig vacker, mycket vacker måste du vara, så gå vi dit till Jensen i morgon.

— Är det din mening att Arla skall följa med, eller kanske hon skall vara hemma och se efter huset, sade Elsa med försök till ett leende.

— Det vore väl, om hon kunde det, men du får väl lämna in henne till någon.

— Då far jag i morgon bittida med barnet till Lizzi Russ — svarade Elsa. Glad att det kommit så långt, gaf Zannoni sitt bifall härtill, så mycket mera, som han sett tydliga bevis på den hjälp och det stöd de haft af Lizzi. — Blott de kunde slippa den »gamla hexan» Frostbom — men äfven hon hade under Elsas sjukdom, när lilla Arla såg ljuset, varit en ifrig gäst och de hade nästan lefvat af de läckra soppor och stekar hon medfört.

Blyg och rädd, ville Elsa nästan gömma sig undan alla oförsynta blickar som afundsjuka

och kritiserande gledo öfver hennes dräkt och hennes person i öfrigt.

Det var profdag och en mängd individer af högst tvetydig beskaffenhet trängdes i det stora rummet, där den populäre herr Jensen med öfverlägsen säkerhet afgjorde hvilka som skulle antagas eller förkastas.

Den mönstrande blick, beledsagad af en nådig nick, han i dag skänkte Elsa, var betydligt olik den ödmjuka bugning han egnade den rika firade svenskan, då de tillsammans reste öfver Atlanten.

Han anvisade dock de båda makarne en plats på en smal soffa — under det han med dundrande ton tillsade de andra att ej tränga på så förtvifladt, de kommo ej fortare för det, log han rått. Så kom accompagnatören, en blek spinkig herre med rikedom af hår, stora smäktande ögon och sjukligt utseende.

Han slog upp pianot och vecklade upp sin notrulle.

Jensen tog en liten taktpinne, som låg på notställaren, torkade svetten från den höga pannan och begynte.

— Alla, hvilkas namn begynna på A. komma först fram!

Elsa vågade knappt se upp, så rädd var hon.

Tio à elfva fruntimmer störtade fram, alla under förhoppning att komma först och på något

sätt göra sig bemärkta. Han stampade otåligt i golvet.

— Det var mig ena — — — till fruntimmer. Ni tänka visst kväfva mig med Edra omfamningar — se så Anni Graham, hvarifrån är hon? Pommern? hva sa? Skrik ej så för . . . jag är inte döf — o. s. v. Sjung nu er kråkaria — af er talröst, anar jag att er lycka ej blir stor.

Hon sjöng med gäll, falsk röst, och under en mimik, som skulle vara uttrycksfull, men i själfva verket aldrig passade in med texten, en slagdänga af värsta sort, och hvars slutrefräng var af skabrös beskaffenhet.

Elsa ryste och såg ångestfullt på sin man. Han såg road ut och gaf ej akt på Elsa. Mot-svarar det öfriga er röst, så måtte er bana bli glänsande. Låt mig se edra fötter — litet högre! För stora skutor till korta kjolar — nej duger inte, duger inte!

Han slog med båda händerna emot henne — gaf henne en nick och trodde hon skulle gå — men då bedrog han sig. En störtsjö af mindre fina tillmälen haglade öfver Jensen och hans omdömesförmåga.

Gå säger jag, eller låter jag kasta ut er, röt han slutligen i vredesmod. En hel rad afskedades på detta sätt, tills turen kom till »Z.»

Elsas hjerta bultade nästan hörbart.

Med något hyggligare ton bad han Elsa komma fram.

Zannoni hade länge varit föremål för glöddande ögonkast och mystiska leenden från alla de församlade, mer och mindre tvetydiga damerna.

— Jag skulle önska att få sjunga sist, bad Elsa, ty jag är så rädd bland denna människomassa, sade hon blygt.

— *Den* blir nog större missis — om ni blir antagen, skrattade han och drog henne fram.

Hon sjöng några enkla till hjärtat gående folkvisor — men ni ser för stel ut — bilden måste ha lif. Ni bör tänka på publiken. Inbilla er att där nere bland mängden sitter någon — — eller några, »som ni har något» särskildt otaladt med — ni kastar en slängkyss, ser mot höjden, lägger handen på hjertat, höjen Er på tå på ena foten, under det ni liksom tar ett steg fram emot publiken -- — därpå ler ni, bedårande, som blott ni kan det, sade han i låg ton, blott till henne.

— Det är omöjligt, sade hon med motvilja, det är ej min natur.

Hon kastade hufvudet stolt tillbaka. En sträng blick från hennes man, kom hela uppträdet från gårdagen att bjert framträda. Lilla Arlas stora brunrå ögon lyste som stjernor för hennes blick och hon uppkallade hela sitt mod för att försöka göra sin sak bra.

Hon drog upp ögonbrynen, log ett hjärtslitande leende, såg mot taket, höjde sig på tå, och sjöng ut allt hvad hon förmådde ena stun-

den, under det att hon den andra knappast sjelf hörde sin egen röst.

— Bravo! det tar sig. Ni blir nog bra, -- bättre *sedan* när vi få ännu mera lif i Er! Det får ni säkert, om »den här» vill sade Jensen, och klappade Zannoni på axeln. Lite morfininsprutning vore ej illa — sade han tyst till Zannoni.

— Jag förstår er — hon skall göra er heder! Till alla afundsjuka åskådares harm underskref Elsa sitt kontrakt att sjunga hvarje afton under ett års tid för tio dollar i veckan (utom extra penningar, som hon sjelf finge skaffa sig — om hon kunde!)

Elsa kunde ej förstå huru detta skulle tillgå — men hoppades på att få ge lektioner — när hon sjelf blef mera öfvad . . .

De voro således räddade!

Zannoni, hvilken äfven hoppats på engagement, blef till sin harm och förvåning ej antagen — *hvarför*, anade han nästan!

Elsa påsatte hatten och beredde sig att gå, då en ny uppenbarelse framträdde. Hon ryggade bleknande tillbaka.

Åter Emelie, detta sorgliga minne! Med djärf hållning och utmanande blickar framträdde hon, med säkerheten hos deu som på förhand vet att hon skall lyckas.

Hon slungade en förintande blick på Elsa och började sjunga en grannaria, med ståtlig röst

och öfverdrifvet gestikulerande — icke sparande på blickar — och leenden.

— Bra — mycket bra — mumlade Jensen — Ni blir antagen, och får sedermera sjunga vexelsånger med missis Zannoni — ni få båda uppehålla repertoaren tills vidare. Det svartnade för Elsas ögon! Skulle *hon* sjunga tillsammans med sin piga — denna afskydda varelse!

Hon gjorde en rörelse som för att rifva sönder kontraktet.

— Gör det samma — det finnes två kontrakt sade Zannoni och såg lugn ut. Förstör du *detta*, har han sitt att framvisa. Skulle du önska någon ändring eller påökning, framdeles, har du intet som betryggar *dina* fördelar, om du förstör det, således ligger det i ditt eget intresse att ej göra det.

— Det var sannt — Jensen ropade efter dem. Jag talade ju ej om drägten! Ni bör vara klädd i gult siden, med så mycket paljetter, perlor och glitter ni kan åstadkomma — En klargrön jacka skulle göra effekt — och framför allt *korta* kjolar, och så bara armar och hals som möjligt. — Vill ni visa mig er hals? sade han.

— Det är onödigt, jag går i borgen för att den är bildskön sade Zannoni som var blifven helt olik nu då han hade kontraktet på ett års lindring från nöd.

Ni får utlämna hennes månadsafflöning i förskott, om hon skall kunna få allt det där bjefset ni talade om, fortfor han.

— Det är en affär mellan missis och mig. Således börjar ni redan i morgon, afbröt inpresarien kärft.

Det blir säkert bäst att jag sänder hem tyg och allt som hör till drägten, på samma gång som sömmerskan — ty i annat fall kunde det hända att penningarne blefvo använda till något annat, detta sades med en föraktfull blick på Zannoni.

Elsa, försänkt i sin inre tankevärld, tycktes likgiltig för det hela. Hon började häftigt hosta och sjönk maktlös ned på en stol. Det var en skarp stygg hosta — det där fortfor Jensen och såg deltagande på Elsa. Hvarför sade ni ej förut att ni hade klent bröst?

— Det går snart öfver, jag ansträngde mig troligtvis nyss då jag sjöng — dessutom har jag sista tiden — kanske ej varit så — så — rädd om mig.

— Jag tycker det har ej gått någon nöd på dig just — inföll Zannoni — och tände en cigar. Elsa rodnade — och fick tårar i ögonen.

— Se så, se så, han är en grobian den där — jag skall bli god mycket god emot er, om ni visar er förtjänt däraf, sade han i brådslande ton, under det han slog armen om hennes lif och ville hålla henne kvar sedan mannen gått förut.

— Jag tackar er, men han är mitt naturliga skydd, jag behöfver intet annat, sade hon stolt och gick.

Hela den påföljande dagen var Zannoni vid briljant humör, trots Elsas dystra förtviflade blick han tycktes på samma gång vara rädd att förlora henne, och vakade med envist lugn på hvarje hennes rörelse.

Hon kände sig besvärad häraf, och allt hvad hon tog sig till gick därför illa.

Sömmerskan med sitt eviga profvande pinade henne äfven, så mycket mera som hon aldrig tycktes kunna få kjolen nog kort och lifvet nog mycket uringat.

— Tänker du använda den där minen i morgon, spår jag dig en lysande seger sade mannen, försmädligt. Hon log vemodigt och längtade att återse sin flicka som ännu var kvar hos Lizzi Russ, -- hvilket var bäst för henne tänkte Elsa.

TRETTONDE KAPITLET.

Första uppträdandet.

Samma dag Elsa skulle uppträda kände hon hela förmiddagen en nervös oro, var blek och hade benägenhet för hufvudvärk. Så mycket häldre lyssnade hon därför till Geovannis förslag att gifva henne något stärkande medel.

— Det är helt enkelt sade han och blottade ett stycke af armen ofvanför armbågen.

Hon ville draga tillbaka sin arm, men förstod snart af hans uttryck att det var bäst att foga sig efter hans önskan.

Han stack in en nål i den fina huden och hon kände en ögonblicklig smärta som dock snart gaf vika för en sällsam berusande domning — hon kände intet af det brännande kval, som alltid plägade gnaga i hennes inre — utan tillslöt ögonen under en dvallik domning.

När hon åter uppvaknade, var det tid för

henne att kläda sig — de hade lång väg att tillryggalägga ända till Newyork.

Det var redan skymning när Zannoni med halfva kroppen ut genom fönstret förklarade att vagnen väntade.

Elsa kom fram emot honom, strålande vacker i den nya kostymen — ögonen glänste af feber och morflinglans, under det bjerta hektiska rossor färgade hennes kinder.

— Hvad du är vacker min Elsa! och du är *min!* utropade han hänförd.

Hon såg på honom med en blick, däri afsky och kärlek stredo om herraväldet —

— Ja — jag är din, sade hon passivt — som i en dröm.

Kusken tillstängde vagnsdörren om dem, och körde sedan med ilande fart ned åt färjan.

Elsa påminde sig alla historier hon hört om huru resande ofta i Newyork blefvo plundrade på det sättet att de satte sig i en vagn, hvilken körde till något aflägsset ställe, där de plundrades och försvunno — kusken stod i sådant fall i kompaniskap med en hel liga bofvar, och det stod ofta varningar härom i tidningarne.

— Tänk om de plundra oss, sade Elsa, i sitt inre önskande, att något skulle tilldraga sig som räddade henne från den fruktade maken.

Hudsonfloden gick i dag i höga vågor, och hästarne vacklade från ena sidan till den andra, för hvar gång en våg vräkte färjan på sned —

och där suto de inlåsta i vagnen utan möjlighet att göra sig hörda under det oafbrutna ringandet på alla färjor, som i den ogenomträngliga dimman korsade hvarandra.

Elsa, som var ömtålig för den kalla dimmiga kvällsluften, fick en svår hostattack och sjönk matt tillbaka mot vagnsdynorna.

Zannoni svepte kappan tätare om henne, med ens åter den för henne nu tröttande älskaren, tjusad af hennes bedårande skönhet.

Hon slöt stilla ögonen och önskade sig döden innan de kommo fram till det förskräckliga nästet, där hon skulle sälja sin kvinliga ära.

Vagnen rullade af genom den ena gatan efter den andra, där lyktornas sken knappt kunde genomtränga den täta dimman och stannade slutligen vid en bakport till Casino. När Geovanni hjälpt Elsa ned och afskedat kusken, sade han:

— Det är bäst du går upp här ensam — så tro de kanske du är ogift. Du vinner då mycket större intresse — jag sätter mig nere bland publiken och svarar för, att applåderna ej skola fattas — jag lofvar dig till och med att gå så långt i kärlek till dig, att jag hvisslar åt Emelie, »din kamrat».

— Jag vågar ej gå upp den där mörka trappan ensam.

— Toka! tror du man mördar en prima-donna! Jag är glad åt, att dina nummer komma

sist på programmet, så får du god tid att lugna dig på.

— Hvilken tid tror du det blir, frågade hon med försök att hålla stilla sina tänder, som klapprade i munnen af sinnesrörelse.

— Det blir ej förr än vid tiotiden, då publiken är duktigt lifvad.

— Farväl då — jag måste gå.

Liksom i en dröm, räckte hon honom handen men han tryckte sina läppar emot hennes.

Hon ryste tillbaka för denna kyss — hans läppar voro kalla och fuktiga, och tobaksrök slog emot henne.

Det var dock kyssen från dessa läppar som först kommit hennes sinnen att berusas — och nu? —

— Jag möter dig här klockan elfva, såvida du ej då skaffat dig trefligare sällskap! Ah! så simpel ton han har, tänkte Elsa, och trefvadesig upp för de mörka trapporna. I korridoren möttes hon af anblicken af ett par halfklädda dansöser, som drefvo ett groft skämt med en Clown.

När han fick se Elsas nya vackra ansigte, vände han dem ryggen, och sprang fram till henne som var inhöljd i en mörk rundskuren kappa, som räckte ända ned till fötterna.

— Fram ur skalet, sköna fjäril, ropade han, gaf henne en ljudlös slängkyss och ville taga af henne kappan.

— Rör mig icke, befalde Elsa med blixtrande ögon.

— Ser man bara på, en sådan liten en! Ah

Rör mig icke, befalde Elsa med blixtrande ögon.

hå — vi lära väl känna hvarandra litet bättre, sade han, med sitt vederstyggliga färgade ansigte hopdraget till något som skulle föreställa leende.

I ögonen låg dock ett uttryck af dämpad sorg, hvilket för ett ögonblick förvandlades till gillande, då han med något liknande vördnad bugade sig för Elsa.

Ah så dansöserna skrattade! det skar i Elsas öron detta råa skratt.

Vill ni vara god och visa mig, hvar jag skall uppehålla mig, tills det blir min tur att sjunga, frågade hon, vänd till clownen, hvilken trots sitt yttre väckte hennes förtroende.

— Här är rummet missis, alltför tarfligt för en lady! men var god och stig in, ty snart komma akrobaterna, och de torde ej vara så skonsamma som jag. Elsa nästan knuffades in i ett litet mörkt rum, där en osande lampa var den enda upplysningen.

En stor spegel återgaf hennes uppskrämda drag.

Hon kände sig rädd för allt, för hela sin omgifning och började blott obestämdt längta efter något bedöfvande, så att hon kunde slippa känna denna kvalfulla ångest. Hon visste ej hvad det var, men hon vred sina händer, tryckte dem emot hjärtat och kunde med möda återhålla sina tårar. — Larmet och trummorna, de hessa skratten i förening med de råa utropen bidrogo att öka denna ångest. Nej — det var outhärdligt — hon måste söka sin man — hon måste känna denna berusande domning, som i förmiddags döfvade hennes oro.

Hon kastade en tröstlös blick omkring sig. Puder och sminkburkar lågo i förening med tusch och knappnålar kastade om hvartannat på bordet, Elsa förstod ej ens hvartill de skulle begagnas — fann det osmakligt denna villervalla. — Tarfliga klädningar, hvilka på hemvägen skulle begagnas af dansöserna och utbytas mot deras nuvarande glitter, lågo kastade bland hattar och kappor på den enda möbel som skulle föreställa soffa — och på hvilken Elsa skulle hvila sig.

Huru röken från den osande lampan pinade henne!

Nej — det var ej längre att uthärda, hon *måste* uppsöka Geovanni — hon ville tillsammans med honom i det fria afvakta den förfärliga stunden, då hon skulle framträda.

Hon svepte kappan omkring sig, drog ned hatten i pannan och knöt en slöja skyddande omkring sig — — hon måste uppsöka sin man — om hon ej skulle bli vansinnig. — Hon trefvade sig ut genom en liten tapetdörr, hvilken förde henne genom en trång mörk gång, hvart visste hon ej, och det gjorde henne i denna stund nästan detsamma. Hon leddes blott af en oemotståndlig önskan att uppsöka sin man; de stojande rösterna och de klingande glasen upplyste henne om att hon närmade sig publiken.

Plötsligt stannade hon. — Ett rundt hål i en vägg spred ett svagt sken, och nedanför ifrån denna plats var det hon hörde detta larm,

från dessa tusende halfdruckna människor kom det. Och det var inför *dem* hon skulle låta sina rena svenska folkvisor klinga och utsätta sin person till åskådande!

Hon kände en rysning af vämjelse öfver hela lifvet, öfver sig själf, öfver honom, som dragit henne ned i detta elände.

Arlas ljusa bild stod som en fridens ljusa engel för hennes själs blick — hon var dock något att lefva för! — och Geovanni! äfven han var värd kärlek — huru hade han ej i dag omgifvit henne med sin kärleksfulla omsorg.

Men — hvad var det? hon vacklade. — Vid ett bord såg hon honom sitta, under ett uttryck af lycklig hänförelse i sina af »brody» upphettade drag — han var ej ensam — bredvid honom, med sin hand sluten i hans, satt en kvinna, som just nu böjde sig fram och med ett diaboliskt leende betraktade honom.

Hon var nära att skrika till af smärta — kvinnan vände sig i det samma helt mot Elsa, emedan ännu en herre kom fram och tycktes göra anspråk på henne. — I det skarpa skenet af det elektriska ljuset såg hon att kvinnan bar Emelies simpla, paranta drag.

Elsa ville ej, kunde ej se mera — hon vacklade åter tillbaka, samma väg hon kommit. — Öfver allt omkring henne hvilade som en tät dimma.

Det var tydligen dansösernas tur att vara

på skådeplatsen, ty då Elsa tittade ut genom dörrspringan, var korridoren tom. — En man med ett par sorgsna allvarliga ögon, nu klädd i tarfliga men snygga kläder, stirrade, stödd mot väggen, hopplöst framför sig.

Han spratt häftigt till, då Elsa med smygande ljudlösa steg närmade sig och lade handen på hans axel.

— Har ni en gång haft en mor att älska, så ber jag er, för hennes minne att ni för mig härifrån. — Äfven jag är mor — jag måste bort härifrån — nu strax, bad hon, och knäppte tillsammans sina händer.

— Hittills har jag arbetat för henne — nu är hon ej mera — hon dog i går.

— Och ni är här i dag?

— Hon skall begrafvas, missis — sade han dystert, jag måste sjunga och vara clown för att skaffa en torfva jord åt min mor! Kom — skynda er — han drog henne med säkra steg med sig öfver alla hinder som mötte dem, — allt hastigare och hastigare.

Snart kände hon åter den svalkande aftonvinden smeka sin panna — de larmande rösterna hördes allt svagare . . . och hon kastade en sista förtviflad blick åt det håll, där sköflaren af hennes lycka just nu kanske frässade af en otillåten kärleks lycka.

Kännande att hon vid sin sida hade en man som lidit och kände lifvets allvar, förtrodde sig

Elsa helt i hans vård. De stego, för att vinna tid, upp till tornet, hvarifrån luftjärnvägen förde till Newyork, och efter ett par timmar voro de framme vid Brooklynbron — hvaröfver de fortsatte gående.

Det stod ej i människomakt att denna stund kunna återfinna henne, och Elsa hängaf sig med en känsla af viljelös slöhet åt hvilan i det blicken såg ned öfver Hudsonfloden som på sina vågor bure säkert tusende, för Elsas blickar skönjbara båtar med sina färgade lyktor.

Hon såg från den svindlande höjden ned på masttopparne, som majestätiskt gled fram i hela sin höjd under jättebron, som nästan tysktes svigta under bördan af jernvägståg, omnibusar och tallösa ekipager.

På ena sidan hörde hon bruset och såg ljusen glimma från Newyorks omätliga yta och dess myllrande fabriker och människoboningar, under det på den andra Brooklyn, i icke mindre storhet, utsände sina bländande strålar, framlysende från otaliga kyrkor, butiker och praktfulla villor.

Ett ögonblick tänkte hon äntra upp på det höga staketet vid sidan om bron och kasta sig ned i de lockande böljorna. — Säkert skulle hon redan innan hon kommit ned, förlora medvetandet, och så vore det slut.

Men det var som om lilla Arla i detta

ögonblick sträckt sina små armar emot henne
— och hon stod stilla.

— Böra vi ej söka uppnå ert hem och taga
de papper och nipper ni önskar innan er man
upptäcker att ni är borta? frågade clownen,
hvilken presenterat sig som en förolyckad svensk
ädling, Thor Leijonhierta

Hon sade honom sitt husnummer och de
uppsökte under tystnad en spårvagn som gick
åt dessa trakter.

FJORTONDE KAPITLET.

Memresan.

Klockan var nära tolf på natten, då någon sakta knackade på rutan till det rum, som låg ut åt trädgården och där Elsa förmodade att Lizzi Russ och hennes man hade sin sängkammare.

Ännu en gång knackade det, men denna gång häftigare.

— Lizzi, som greps af en aning att det vore något illa med hennes skyddsling, steg yrvaken upp och frågade barskt:

— Hvem är så sent ute, och hvad önskar ni?

— Det är jag, Elsa, öppna Lizzi fort, skynda dig!

En mörk skepnad stod tyst bredvid, hvilket gjorde att Lizzi helt motvilligt öppnade dörren.

— Det är ej Zannoni, hviskade hon och ilade fram till sängen, där hon visste att hennes lilla flicka låg och slumrade.

— Se så, väck nu ej barnet, sade Lizzi — jag förmodar att du har någon anledning att

störa oss så här midt i vår lugna sömn. — Skynda dig med hvad du har att säga, ty annars torde mr Charlie komma att brumma.

Utan att sätta sig ned, omtalade Elsa i ett andetag sina lidanden och bad, enär hon nu fattat sitt beslut att återvända till Sverige, att Lizzi ville gifva henne ett råd, huru hon skulle kunna utföra sina planer — Zannoni ville hon ej mera höra talas om — han fanns ej mera till för henne.

Lizzi svarade oväntadt med att skratta helt muntert, som om det hela blott varit en bagatell.

— Att ha det så utmärkt ställt för sig och så gå och förstöra för sig på det sättet, sade hon förtretad. — Du kunde ha tjenat dig en hel förmögenhet och så schappa ifrån det bara af dumt pryderi och svartsjuka på en sådan där slusk!

Elsa såg med stora ögon på den så kallade vännen — huru var det *möjligt* att ega en så krass åskådning!

— Du förstår mig ej Lizzi — sade hon med fast, bitter röst. Men jag *ber* dig att du har medlidande med mig jag *kan* ej uthärda längre. Hon brast i konvulsivisk gråt, som väckte lilla Arla, hvilken började högljudt gråta.

— Se bara ett sådant väsen du ställer till, fortfor Lizzi nästan förargad. — Nu får ej heller det stackars lifvet vara i ro. Jag vill visst ej hysa en förrymd hustru, det kunde kosta oss dyrt —

dessutom vågar jag ej nämna ett ord därom för Charlie — Lizzi såg begrundande på sin bara fot, hvilken helt osökt tittade fram under den nästan genomskinligt tunna morgonrock hon kastat på sig.

Eller hur, mr Leijonhierta, är det ej allt bara dårskaper och dumma idéer?

— Säg icke det missis — ni skulle passa förträffligt till det som enligt min uppfattning ej duger för mrs Zannoni.

— Mycket förbunden, skrattade Lizzi som nästan uppfattade detta som artighet. Nå ja vi måste fundera med Charlie. — Hör du Charlie, upp med dig — ropade hon, du får lof att ge oss några råd!

Och där uppstod en grundlig rådplägning, som ledde till det resultatet, att Elsaskulle taga Arla med sig och resa in till Newyork för att stanna hos Mr Leijonhierta, som helt vänligt upplät sin bostad, till dess att Elsa kunde afgå med första svenska båt.

Arlas toalett var snart gjord, då hon med yrvaken glädje lät sig klädas af sin mamma, så vacker i allt det glitter som hon ej hunnit utbyta, då hon med feberaktig brådska åter bemäktigade sig depapper hon en gång stulet af sin far.

Kappan hade glidit ned från de bara skulderna, och hon bildade med barnet i knä, en färgrik, målerisk tafla.

Lizzi, som under den kärfva ytan dolde ett godt deltagande hjärta, sprang fram och åter för att plocka fram allt hvad som hörde till toiletten, från minsta detalj till den största under ett:

— Får jag ge henne det Charlie, stackaren det är synd om henne — hon behöfver det väl för den långa resan.

Mannen lät henne hållas, allt för glad åt möjligheten att för alltid bli utaf med den tyn-gande fina frun, som han just aldrig riktigt kunnat med.

De hade nätt och jämt hunnit från gatan, då det åter bultade, men nu mycket häftigare, gång på gång.

— Se så — ha vi *honom* här nu, kan jag förstå! Nu gäller det att ljuga.

Han fick stå där och bulta länge nog för att han skulle tro, att de sofvo, åter bultade det så häftigt, att grannarne började sticka ut sina hufvuden under anhållan, att de skulle uppföra sig som folk i villan bredvid och inte störa ordentliga människor midt i natten.

Då äntligen öppnades fönstret och Lizzi stack yrvaken ut sitt hufvud med ett skarpt men sömnigt:

— Hvem är det, som för ett sådant oljud midt i natten!

— Hvarför ha ni ej förstånd att öppna, era sjusofvare! Släpp in mig Lizzi, så jag slipper stå här som en förbrytare.

— Tyst, tala då ej så högt, du stör Charlie. Du kan väl här säga, hvad det är som kommer dig att föra sådant oljud midt i natten! Se så där ja! Hon stack in hufvudet, nu vaknar snart lillan, hon rörde på sig.

— *Vet* du ej, hvarför jag kommer?

— Jag? huru skulle jag kunna ana till dina nattliga vägar?

Han ryckte till och såg bestört ut.

— Ah — så släpp in mig Lizzi, skall du få höra!

— Jag har ju knappast en tråd på mig mera än den här halsduken och Charlie blir ej god om han blir störd.

— Ja så får jag väl stå här då. Du vet Elsa — fortfor han dröjande. Elsa skulle, som du kanske hört, hjälpa till litet med hvad hon kunde, jag skaffade henne — därför godt engagement vid, ja — här borta — hon skulle börja i afton, men, då hon skulle in, det var på slutet hon skulle uppträda. Då man kommer för att hemta in henne så var hon borta. Ingen enda varelse där har aning om hvar hon kunnat taga vägen.

— Huru kunde ni lämna henne så ensam hela kvällen! Direktören då?

— Hade »puffat» otroligt för den unga svenska grefvinnan, som han utgaf för att vara en förrymd prinsessa! Publiken var i största spänning — och så kommer det ilbud att den hiss

hvari hon skulle nedfiras från sin våning i hotellet hade gått sönder, och i fallet hade Jensen lindrigt såradt sig — ej farligt men nog svårt för att han ej skulle få vara med om Elsas premier. Därpå uppstod en gruflig villervalla. Om hon nu blifvit rent utaf bortröfvad eller rymt sin kos, känner jag ej.

— Se en sådan liten slarfva! Och du hade skaffat henne en sådan god plats! Rymt, har hon naturligtvis ej kunnat göra.

— Hvarför ej — hon har en gång förut gjort det, som du vet.

— Men då hade hon tråkigt och var galet förälskad, nu hade hon det ju så bra i alla hänseenden, och hade dessutom fått den hon ville, sade Lizzi med ett elakt hånlöje.

Emellertid kan du väl ej begära, att viska ge oss ut midt i natten och söka henne som död då du aldrig gerna tillät oss att träffa henne som lefvande!

— Lizzi — var ej obarmhertig nu — du förstår väl huru jag skall känna det!

— Det enda vi kunna göra, är att tills vidare ha kvar flickan — men många dagar till blir det ej — hon är hindersam för mig som framför allt vill arbeta.

— Du har således ingen aning om hvar jag skall söka henne?

— Vänta tills i morgon — kanske man hittar henne i Hudsonfloden, det blir minsta besväret för dig!

Lizzi lät helt lugn, ehuru hvarje ord var ett dolkstygn för Zannoni som nu först kände att han utan Elsa var hvad han en gång för henne betecknat sig vara »ett skepp utan roder och mast.»

— Du tror ej hon kan vara hos din mor? —
fortfor han, bearbetande jorden med sin käpp.

Lizzi hängde med hufvudet i ena handen under det hon stödde armbågen mot fönsterposten. Ena hälften af ansigtet drogs därvid upp i täta rynkor, hvilket vanställde henne på det ohyggligaste sätt — Zannoni skönhetsinne led af denna anblick och han kunde ej förstå huru han någonsin kunnat känna intresse för denna infama varelse.

— Dit har hon ej varit på år och dag — tror du den lilla rädda krukans skulle kunna våga sig ensam in på Newyorks lifsfarliga bakgator, dit mamma nu flyttat för att vara nära syster Maud, som är sjuksköterska där på sjömanslasarettet — nej — Elsa hittar bestämdt ej dit ens! men, du kan dock gå dit och höra för säkerhets skull. Ja jag kommer strax, sade hon till sin »vördade» Charlie, som från sin bädd afhörde hela samtalen, och bad Lizzi stänga fönstret och komma in.

Zannoni gaf henne en skarp genomträngande

blick, som återstudsade emot hennes oskyldigt blickande ögon.

Hon ref sig i hufvudet och såg begrundande ut — hvad skulle de taga sig till!

— Du är väl ej händelsevis i maskopi med henne Lizzi? Får jag undersöka hvarje vrå hos er.

Lizzi såg förnärmad ut.

— Mycket gärna — jag skall gå och öppna ifall du vill borttaga en dyrbar tid med dylika onödigheter (inåt rummet) tyst lilla Arla, tant kommer strax! — nej nu får du gå din väg!

— Godnatt, vi få väl höra af dig framdeles sade hon och stängde fönstret med en hastig knyck.

Sedan brast hon ut i högljudd munterhet. Tyst lillan — tyst tyst, sade hon och vaggade kuddarne som Arla legat på, vid sitt bröst.

Nej se den gången blef du allt bra lurad, din gamle narr, sade hon och kröp ned i sin bädd. Efter några minuter var hon försänkt i en djup slummer, som bra litet vittnade om, att hennes vän kanske sväfvade i lifsfara i detta ögonblick.

Under tiden uppnådde Elsa och hennes tillfällige beskyddare en af Newyorks mera illa

berömda gator, »first aveny», där mr Leijonhierta af ekonomiskäl hade sin bostad.

Elsa gick som i en dröm — och lilla Arlas häftiga gråt och klagan att hon frös och ville ligga i sin egen säng nu genast bidrog just ej att upplifva henne. — Det rödblonda håret föll skyddande i böljande massa ned öfver hennes rygg och axlar och de små högvristade fötterna tycktes knappast vidröra de smutsiga, slippriga gatstenarne.

— Hu, hvad här är fult och kallt, sade hon, när de äntligen stodo innanför dörren till clownens eget rum.

Elsa såg generad ut och försökte förströ lilla Arla. Men hon var nu fullt vaken och sprang omkring som en liten yrande vårbäck — hennes silfverklingande skratt tycktes lämpa sig föga till den hemska omgifningen.

Mr Leijonhiertas mor, som nyss var död, låg där i en säng bakom en skärm, som utgjorde den enda lyx de bestodo sig. Han hade ej ännu hunnit anmäla dödsfallet, ty han visste att de då skulle komma och taga henne bort, för att nedmylla henne i jorden, innan hon ens hunnit kallna, ty till följd af den starka värmen och deraf följande hastiga förruttelse eger man ej rättighet att behålla obalsamerade lik hemma längre än högst ett dygn efter dödsfallet.

Elsa ryste för den luft, som strömmade emot henne, och önskade sig långt bort från detta

ställe, ehuru hon kände sig tacksam öfver, att ha tagit det länge i tysthet dryftade steget att söka undkomma sin mans ofta råa behandling.

En häftig hostattack tvingade Elsa att sätta sig ned på den bristfälliga sängen, och hennes näsduk färgades af blod.

— Stackars unga missis! sade Leijonhierta.

Han räckte henne i detsamma ett glas med citronskifvor och thé.

Drick detta ma'm, det skall göra er godt. Elsa hörde åter det kära svenska språket och gaf honom en tacksam blick.

Jag har ej något annat att bjuda er — jo! vänta, jag har ju några rostade bröd att gifva den lilla.

Arlas ljusa bruna ögon hade blifvit helt allvarliga, när hon såg modern hosta.

Nu kastade hon sig i dennas knä och gömde sitt lilla ansigte vid hennes bröst. Snart sof hon helt lugnt, som om aldrig någon sorg funnits i världen.

— Nej tack — svarade Elsa på hans fråga om hon ej ville söka någon hvila för sig sjelf. Jag sitter så bra här? Vill ni kanske om ni har dock lägga en kudde under min arm — det lilla hufvudet är rätt tungt, och min arm så svag men ni sjelf mr Leijonhierta!

— Ah — för mig är det ingen fara. Jag är så van vid knuffar, sparkar och stötar då jag faller för att roa publiken, så jag känner lugn

och hvila blott jag får vara i ro en stund. Jag lägger min rock under hufvudet här vid edra fötter om ni tillåter, missis?

Elsa tillslöt ej sina ögon på hela natten. Smärtan, den fysiska smärtan, likaväl som hennes tärande oro hindrade henne härifrån.

Det var därför en för henne nästan ändalös natt.

Hvad skulle nästa dag medföra åt henne? skulle hon återvända till sin man, för att bli tvingad att uppträda och dessutom kanske utsätta både sig och barnet för grym misshandel? Nej — intet skulle förmå henne härtill. När den första dagsljusstrimman banade sig väg mellan de mörka gardinerna, hvilka tjenade både som rullgardin och prydnad, hörde Elsa trefvande steg uti korridoren därefter knackade det sakta på dörren. Hvem kunde det vara!

Elsa lyssnade med återhållen andedrägt och rörde med foten lätt emot clownens arm.

Han störtade upp och såg sig med förvirrade blickar omkring.

— Det bultar på dörren. Skola vi öppna? Elsas arm på hvilken Arla hvilade, var stel och domnad och hennes hufvud brände som eld.

— Jag skall fråga; hvem är det? ropade han med hög röst.

Till Elsas glädje svarade en bekant röst:

— Det är Lizzi och hennes mor.

— Kära mitt stackars barn, sade fru Frostbom och kysste Elsa med moderlig ömhet.

Snälla barn hur mår du?

— Du fördärfvar dig afbröt Lizzi, och tog Arla, som vaknat, i sitt knä.

Du måste skynda dig att göra dig i ordning för afresan.

Tidigt på morgonen, medan det ännu var mörkt, kom Lizzi hit och skrämde mig nästan till döds med sina rapporter. Vi ha nu varit i konsulatet, där jag af särskild gunst fick företräde, emedan jag kände konsuln sen min ungdom.

Jag omtalade din sorgliga belägenhet och utverkade den nåden att du får resa fritt med båten, som går i kväll — var ej det tur! Det är visserligen med tredje klass, men det gör väl dig på det hela det samma blott du kommer till ditt land igen!

— På tredje klass! utropade Elsa förfärad. Är det det samma som emigrant?

— Naturligtvis, men man får ej vara så fasligt fin utaf sig, då man är fattig, inföll Lizzi som medfört tårtor och namnam att krya upp Arla med, och hittills varit en tyst åhörarinna.

— Vi voro glada öfver att kunna förskaffa dig denna lättnad, sade fru Fröstbom, litet snopen öfver att Elsa så föga förstod uppskatta deras välvilja.

— Naturligtvis är jag tacksam svarade Elsa med låg röst — men jag tror aldrig att jag i så fall upplefver lyckan att återse mitt älskade fädernesland!

— Prata inga barnsligheter nu — utan gör dig i ordning.

— Skall missis redan resa? frågade mr Leijonhierta i bedröfvad ton.

— Ja visst — Elsa såg på honom men blicken var frånvarande och drömmande.

Hela dagen hade hon hållit sig inne af fruktan att Zannoni skulle komma henne på spåren.

På samma gång greps hon af förtärande sorg öfver att det nu var *honom*, den afgudade Zannoni hon sökte undfly.

Hon sörjde, bittert tröstlöst de ohjelpigt ramlade illusionerna.

Huru hade hon ej med hjärtat fullt af tro och hängifven kärlek, öfverlämnat sig åt denne man, som helt lugnt beröfvat henne tron både på honom, sig sjelf och lifvet.

Mr Leijonhjerta skulle på f. m. begifva sig bort på repetition till aftonens föreställning, men han gick fram och åter i det trånga rummet, som det tycktes försänkt i djupa tankar.

— Jag kan det ej missis, sade han slutligen. Jag kan ej längre lefva detta usla lif som clown. — Äfven jag har själ, en själ, som långsamt förkväfves i denna atmosfer. Tycker ni ej missis att man kan ha rättighet att förkorta ett lif, så utan intresse som mitt, och hvilket ej är till glädje för någon.

— Nej mr Leijonhierta, sade Elsa fast, vi

ega ej rätt därtill — »människan skapar ju sjelf sitt öde», heter det. — O! hvilket lif ha ej vi båda i så fall skapat oss! fortfor hon dystert.

— Är det för sent att nu börja ett nytt lif, säg mig det, ni som är ren och god.

— För er, som har lifvet för er, som har en stark kropp, kan det ju ej vara för sent, för mig är det helt annat. — Allt förekommer mig nu så tröttsamt, men jag torde sannolikt ha ett långt lif att kämpa igenom, suckade hon.

Mr Leijonhierta var af en annan tanke, när han såg de bjärta rosor, som flammade upp på hennes kinder och de hetsigt glänsande blickarne.

— Lika mycket mrs — kort eller långt, är det ett uselt lif som sviker allt hvad de gyllene ungdomsdrömmarne henne lofva!

— Men, hvarför valde ni då denna bana!

— Valde! Jag ägde intet annat val — jag hade försökt mig på litet af hvarje innan jag beslöt mig för detta — var viss därpå missis!

Hit reste jag för ett par år sedan, med min mor, som utsläpad af arbete och tyranniserad af en högmodig slägt, var nära att duka under — och hvilken lön hon fick — stackars mor!

Mina öden äro för vidlyftiga att här söka beskrifva. — Allt nog, jag har försökt mig på nästan allt, förföljts af en ständig otur, och så har det gått i en kedja — anledningar som

drefvo mig från Sverige och som påskyndade min afresa därifrån.

Ser ni, det var fråga om ett hjärta igen! ett hjärta, som krossades — men mondieu! — man kan ej rå för att omständigheterna stundom bringa oss i förderfvet! Allt nog, jag hade grym otur med *allt* hvad jag tog mig till, och min enda tur i världen var att påträffa er — ni var den första kvinna, som lärde mig förstå att lifvet kan ega värde! Och nu vill ni lemna mig, sade han dystert.

— Jag måste och jag anser det vara min största lycka att jag får återvända från detta barbariska land, till vårt gamla kära Sverige!

— Och ni vill ej taga mig med!

— Nej — mr, det vill jag ej. Ni är ung, ni ser bra ut — vi skulle under resan ej kunna undgå att synas tillsammans, och jag vill ej på något sätt företaga mig något som skulle gifva anledning till klander — jag har ju henne att lefva för. — Det är för hennes skull — hon såg med innerlig ömhet på sin flicka, som sorglöst lekte med det glitter och krams clownen hade medfört från sina »konstnårsresor.»

— Då tillåter ni mig ej heller att taga lifvet af mig?

— Nej! står det i min makt att hindra det, så ber jag er — kasta ej bort ett lif som kan bli till gagn både för er och andra!

— Jag skall lefva, blott under den förhopp-

ningen att en gång få återse er och göra något för er, mrs Zannoni!

Deras allvarliga samtal afbröts däraf att mrs Frostbom kom in öfverlastad med schalar och paket — allt afsedt för Elsas värme och bekvämlighet under resan.

När de, sedan mörkret inbrutit, ännu en gång åkte genom alla de otaliga gator de hade att passera, och förbi de lysande butikerna vid Brodway, var det för Elsa ofattligt att det var sista gången. — Lifligt påminde hon sig då de som nygifta åkte dessa gator, huru lyckliga de varit den första tiden, och hur barnsligt stolt hon kände sig när hon såg hvilken uppmärksamhet de väckte hvar de gingo fram. Det var naturligtvis Geovannis bländande yttre de beundrade — och nu! —

Fru Frostbom och Lizzi voro med henne förutom Leijonhierta, som oafvändt betraktade henne med sina milda sorgsna ögon.

— Nu äro vi vid dockan, sade Lizzi, när de stego ur spårvagnen.

Ett tungt mörker hvilade öfver den del af Newyorks mest illa beryktade trakter som kallas dockan, ett tillhåll för allt löst folk, sjömän från alla länder, och där mord och rån hörde till ordningen för dagen.

Elsa närmade sig ovilkorligen mr Leijonhierta, under det fru Frostbom och Lizzi turvis buro lilla Arla, som icke alls tyckte om detta mörker och elände.

Vägleda af en skeppslyktas röda sken, stego de upp för den branta landgången och följde kocken, som fått i uppdrag af svenske konsuln att taga särskild vård om den unga svenska frun.

När de kommo ned för den lilla trånga trappan och under det låga taket, där de nätt och jämt kunde gå raka och där emigranterne höllo ett bedöfvande väsen, somliga sjungande, andra svärjande, vek Elsa förfärad tillbaka.

Hon kände sig oförmögen att uttaga det steg hon förut funnit så lätt.

Lilla Arla som kände afsky för alla de fula obehagliga människorna, började skrika och väsnas äfven hon, under utropet, att hon ville bort därifrån — »hon tyckte ej om de där fulingarne», hvilket hade till påföljd, att Lizzi blef ond och ruskade henne och bad henne vara god och vara tyst och foglig — i annat fall skulle de skicka bud på hennes pappa.

Likt en trollformel verkade denna hotelse hon satte sig, och gaf sig till att stirra med vilda trotsiga blickar på sin omgifning, under det att hennes läppar hårdt slöto sig tillsammans.

Under tiden höll mr Leijonhierta Elsas hand

sluten i sin, såg henne djupt in i ögonen och hviskade:

— Tack för det lif ni gifvit mig. — För er skull vill jag lefva det. Men — sedan jag blifvit en bra, en bärgad man, kommer jag och uppsöker er der får jag det? Jag säger er, jag *vill* arbeta mig upp, jag kommer ej förr! men *då!*

Hon smålog matt — hvad skulle hon säga. — Det hela föreföll henne så abnormt, så drömligt. — Hon själf var exentrisk, men han var det i ännu högre grad.

— Farväl — och glöm mig, sade hon slutligen.

— Aldrig, var hans låga fasta svar, när han, ur stånd att längre behärska sig, störtade bort i den mörka natten.

Afskedet från fru Frostbom och Lizzi var lugnare, ehuru äfven det förenadt med vemod.

— Får tant höra något om Geovanni, så låt mig veta det, bad Elsa med tårar i blicken. — Skulle han känna sig förtviflad och i behof af tröst — så tant!

— Han! åh kära du, du känner honom ej — var nu bara rädd om dig, och kom ihåg att du har den här att lefva för! Hon kysste ännu en gång lilla Arla, som såg alldeles förstelnad ut af allt omkring henne.

De voro en god bit ute i Atlantan innan Elsa klart fattade att hon var på hemresa till Sverige.

Huru hon än spanat i alla tidningar, huru hon genom de svenskar hon påträffat sökt forska, hade hon aldrig lyckats i sina bemödanden att få några underrättelser om fadern.

En förfärlig tanke började uppstå inom henne — tänk om hon ej skulle få återse sin far — tänk om han vore död! Hon ryste för denna tanke! nej, hon *måste* återse honom och tigga om hans förlåtelse — och sedan — — hon slöt ögonen, oförmögen att uttänka hvad lifvet sedan skulle bjuda henne.

Huru olik var ej hennes hemresa, emot då, när hon så helt uppgående i sin kärlek så full af ljusa förhoppningar, förra gången färdades öfver atlanten

Nu låg hon där och stirrade i taket, som var henne så nära att hon tyckte sig vilja kväfvast — hon följde mekaniskt med blicken något svart, som tycktes röra sig på väggen öfver hennes hufvud — hon vände helt sakta på hufvudet för att kunna se bättre — hvad som förr skulle kommit henne att skrika till af fasa och springa upp, kunde i detta ögonblick ej förmå henne att röra på sig. — Det kunde ej bli värre än hvad det var — hvar skulle hon taga vägen för att undkomma kackerlackor, spindlar och

rättor — de kommo ju emot henne öfverallt — Rörde hon sig skulle hon bli ännu sjukare än hon var. — Rundt omkring sig hörde hon dessa ångestfulla rop — under det matångorna från köket strax bredvid hennes bås — säng kunde man ej ens kalla det — kom henne att vämjäs vid hvarje andetag.

Barnskrik och svordomar omvexlade med hvarandra. Karlar och kvinnor lågo sida vid sida, vältrande sig i det otänkbaraste elände. Och så kom i allt detta den stund då maten skulle serveras. Detta gick helt enkelt till. — På bordet, utan aning om servis, utportionerades små högar till hvar och en, bestående af oskald potatis, ben och skinnbitar, som skulle föreställa kött, samt soppa i tennskålar, hvars blotta åsyn kom Elsa att känna sig dubbelt sjuk. — Nu var ändtligen denna pinsamma stund öfver — kvällsmåltiden likaså — och Elsa hoppades, att Arla som haft feber och varit nästan medvetslös af sjösjuka, skulle somna och hon sjelf äfven få en stunds lindring i sina kval.

Då hörde hon, af det pipande ljudet och det dofva brusandet, likaväl som hon förstod det af båtens häftiga vaggning att en storm brutit lös.

Hon räknade, först kom det en våg, så en till, och så den tredje tycktes nästan begrafva dem. — Sedan arbetade båten sig upp ur detta djup och hon kröp därvid tillika med sina olyck-

liga reskamrater ihop, slungad med häftig fart, ned åt fötterna, istället för att de nyss nästan stått på hufvudet, så kände hon det åtminstone, där hon spasmodiskt höll i lilla Arla för att hon ej skulle ramla i golfvet.

— Vatten, vatten, klagade Arla.

Elsa såg sig rådlös omkring — hon ägde ej en droppe vatten.

— Vatten! klagade hon allt häftigare, och Elsa försökte, hållande sig i hvad hon kunde få, som stöd, trefva sig fram öfver det slippriga golfvet — för att taga vatten, sedan hon anropat en människa att hålla fast lilla Arla.

I vattencistern fanns knappast en droppe, blott några svarta klunsar, som tydligt påminde om, att det var lämningar efter en lång tids begagnande.

— Gif mig en droppe! bad hon kocken bevekande och räckte ut den lilla silfverbägare, som hon fått till minne af Leijonhierta. Kocken som för länge sedan upptäckt att Elsa ej tycktes vara i tillfälle att gifva stora drickspenningar och förgäfves öppnat en mindre fin kurtis, skakade föraktligt på hufvudet.

— Det finns uppå däck, svarade han.

Åter hörde hon ett hjärtslitande rop från Arla, och utan besinning rusade hon förbi den grupp af mera härdade resenärer, som med en upp och nedvänd tunna till bord spelade »knack».

Elsa fick nästan skuffa till dem för att komma fram och drog sig förfärad undan, då en af dem som var drucken, ville draga henne ned på sitt knä.

Hon nästan kröp upp för den lodräta lilla trappan. — En häftig stormil slet af hennes schal och hon kände huru stormen piskade det lösryckta håret i ansigtet — hon kämpade tapert för att hålla sig uppe, hvar fanns vatten! — hon påminde sig att där — längst framme var det.

En iskall våg svepte i det samma öfver däck och genomblötte hennes kläder. Ett ögonblick trodde hon, att hon redan famnades af hafvet — ack — hade hon blott egt rättighet därtill — men barnet! — nej hon måste fatta nytt mod — hon höll sig krampaktigt i den lina, som var spänd öfver däck till tjenst för dem som måste fram den lifsfarliga vägen.

Ändtligen hade hon segrat — hennes skälfvande iskalla händer vredo på kranen, och mera försiktigt än om det varit lifselexir tryckte hon fast bågaren i sin hand.

När Elsa kom ned och Arla blifvit något lugnad sedan hon druckit den svala dryck som Elsa beredde med citron och vatten, föll den lilla i djup stilla slummer.

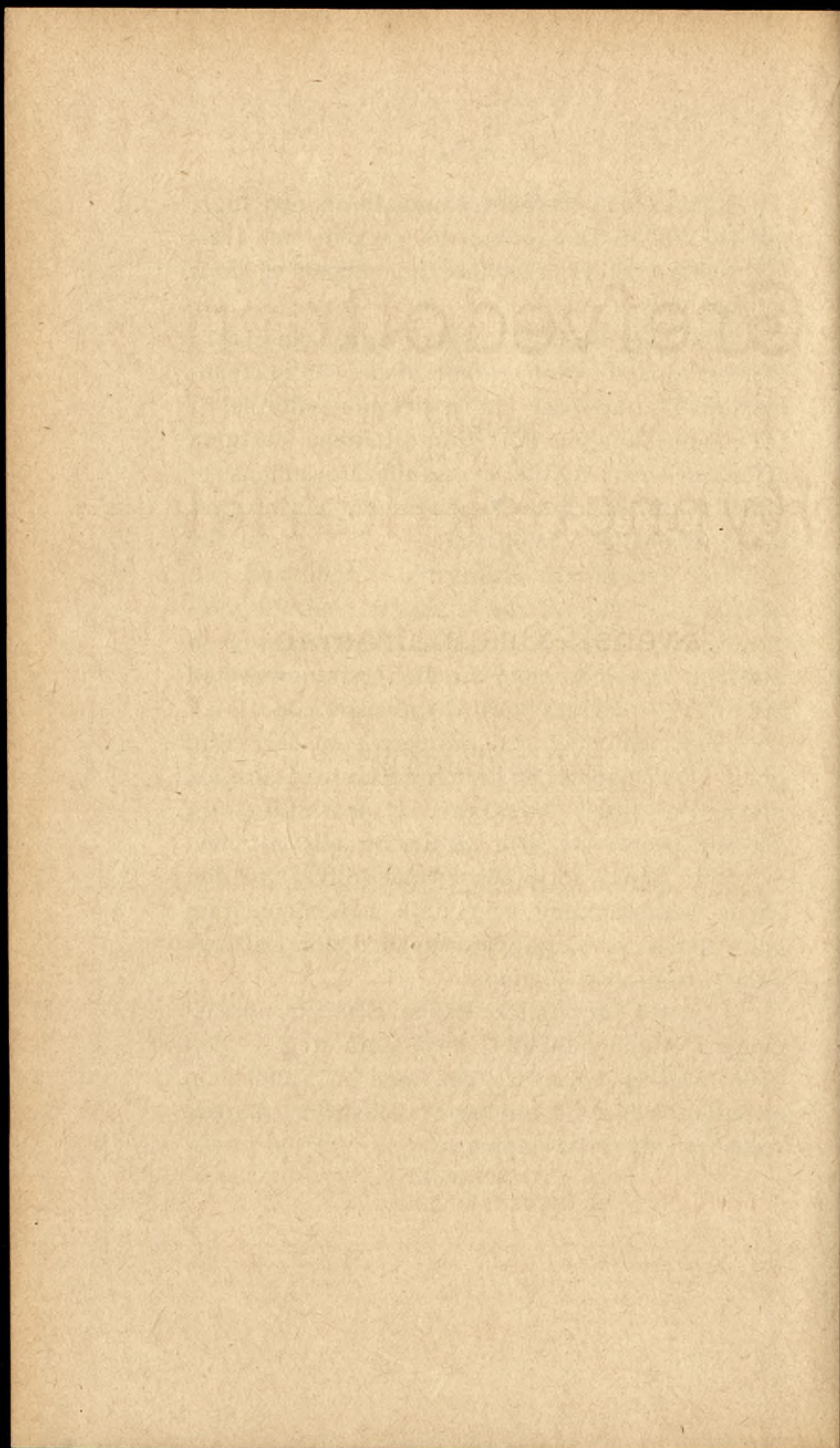
Elsa, som omöjligt kunde få ro och lugn, gaf sig till att se igenom det resgods som Lizzi nedpackat och om hvilket hon hittills ej tagit minsta notis.

Hon såg likgiltigt på de plagg, som ej voro hennes egna — utan gåfvor af de vänliga människorna — men det var ej det hon ville se! — De minnen hon medfört från sitt hem — stulna af fadern och hvilka nu skulle återlemnas — var det som sporrade hennes ifver, när hon ref bland innehållet i kappsäcken.

Hon letade allt ifrigare — vände upp och ned på alla plagg, trädde handen i alla fogningar, men förgäfves! hvarken dopattest, vigselattesten, vigselceremonielet eller testamentet stod att finna — således voro de kvarglömda.

Elsa, som med noggrannaste omsorg alltid gömt dessa papper, hade i brådskan vid afresan, litande på Lizzis försäkran, att de skulle styra om allt, glömt att själf se till, att allt var med — hon sjönk förintad ned på golvet vid den öppna kappsäcken. — Skulle hon hinna fram och återfå sina papper, innan döden befriade henne ifrån sina lidanden!

I detta ögonblick kände Elsa att upplösningens stund nalkades med stora steg — hon hade förut ej velat tro det, men nu kunde hon ej längre tvifla, då en varm blodström frustade fram från de hvita läpparne.

Grefvedottern

eller

Hypnotisk kärlek

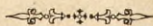
Svensk Originalroman

af

RUNO HJELM.

Andra delen

STOCKHOLM,
OL. HANSENS FÖRLAG.

STOCKHOLM
VICTOR PETTERSONS BOKTRYCKERI
1895.

ANDRA DELEN,

FÖRSTA KAPITLET.

Arla Zannoni.

Grefve Stålklinga sparade intet medel för att återfå sin förlorade dotter.

Han öste ut penningar med frikostig hand och gaf löfte om stor belöning åt den, som kunde lämna upplysningar om hvar hans dotter tagit vägen. Man hade varit henne på spåren ända till Nässjö, men där var hon spårlöst försvunnen, tack vare Zannonis förmåga att spela sina kort.

Att han rest samtidigt från granngodset väckte ingen misstanke, enär hvar och en visste att Elsa ej någonsin haft beröring hvarken med honom eller någon annan ung man.

För hvarje dag hoppades han, att det skulle komma någon upplysning och hvarje kväll då

han lade sig, var det med svikna förhoppningar.

Hans förut angripna helsa tog häftig stöt af detta ständiga grubblande, och en morgon omkring tvenne år sedan Elsa försvunnit fann gamle Magnusson honom död i sin säng.

Det blef stor uppståndelse på godset, när gamle grefven var död och man trots allt letande ej kunde hitta något testamente.

Från grefve Georg, grefvens ende broder, som vid underrättelsen om grefvinnan Marias (Elsas moder) död gått i utländsk krigstjenst kom snart nog den underrättelsen, att han blifvit öfverfallen och mördad strax före framkomsten till Indien — dit han tagit värfning vid ett utländskt regemente. Således skulle den enorma förmögenheten öfvergå till en yngre släktgren, hvars hufvudman var friherre Uno Stålklinga, som hittills lefvat på ett aflägsset beläget ställe, en mindre egendom.

Den unga friherrinnan Stålklinga satt nedböjd öfver sitt arbete, hvilket bestod uti att vända en liten rock åt Björn, som var tolf år.

Det började bli ett tungt arbete för hvita fina händer, som af tiden visserligen blifvit hårdade, men aldrig grofva.

Hon såg bekymrad upp, då mannen med häftiga steg inträdde.

— Leonore — Lägg bort det där arbetet.

det passar ej för dig. — Se här, vill du sjelf läsa intyget härom!

Han höll med darrande hand ett papper framför hennes ögon.

— Jag förstår ej — hvad är det?

— Men jag förstår det jag, tack vare den där tossan Elsas historia, du vet, få vi nu tillträda Stålklingas rikedomar — du vet det är fideikommiss — vår Björn blir således fideicommissarie — värre blir det för Ingeborg — men vi få väl skaffa henne ett rikt gifte i stället.

— Det är ett bref till baron, sade en liten landtlig tjänstflicka, som kom fram och räckte det till baron.

— »Till grefven», menar du väl, rättade han henne och reste sig i sin fulla längd i det han belåtet strök med handen öfver det breda bröstet, hädanefter vill jag mottaga mina bref från silfverbricka.

— Kära Uno, gå ej så häftigt till väga, du vet väl, »att högmod går för fall».

— Sa, sa, sa! Är det den första lyckönskan du ger mig, moralpredikant!

— Vi få väl lyckönska hvarandra. — Gud gifve det blir till allas vårt bästa, svarade hon med en suck och fortsatte med att lappa.

— »Till vårt bästa, ja», härmade han. — Som om man inte skulle vara trött på att äta sill och potatis och gröt tre gånger i veckan och fläsk de andra dagarne. — Men hvarför

springer du ej strax och arrangerar en festmiddag?

Jag undrar just hvad dina föräldrar skulle sagt om de kunnat se *detta*, ja.

Kanske de då ej varit så emot partiet med den fattige baronen — mina högtärade hänsöfne *svärföräldrar*. — Kyss mig Leonora.

Hon såg upp med ett trött leende. — Alltid dessa utfall mot hennes stackars föräldrar, hvilka man aldrig kunde förlåta deras fattigdom.

Alla gamla tjenare skulle bort från godset, det var den nye ägarens oåterkalleliga befallning. — Nytt folk tillsattes och togs från alla håll och kanter.

Blott en enda familj skulle medfölja från det gamla stället, nämligen Björns sköterska, som trots sitt karga och föga tilltalande väsen varit i deras tjänst allt sedan fröken Leonora som nygift kom i grefvens hem.

Mera än en gång hade den stackars pinade friherrinnan föresatt sig, att gamla Anna skulle få resa sin väg — men det gick aldrig därhän, och nu var hon redan så trött och gammal att det ej var att tänka på, det hon skulle kunna komma till någon annan, utan hon fick löfte om

att få bli på Stålhammar som grindvakterska så länge hon och hennes husbondefolk funnos i lifvet, och innehade egendomen.

Det var en regnig och kall höstkväll. Gamla Anna satt i sin lilla stuga, som var belägen vid första inkörsporten till parken, och spann, då hon hörde ett matt slag på fönsterrutan.

Säkerligen var det någon uggla, som lockad af skenet från brasan i spiseln slog mot rutan, tänkte Anna och fortsatte lugnt med att spinna, sedan hon för ett ögonblick stilla lyssnat.

Åter lyssnade hon.

Hon hörde det tydligt, det var ett barn, som grät bittert.

Då ställde gamla Anna undan spinnrocken och gick ut.

— Hvem är ute i detta herrans väder? frågade hon under det hon var nära att stupa öfver ett mjukt föremål, som låg utanför dörren.

— Akta mamma, sade en liten barnröst.

Anna hjälpte kvinnan upp och in i stugan där hon lade ännu några träd på brasan, som flammade upp, och i dess sken såg hon anletsdragen af en ung kvinna, hvars drag vittnade om djupt lidande.

— Gif mig en dryck vatten och en bädd!

af barmhertighet gör det, bad hon och sjönk åter utmattad ned på golvet.

— Se så där ja — här sitter man i lugn och ro, och så får man kanske ett lik i huset utan att man vet ordet af.

Anna såg förgrymmad ut, men kunde ej vara så obarmhertig och köra ut den sjuka i storm och regn på kvällen — och barnet se'n Hon lade en kudde på soffan och hjälpte den främmande att aftaga de genomvåta kläderna.

Lilla flickan roade sig under tiden med att draga katten i svansen och öronen.

— Arla! kom liten, hviskade modern med matt bruten stämma och tryckte barnet intill sig — kom och ligg här på mammas arm — snart eger du ej någon mamma mer — hvad skall det blifva af dig!

— Är du mycket sjuk mamma? sade Arla och strök med sin lilla mjuka hand öfver moderns heta panna.

— Jag har en omgång torra kläder i den lilla kappsäcken — vill du hjälpa mig att — mera orkade hon ej, utan sjönk ned och föll i en dvallik sömn.

Arla, uttröttad efter den ansträngande färden, somnade också snart, sedan hon fått en dryck mjölk och torra kläder för natten — och där satt Anna och nickade och sof, men vågade ej lägga sig, af oro att bli ensam på natten med ett lik, ty det var klart att den eländiga sjuka

varelsen ej kunde lefva till dagen bröt in, tänkte Anna, villrådig hvad hon skulle taga sig till.

I dagbräckningen, när hon såg grannens lille Erik gå till herrgården, sprang hon ut på bron satte båda händerna för munnen som en lur, och bad honom helsa grefvinnan att Anna måste få träffa henne i dag, ty det var något angeläget.

När hon återkom in i stugan, var den sjuka som hostat nästan hela natten, men slumrat in en stund på morgonen, vaken, men tycktes ej ha många ögonblick igen. — Säg dem deruppe i slottet, sade hon till Anna, att det är *mitt hem* att min lilla flicka skall ega allt hvad jag nu måste lämna. Grefven var min far! glöm ej att säga det ty då skall ni drabbas af min — — hon sjönk maktlös ned på bädden.

Gamla Anna kände därför djup lättnad, då dörren snart nog öppnades, och grefvinnan Stålklinga, ledande vid handen lilla Ingeborg, inträdde.

Den sjuka öppnade sakta ögonen, hvilka med ett bedjande uttryck häftades på grefvinnan.

Denna skyndade fram och strök sakta med sin svala hand öfver den sjukas feberheta panna — under det hon af Anna hörde hela gårdagens förlopp berättas.

Anna tvärstannade i sin berättelse och tycktes tveka — men orden som den döende yttrat kommo ej öfver hennes läppar. Skulle

hon så illa löna sitt husbondefolk, att hon ville beröfva dem hem och gods — och hvem ansvarade dessutom för att hon fick behålla stugan, om där blef en ny ägare.

»Dö med lugn!» Jag skall bli en mor för er dotter.

Arla vaknade nu och satte sig yrvaken upp i bädden, under det hon gned sina ögon.

Ingeborg som hela tiden stått tyst och med stora ögon betraktat taflan framför henne, sprang fram och kramade häftigt den lilla flickan.

— Jag vill ha henne, mamma! får jag henne att leka med!

En nästan omärklig ljusning for öfver den sjukas drag — när blicken nästan brusten ännu häftades på de båda barnen.

Grefvinnan uppfattade dock detta, och hvi-skade med mild vänlig röst:

— Dö med lugn! Jag skall bli en mor för er dotter — Guds frid följe er!

Nu gled ett fridfullt leende öfver de kallnande läpparne — och den lidande kvinnan hade kämpat ut.

ANDRA KAPITLET.

I det nya hemmet.

Det var ej utan bäfvan grefvinnan närmade sig slottet och uppsökte sin man i hans egna rum, i hvilka han hopat alla föremål, som beteckna en rik mäktig herres bostad.

Där njöt han af sin nyförvärfvade storhet och glans och sökte på allt sätt både för sig själf och andra förjaga det obehagliga minnet af de förra tunga glädjelösa dagarne i det fattiga hemmet.

När grefvinnan inträdde åtföljd af de båda små flickorna, satt grefven insvept i en dyrbar indisk nattrock, fördjupad i dagens politiska händelser och tycktes ej gärna se att han blef störd.

Motvilligt lade han ned tidningen och såg upp med en förvånad blick, när hans hustru sade:

— Se här Uno hvad jag skaffat dig i dag; en liten dotter!

— Hvar har du uppfångat den där? frågade han kärft och borrhade sina blickar i den lilla flickan, som skrämmd af den barska rösten gömde sitt ansigte i grefvinnans klädningsveck.

Denna omtalade hvad hon under de sista timmarne upplefvat och slutade med att uttala sin försäkran till den döda.

— Det skulle du aldrig lofvat, utan att först fråga din man, sade han barskt. Du känner min motvilja för andras barn — synnerligast förstår du väl, att i detta fall, han pekade på Arla, få vi både kläda och föda henne helt och hållet.

— Tror du ej, att det räcker för oss ändå, frågade hon mildt.

— Räcker! hvem har talat om det — jag förmodar att våra rikedomar räcka till att försörja ett helt barnhus. — Det är nu rätt och slätt fråga om min vilja — han spottade förargad ut ett tobaksblad, som fastnat på hans tunga.

Grefvinnan, som var beredd på denna storm, men som alltför väl kände hvilket välde hon och tiden utöfvade, gjorde ej några flera invändningar, utan beredde sig på att helt tyst försvinna, då Ingeborg, faderns solstråle, sprang fram och kastade sig i hans famn.

— Pappa — nu är du inte snäll! Jag vill så gärna ha denna vackra docka att leka med. Du har lofvat mig en docka till jul — då kan du ju låta mig få denna.

— Lilla slarfva! sade han och strök undan håret, från den höga hvita pannan. Hon får väl bli hos dig en liten tid då.

— Nu är du snäll pappa, sade hon smekande och kysste honom hon *skall* bli här *alltid*, skrattade hon skälmskt och stack in hufvudet genom dörren, som hon åter stängde så snart hon fått säga hvad hon ville.

Kom nu Arla, skall du få se alla mina leksaker — du skall dela dem med mig — hon drog den lilla motsträfviga flickan med sig genom den långa korridoren.

— Släpp mig, sade Arla med en allvarlig blick ur de brungrå skiftande ögonen. Jag vill gå till din mamma.

— Till vår mamma skall du säga, rättade Ingeborg, långt ifrån sårad af den ovänliga tonen.

Grefvinnan, som i det samma kom ut, bar på sin arm en omgång kläder, som tillhörde lilla Ingeborg och hvilka väl passade den lilla främlingen.

Vid middagsbordet var det en plats ordnad på ena sidan om grefvinnan — vid den andra satt Ingeborg. Björn, som återkommit från sitt ströftåg i skogen, där han varit för att för-

söka fånga en igelkott, satt på andra sidan om bordet bredvid fadern.

Det var ej med uteslutande glada känslor han såg dessa förändringar, men hans blickar smektes vid åsynen af den lilla förtjusande varelsen midt emot i den grad, att han ej brydde sig om att klaga.

Björn var ock af naturen ej någon pjunkig gosse, utan frisk och sund, ehuru ytterst häftig och uppbrusande. Kunde man blott genomtränga den mera kärfva ytan, påträffade man ett litet varmt ädelt hjärta, redan klappande för allt stort och skönt.

Främst bland dessa känslor ställde sig dock hans till afguderij gränsande kärlek till modern.

Fadern och han kunde däremot ej uppfatta hvarandra — gossen drog sig sårad tillbaka för hans oresonligt häftiga lynne — dessutom hade han svårt för att fatta dennes kalla väsen och det till galenskap sig närmande högmod öfver börd och rikedomar, hvilket allt iakttog af den reflekterande tolfåringen med dendjupa blicken och den snabba uppfattningen.

— Hvad skall detta föreställa, skola vi placera tiggare vid vårt bord? brusade grefven upp, när lilla Arla äfven stod vid bordet och väntade med knäppta händer att husfadern skulle komma.

Grefvinnan, som med sin öfverlägsna lugna blick stundom till en viss grad behärskade sin

mans häftiga lynne, knäppte lugnt sina händer och sade:

— Få vi sätta oss nu Uno? Jag ber dig, intet uppträde i våra tjenares närvaro — du förlorar derigenom ditt välde öfver dem — fortfarande hon afsides till honom.

Grefven åt under tystnad, då och då slungande en ursinnig blick på den lilla flickan, som onekligen var ovanligt vacker.

Otaliga strider af samma beskaffenhet hade grefvinnan att utkämpa för sin lilla skyddsling, däruti varmt understödd af sina båda barn, hvilka nu som vanligt stodo på moderns sida.

Ingeborg slösade den varmaste kärlek på den lilla flickan, som för hvarje dag under detta kärleksfulla bemötande mer och mer återkom till sin rätta okufligt lifliga natur, hon var full af de mest vilda upptåg och påhitt, alltid däruti varmt gillad af Björn, som var hennes trogne bundsförvandt i allt.

Det var omöjligt för Ingeborg med sin rädda veka natur att följa dem kring berg och backar, på segelfärder och i trädtoppar — hon drog sig då rädd och ensam tillbaka och fick löfte om deras bästa byten i stenar och kottar, blott hon ej ville gråta.

Grefven, som i sitt inre var glad åt att ge en person, hvilken utan minsta yttre tecken till obehag mottog utbrotten af hans dåliga lynne, talade ej längre i bestämd form om hennes af-

lägsnande till ett annat ställe — han inskränkte sig blott till ett ständigt kax och ogillande af allt hvad hon gjorde, som endast hade till påföljd att hon af barnen ansågs för en martyr, mot hvilken de fördubblade sin ömhet

Redan när Björn var femton och Arla åtta år, inristade han hennes och sitt namn i träden och beslöt i sitt inre, att den lilla vilda flickan med de skimrande brungrå ögonen och den rödblonda hårmassan skulle bli hans ledstjärna i lifvet.

Men vid den tiden skulle Björn bort till skolan, och tunga dystra dagar blef det för Arla, som hvarje steg hon tog, beständigt saknade sin trogna lekkamrat.

Med den feberaktiga ifver, som utmärkte alla hennes göranden slog hon sig nu på att läsa — och mademoiselle Le bourgeois bekände inom sig, att hon varit orättvis, när hon inför grefven förklarar, att Arla var både dum och lat, ty nu ordentligt flögo lexorna i henne de få stunder, hon gaf sig tid att läsa öfver dem.

Åren fortgingo på detta sätt och förhållandet mellan grefven och fosterdottern blef något bättre, ehuru aldrig någon tillgifvenhet spårades å någondera sidan.

Vid ferierna, då Björn kom hem, upprepade de på nytt sina barnsliga ströftåg och sprungo uppslupna som vildar, omkring, alldeles som förr.

För hvarje termin han kom, såg gamle grefven allt bistrare ut och slutligen, då den unge studenten kom hem, började man hysa starka farhågor för de ungas känslor.

Arla var visserligen endast en flicka på fjorton år, när han kom hem från Carlberg iförd den i Arlas ögon ståtliga uniformen men hon var i allt så brådmogen och utvecklad att de gamla med oro började fråga sig hvad som borde göras för att skilja dem åt.

— Jag har det — sade grefven, förnöjd öfver sin idé.

Björn får företaga en utrikesresa på tre år. Snart blir han underlöjtnant och då kan han gärna ställa det så. Det räknas honom alltid som merit att han varit utomlands.

— Och vi? skola vi helt lugnt bannlysa vår ende gosse på tre år? — frågade grefvinnan ej utan otålighet.

— Hvem är det, som ställt till allt detta elände? Sade jag inte kanske, att den där flickan borde bort — men när gjorde du väl något, som jag rådde dig till?

Han gick af och an med häftiga steg.

— Käre Uno — jag vet ej hvad fara det vore om Björn skulle fästa sig — — —

Mera fick hon ej säga.

Ett ljud, midt mellan en katts fräsande och en kväfd nysning lät höra sig från hans högvälborenhets läppar.

— Fästa sig! *fästa sig!* Du tror kanske *du* att *jag*, en Stålklinga, skulle gifta bort min ende son med en landstrykerskas dotter.

Vid sådana tillfällen voro alltid barnen hans endast hans. Var det istället fråga om att deras uppfostran försummades, hette det däremot alltid »obegripligt, huru du försummar dina barn» — — o. s. v.

— Det är långt hädan och dit ännu, sade hans hustru med tillkämpadt lugn.

— Långt eller kort, måste det bli ett slut på detta elände, ej det första du ställt till, min *kära Leonore*.

Han stannade och drog några djupa drag ur pipan, som höll på att slockna under hans långa harrang.

— Gör som du vill, sade hon trött och fortsatte att läsa i den bok hon förut nedlagt.

— Tackar så mycket! — ja det kan du ge dig sjutton på att jag gör, utan att du tillåter det . . .

I detsamma hördes ett gladt skrik i rummet bredvid och Ingeborg störtade in, andlös af skratt och med bjerta rosor på kinderna, förföljd af Arla, som i det samma dörren öppnades, kastade en snöboll efter henne, hvilken olyckligtvis i stället träffade grefven midt i pannan.

— Du ser sjelf min *kära Leonore*, att jag har rätt, då jag påstår att flickan mera är lik en vildinna än en ung fröken, fräste grefven,

som blifvit utomordentligt ond, när han fick den afkylande bollen.

Grefvinnan, som ansåg det vara sin pligt att allvarligt ingripa, förlorade i första ögonblicket allt välde öfver sig sjelf och endast finande det lustiga i hela situationen utbrast hon i ett klingande skratt, men nu vardt grefven vred.

Man kan ej begära bättre af dem, då du uppför dig så — så — opassande röt han. Du borde likväl tänka på Ingeborgs klena bröst — och skydda henne för den där vildkatten.

Flickorna, som båda blifvit lika förfärade vid anblicken af snöbollen på grefvens panna, stodo som ertappade brottslingar.

— Förlåt mig herr grefve, bad hon ångerfullt men med undertryckt skratt i både ögon och röst.

— Gå din väg, säger jag oförsämnda varrelse — det är tacken för alla våra uppoffringar för dig.

Skrattet dog på Arlas läppar. Det kom djupt begrundande i de mörka skiftande ögonen och Arla lämnade rummet utan att säga ett ord.

Dagen därpå talade Ingeborg, under häftiga tårar om, för Arla att Björn ej skulle komma hem till julen — ja — sannolikt ej på tre år.

Under sin egen sorg, gaf hon ej akt på Arla, som först häftigt reste sig, men sedan maktlös sjönk ned på stolen.

En sällsam förändring hade försiggått med

henne. De matta rosorna på hennes kinder lämnade rum för en dödlig blekhet, och ögonen stirrade mörka och dystra framför sig.

— Det är för min skull hviskade hon tonlöst. O Ingeborg, hvarför är jag ej död!

— Arla! säg ej så där — du död! hvad skulle det då bli utaf oss alla!

Arla log ett leende, som bra illa passade en fjortonåring.

— Fråga grefven om hans tanke härom! Det var en egendomlighet, som isynnerhet förvånade främmande, att lilla Arla sade tant till Grefvinnan och var af henne och barnen helt och hållet behandlad som medlem af familjen, under det grefven höll styft på att ej någon förtrolighet skulle komma till stånd mellan honom och Arla.

Det var som om han därigenom velat göra den klyfta, som stod mellan dem och »landstrykerskans dotter,» allt djupare.

— Det är bättre då att fråga Björn, sade Ingeborg smekande, och drog Arla intill sig.

— Nämn ej Björn! bad Arla och reste sig häftigt.

TREDJE KAPITLET.

Tre år senare.

På samma stig, där Elsa gått de ödesdigra stegen för att möta Zannoni, gingo Arla och Ingeborg, med armarna lindade om hvarandras lit.

— Nej, Ingeborg, afbröt Arla ett redan påbörjadt samtal, det är fåfängt att du söker invagga mig i dessa sköna drömmar att jag skulle vara oersätlig för er. Mera än någonsin känner jag behovet af att skapa mig en egen bana. Ja, vet du Ingeborg — jag är ej känslolös — lika litet för er kärlek som för grefvens motvilja — ty säg hvad du vill därom, så *känner* jag att jag är en börda för honom — och det vill jag ej längre vara nu, då jag blir en stor vuxen flicka, fortfor hon häftigt.

— Vore jag stygg, skulle jag säga att du ledsnat på oss och på denna stilla omgifning. Du är måhända skapad för ett annat lif än vårt.

— Det var ovanligt kärlekslöst af dig Boy, att säga något sådant. Om ej du förstår mig, hvem skall då göra det? afbröt Arla, med ögonen fulla af tårar.

— Förlåt mig Arla, men jag känner mig tröstlös öfver att du vill lämna oss. Du har allt sedan Björn reste för tre år sedan, ofta varit så dystert — så olik dig.

— Det var ej därför att Björn reste, utan därför att jag började förstå lifvet, och känna denna brinnande längtan efter att erfaras något om min mor och hennes öden. Förstår du ej Ingeborg, *du* som själf afgudar din mor — och af henne omfattas med denna intensiva kärlek, att tanken på *min* egen mor ibland skall tränga sig på mig.

— Jag tänkte — att du ej behöft sakna en mors kärlek, Arla.

— Jag har ingenting att klaga öfver därvidlag, och jag har ej saknat kärlek — men, tycker du det vore ädelt af mig att bannlysa bilden af min egen älskade mor helt och hållet? Har ej du, just *du* Ingeborg, hjälpt mig hvarje lördagskväll att vårda hennes graf! O! om jag *visste*, om jag åtminstone kunde *akta* henne.

Arla hade satt sig ned på en kullfallen

trädstam och vaggade sakta med ansiktet doldt i sina händer fram och tillbaka, under utbrottet af häftig sorg.

Vi ha ju båda så ofta bedt Gud därom!

— Det är jag öfvertygad om, att du kan, svarade Ingeborg mildt, under det hon sjelf hade tårar i ögonen.

Du skall få se att du en gång får reda på allt. Vi ha ju båda så ofta bedt Gud därom — och du *vet* att han hör då man ber *riktigt, riktigt* och *tror* därpå!

Ingeborg satte sig nu bredvid Arla och började som vanligt »smeka hennes vilda ande till ro».

Arla kysste henne häftigt gång på gång och lutade sedan sitt hufvud emot hennes axel.

— Ingeborg, hvad jag älskar dig du lilla tröstarinna! Jag förstår ej själf huru jag skall kunna lefva en dag utan att se min älskade lilla tant och dig Boy.

— Du skall ej heller tänka mera därpå, när du får veta, hvad jag nu skall omtala!

— Hvad då — frågade Arla, och ryckte till, ty hon förstod af Ingeborgs röst, att det var något af vigt hon hade att säga. Ingeborg tog Arlas båda händer emellan sina och såg henne djupt in i ögonen.

— Björn har skrivit — han kommer hem i afton för att öfvervara vår konfirmation — Arla blef utomordentligt blek och ögonen gni-strade.

Utan att ega aning därom sutto de just på samma ställe, där hennes mor hade sin älsklings-plats.

— Och jag hoppades att hinna resa, innan jag återsåg honom, sade hon tonlöst.

— Så grym du är, Arla och då — har han

kommit så mycket tidigare, just för att få öfvervara vår högtidsstund.

— »Din» — rättade Arla — men du sade »kommit» — skulle han . . .

— Vara här — fortfor Ingeborg — ja — se dit bort! där kommer skjutsen och han själf går på stigen. O Björn älskade bror! ropade Ingeborg, och lätt som en hind ilade hon öfver tufvorna, för att möta den länge saknade.

— Är detta min egen lilla syster? ropade han gladt och bredde ut sina armar emot henne för att sluta henne i sin famn. Men hvad du blifvit dig olik — du ser ännu mera eterisk ut nu, än förr min lilla älskade syster!

Medan Björn lätt hvilade sin arm på systemens axlar, gingo de sakta framåt och närmade sig det håll där Arla stod som förstelnad.

— Hon ville ila undan, men kunde ej röra sig. Och hvart skulle hon taga vägen!

Den unga skälfvande blyga flickan, som stod där lätt stödd emot en trädstam, var ej den samma lilla vildinnan han lämnat och af hvilken han bevarat minnet så varmt.

Men hon var en ny uppenbarelse, en bedårande käck ung flicka, hvilken bländade honom med sin skönhet.

Skenet från den nedgående aftonsolens sista strålar omgöt henne med sitt purpurskimmer och smekte den massa af rödblondt hår, som i rika vågor föll ned åt axlarne.

— Se upp Arla — det är jag, sade Björn och tryckte hennes händer till sitt bröst. Deras ögon möttes och blick sjönk i blick. I en sekund hade de uppfattat allt. *Allt* var som förut — intet stod dem emellan.

— Jag är ej ensam, sade Björn slutligen och såg sig om — men kunde ej upptäcka åkdonet.

Vi måste skynda hem, ty jag bör väl sjelf presentera honom för föräldrarne.

— Hvem är det då? frågade Ingeborg. Du har ej omnämnt i dina bref att du ämnade medföra någon vän.

— Icke? Det var mycket slarfvigt i så fall — jo — har jag ej talat om baron Guisetti? en Italienare, som jag under min resa på kontinenten påträffat.

— Är han ung? frågade Ingeborg intresserad.

— Hör man på! Jag tror lillan blir intresserad! Det säger jag er flickor, att nu gäller det ert lugn! Han är helt enkelt bedårande och den vackraste karl man kan tänka sig.

Ingen kan öfvergå dig i intresse, ehuru du ej är så vacker sade Ingeborg hängifvet och hängde på hans arm — men du svarade ej på om han var ung?

— Några och fyrtio år — men det betyder ej något, ty stundom ser han ut att vara högst trettio.

Arla hade hela tiden gått tyst bredvid syskonen. — När de närmade sig slottet, nickade hon härvid åt Ingeborg under det att hon vek af åt en stig, som ledde in i trädgården. —

Björn såg förvånad ut.

— Säg mig Ingeborg, är Arla alltid så tyst och tillbakadragen som i dag? Hon har blifvit sig mycket olik — hon är mycket vackrare, men tillika är det något skyggt, främmande i hennes väsen. —

— Hon har sådana besynnerliga idéer att hon skulle vara i vägen här. — Ja — du vet pappa — han är mycket orimlig emot Arla fortfarande — och jag är viss på, att det endast var grannlagenhet, som gjorde att Arla lämnade oss *nu*, då du skulle återse pappa. — Ja Björn — på dig beror så mycket. — Säg; skola vi tillåta henne . . .

Mera fick hon ej säga, ty grefvinnan, som sett dem, kom med snabba steg till deras möte.

Ehuru det var vid pingsttiden, hvilade en lätt skymning öfver rummet, då Arla, som hela aftonen hållit sig undan, kom in för att supera.

Hon möttes af en sträng blick från gamle grefven, som ej tyckte om att man kom en enda minut senare än han sjelf.

Han gjorde ej min af att presentera den främmande, som var fördjupad i samtal med honom.

Arla stod som fastnaglad — *hvar* hade hon sett detta ansigte? hennes utseende bar prägeln af ett djupt begrundande, när grefvinnan när-made sig för att presentera henne för den främ-mande baronen.

Det var en öfverenskommelse emellan alla familjens medlemmar, att ej för någon omnämna Arlas tidigare öden. Hon presenterades alltid af grefvinnan såsom en aflägsen släkting, och man hade gifvit henne tillnamnet Linné med anledning af hennes passion för blommor.

— Fröken Arla Linné, sade grefvinnan och höll lätt sin arm om den unga flickans smärta midja.

Äfven baronen studsade — hans blick kunde ej slita sig ifrån den fängslande uppenbarelsen. — Bland alla länders kvinnor, dem han med in-tresse studerat, fanns det ingen, hvars yttre motsvarade den unga flickan. Det var i synner-het kontrasten mellan det blonda håret, de bågformiga svarta ögonbrynen och de ljus-bruna skiftande ögonen, som verkade så slå-ende.

Björn, som för vännen beskrifvit den unga fostersystem, afvaktade hvad verkan hennes åsyn skulle göra på honom.

— Du glömmet att du är bevakad af en björn, hviskade Björn. Nå — har jag öfver-drifvit? Bär jorden en skönare kvinna?

Guisetti antog ett likgiltigt utseende.

— Rätt bra — men jag föredrar vida din syster, med det bruna mjuka håret och de djupblå ögonen, talande om en lugn mild själ. —

— Såå — sade Björn och flyttade högst förvånad sin blick från Arla till Ingeborg — Ingeborg är lik en elfva — men Arla borde heta Alfsol — det är något af strålände solljus i hennes utseende. —

— Hennes sydländska hy med de matta rosorna på kinderna harmonierar ej med det blonda håret och ögonens färg, fortfor han ogillande — jo — jag ser du tar illa upp min uppriktighet — skrattade han — men så där är det — när man hör en sådan öfverjordisk beskrifning på en varelse, som din öfver fröken Arla, så motsvarar sällan verkligheten hvad man föreställt sig.

Björn såg lugnad ut, och kunde inom sig ej förstå huru man kunde äga så besynnerlig smak. —

— Nåå — sade Ingeborg när de unga flickorna strax efter supén togo godnatt och kommo in till sig. — Nåå, hvad tycker du om honom? Har du ens i dina djärfvaste drömmar tänkt dig något så skönt? Han är bländande. —

Arla ropade förskräckt till — utan att svara. — Kedjan, i hvilken hon alltid bar sitt diamantkors, det enda minnet från hennes

okända föregående, hade gått sönder och korset fanns ej.

Båda två gåfvo sig till att söka öfver allt. —

— Det finns kanske på platsen, där ute i parken — du minns — där vi träffade Björn — vid eken!

— Jag skall gå med dig, sade Ingeborg, som redan var till hälften afklädd.

— Hvertill skulle det tjena. — Jag är ej rädd att gå ensam — sade Arla, och kastade en ljusblå schal öfver den ljusa klädningen. —

Arla sprang en bakväg genom trädgården och parken. — Nära framme saktade hon sina steg — men tvärstannade när hon under eken, där hon och Ingeborg så gerna brukade sitta, såg baron Guisetti stående helt stilla, som det tycktes försänkt i djupa drömmar.

Men huru olika var han ej i denna stund den elegante världsmannen!

Anletsdragen voro matta och själlösa, under det pannan drogs i djupa veck.

Han knöt ena handen krampaktigt under det att han med den andra sakta upptog ett litet föremål, som glindrade vid hans fötter. —

— Tvenne tillfälligheter mumlade han, men egendomligt i alla fall. —

Arla drog sig tyst tillbaka — hon kände instinktiv fasa för baronen och skulle för ingen del velat bli ertappad af honom i denna stund.

Hon smög sig därför tyst tillbaka och uppnådde flämtande Ingeborgs rum.

— Nå, hvad tycker du om baronen, Arla? frågade Ingeborg med djupt intresse.

— Hos mig uppväcker han dolda förnimmelser från min barndom — han är lik någon, som jag måtte ha sett då, när jag ännu var i min moders skydd. — Vet du Boy, att finge jag råda, skulle han bort härifrån. — Jag känner det som om han skulle kunna bli till olycka för oss alla!

— Se så lilla Arla! nu är du åter inne på dina ledsamma aningar — vi tänka ej vidare på den där figuren. — Vi ha långt viktigare saker att egna våra tankar åt, fortfor Ingeborg och framtog en liten sliten bönbok.

— Jag önskar att morgondagen vore öfver, sade Arla — och för resten alla andra dagar med!

— Men jag förstår ej denna plötsliga lefnadströtthet, Arla. — Mamma har redan bemärkt din ombytliga sinnesstämning. — Jag försäkrar dig, att man sätter det i förening med Björns återkomst, och är det så bör du söka att behärska dig bättre min älskling.

Arla for långsamt med kammen genom de glänsande hårmassorna.

— Man skulle kunna tro att äfven du med ens blifvit förvandlad från barn till kvinna — sade Arla vemodigt leende. — Jag förstår din vink Ingeborg. —

— Ja — och på samma gång Arla — eger du några skäl att misstro pappa och mamma såsom du gör? har du någonsin hört dem säga något, som berättigar dig till denna ombytlig-
het. —

— Nej, Ingeborg — det är endast mina egna griller alltsammans! Nå väl — när dessa högtidliga dagar äro öfverståndna, skall jag, emedan jag i detta nu känner frid i mitt inre, åter bli din »värmande solstråle», din »sprittande vårbäck» — som du så poetiskt benämner mig, Boy! —

— Och du lofvar att ej längre vurma om att erhålla den där lärarinneplatsen? Ingeborg, som satt på sängkanten hos Arla, höll lekfullt, hennes båda händer fast i sina, under det att hon såg henne djupt in i ögonen.

— Jag lofvar att ej göra det, så länge det är mig möjligt. —

FJERDE KAPITLET.

Tvifvel.

Den påföljande veckan medförde solljus både inom och utom slottet.

Arlas dystra sinnesstämning hade utbytt emot den mest sprittande liflighet. Hon tycktes på allt sätt vilja visa Ingeborg att hon skulle hålla sitt löfte.

Det fanns ej någon, som kunde känna sig oberörd af denna smittsamma glädtighet.

Ingeborg, som vanligen brukade vara mera stilla och tyst, drogs med af Arlas lif, och Björn var nästan hvarje stund i deras närhet.

Gamle grefven började med mindre glada blickar följa deras muntra upptåg, men kom sig ej ännu för att ingripa med maktspråk och förbud.

Det var en af de första dagarne efter flickornas konfirmation.

Arla och Ingeborg, hvilka båda tyckte mycket om djur och i synnerhet hästarne gingo ned åt ladugården i stället för att titta på de nya vagnhästarne, då Björn med hastiga steg närmade sig.

— En olycka har inträffat. Gossen, som brukar köra mjölken till stationen, har illa klämt sin hand i tröskverket — han ligger där nere vid logen nästan sanslös. De stå alla rådlösa. Spring du Ingeborg ned och tag reda på hvad som är att göra — så går jag upp till mamma efter häftplåster och charpi.

Emellertid fins ingen, som kan köra ned mjölken till stationen, ty allt arbetsfolk är ute på ängsmyran — och jag — —

— Jag skall göra det, sade Arla.

-- Du?

— Hvarför icke? Hon sprang med ifver ned åt stallgården, där mjölkkärran och hästen stod.

Men det är unghästen, och han är ej att leka med, när mjölkflaskorna börja skramla.

— Åh, jag är ej rädd, svarade Arla och satte foten med en spänstig rörelse på hjulaxeln och svingade sig upp i det långt ifrån eleganta åkdonet.

Är det blott att lämna flaskorna? frågade hon och tog på sig en mycket förständig min.

— Nej Arla, afstå från denna besatta idé, bad Björn.

Hon fick fatt i piskan med den lilla tagelsnärten och korta omålade skaftet, gaf hästen ett litet rapp, och af bar det utåt allén, så att sanden yrade om dem.

Björn såg efter henne med beundran i blicken. Prätig flicka, mumlade han leende. Emellertid gick det undan för Arla, och bra gick det, ända tills vägen vek af öfver skenorna, hästen började då kasta sig åt sidorna, och det såg nästan lifsfarligt ut, när ett tåg i det samma kom brusande. Då reste hon sig upp till hälften och satte fötterna emot kärrstödet, men tömmarne släppte hon ej, fast de gräfde djupa veck i den fina hvita huden.

Hatten hade fallit ned och hvilade lätt på det böljande håret, som vinden kastade omkring henne likt ett guldregn, och blicken såg med obruten kraft framför sig. Detta var just något för henne.

Så ja — så ja — talade hon vänligt med det uppskrämda djuret, hvilket äntligen störtat sig öfver jernvägsskenorna och i vild fart rusade fram, allt mera skrämmd af de skramlande mjölkflaskorna.

Nej, hon orkade ej längre, kärran törnade emot en sten, och hon kände att det skulle bära ikull.

Då störtade en man fram emot hästen och fattade med ett säkert tag om tygeln.

Det vilda djuret darrade och skummet stänkte omkring betset.

Arla kände en stöt — och se'n intet mera. När hon åter slog upp ögonen, låg hon utsträckt på en mjuk bädd af mossor under det hennes hufvud hvilade emot en rock, hvilken bildade hufvudkudde.

Hon såg sig förvirrad omkring, och tog med handen emot hufvudet — det kändes så tungt och hon slöt ögonen åter.

— Så — himmelen vare lofvad! ni lefver, sade Guisetti, som på knä vid hennes sida med djup oro betraktade henne.

Hon vände sig motvilligt bort. Det kändes så tungt att tacka honom för sitt lif, honom som hon, trots hans stora uppmärksamhet och varma blickar endast visat köld och en oförklarlig motvilja.

Hade jag ej kommit i rätta stunden, hade ni vid detta laget släpat som en oformlig massa under mjölkkärran. Hvem gaf er tillåtelse att företaga denna vågsamma färd?

— Jag är ej van vid att bedja, jag gör som jag sjelf vill, svarade hon stolt ehuru med matt röst.

— Tills vidare ja, mumlade han. Ert välde här torde dock få ett slut, om ni är allt för styf. Jag tycker just ej att gamle grefven bru-

kar släppa allt för fria tyglar — likväl — när det gäller att köra mjölkkärran till stationen missunnar han det ej — fortfor han med förtrytelse.

— Han visste det ej, svarade hon med ljungande blick — hon kunde ej fördra att man sade något ovänligt om hennes välgörare, till och med när det gällde grefven.

Han böjde sig djupare ned öfver henne och tog hennes motsträfviga hand, när han såg en ryttare i vildt galopp spränga fram åt vägen.

Björn kastade sig af hästen, hvilken han band vid ett träd, och skyndade sedan fram till Arla.

— Huru kunde du tillåta detta, Björn, sade Guisetti och gjorde ett tecken att han skulle gå tyst.

— Tillåta! Kanske du tror att det var jag som tvang Arla till denna färd? brusade han upp och böjde sig ned öfver henne.

— Hvad jag är glad, att du kom, Björn! förlåt mig mitt öfvermod! Du varnade mig! Hon försökte resa sig upp.

Åh — jag blir snart bra — blott jag vore hemma! Det var den bedöfvande stöten, som gjorde allt, ty jag var ej ett tecken rädd! Det skulle säkert gått bra, äfven om jag varit ensam.

— Du, som gjort intet, får allt, under det ag, som räddat fröken Arlas lif, får ej ens ett vänligt leende, suckade Guisetti.

— Ah Arla — är du så otacksam? sade Björn och såg forskande på dem båda.

Hon kunde ej framtvinga ett tack öfver sina läppar, då det gällde denne man.

— Jag skall dock tvinga er att säga tack om ock på ett annat sätt, fröken Arla, sade han, och försökte framtvinga ett leende på sina bitert sammandragna läppar.

— För hvad då? Arla undvek ihärdigt hans blick.

— Ni skall bedja mig höfligt fröken, ty i annat fall vinner ni intet med mig.

— Jag vill ej bedja Er om något, och jag skall ej någonsin göra det heller, sade hon stolt och försökte resa sig med tillhjälp af Björn. Hon vände honom lugnt ryggen, och såg således ej det uttryck, som kom i hans ögon vid dessa ord, men det var hat och lidelse, uppgående i samma flamma.

— Du måste vänta här, medan jag rider hem och sänder åkdon emot dig, sade Björn och utvalde en bekväm tufva för Arla.

— Lämna mig ej, bad hon tyst, vänd till Björn.

— Jag kan ju tillsäga derom, då jag kommer hem, sade Guisetti, vi töra ej båda lämna fröken Arla, och jag förmodar ni föredrar Björns sällskap?

Arla rodnade häftigt, men svarade blott:

— Naturligtvis!

Åh! hvad hon var okuflig denna flicka! och ändå skulle han en gång äga henne eller döda henne, tänkte Guisetti, där han med obesvärad hållning gick framåt landsvägen.

Då han med brådskande steg närmade sig terrassen, upptäckte han Ingeborg, som fördjupad i sitt arbete satt på sättet under hacktornshäcken.

En liflig rodnad färgade hennes kinder, när Guisetti närmade sig.

— Stör jag er, fröken Ingeborg, frågade han och slog sig ned helt lugnt.

— Visst inte, svarade hon och såg upp med en varm strålande blick.

— Vet ni fröken, där ni nu sitter, omgifven af det gröna löfverket, bildar ni en tafla, värd en målares pensel.

Hon rodnade ännu djupare — hvad skulle hon svara härpå!

— Ni bildar en sådan välgörande kontrast bredvid fröken Linnés kalla, hårda yttre — fortfarande han, under det han envist fixerade henne.

— Åh, Ni känner ej Arla, om ni kallar henne hård, sade Ingeborg häftigt.

— Men jag skall bevisa Er ett drag. Här om dagen, då jag, obemärkt af er båda, athörde ett samtal mellan Er, märkte jag det.

Ingeborg såg frågande ut.

Jo — fortsatte han — jag hörde Er, fröken

Ingeborg, med smältande röst beklaga en fluga, som skadat sin ena vinge.

— Nåå?

— Ni ville ej döda det arma djuret, utan uppmanade fröken Arla att göra det. Hon tog då, som jag af ert uttryck tycktes förstå, lilla flugan i vingarne och klippte af dess hufvud, icke sant?

— Jaa, det gjorde hon, intygade Ingeborg.

-- Tycker Ni ej det var bra grymt? frågade han, utan att Ingeborg förstod den satiriska tonen.

— Först tyckte jag det — men sedan förstod jag Arla så väl!

— Nå, men — hur försvarar Ni detta?

— Jo — på samma sätt som Arla — hon ville bereda flugan en lätt död — och skrattade åt mig som så litet förstod vetenskapen. — Hon förklarade att därigenom att hon afklippte hufvudet, var det den afklippta tråden i ryggsmergen på flugan, som med ens dödade henne.

Han log åt Ingeborgs djupa allvar.

Således ser Ni baron, att man skall aldrig dömma en person förr än man hört allt.

— Tacksam för lärdomen, sade han, ehuru jag ogerna plägar mottaga rättelser af andra, gör jag det gärna när den kommer från Edra läppar, Ingeborg.

Han böjde sig ned, djupt ned, för att kunna se in i de blå ögonen under den bredskyggiga hatten.

I det samma kom gamle grefven. Han fann ganska stort behag i den italienske baronens sällskap — ty denne hade banat sig en säker väg till hans hjärta igenom det smicker och den odelade beundran han egnade den gamle egoisten.

Baronen steg vördnadsfullt upp och erbjöd sig att hemta en bekvämare stol, ifall grefven förunnade dem sitt sällskap.

Ingeborg beklagade med en suck att hon måste se om sin skyddsling, och gick i det samma.

— Jag förstår ej hvar alla människor hållas i dag, sade grefven och såg otåligt på sitt ur — min hustru står ej att finna, och Björn har jag ej sett skymten af sedan frukosten.

— Om den senare, är jag lycklig nog att kunna gifva herr grefven upplysning — han är för närvarande ett oundvikligt stöd för ensårad ungmö, sade han med ett elakt leende, som ej undgick grefven.

— Hvad menar ni? frågade han häftigt.

Guisette omtalade med många undermeningar och uttrycksfulla blickar scenen borta i skogen och hur Arla, nästan ansedd som grefvens fosterdotter, tillåtit sig att hängifva sig åt sin medfödda vulgära smak att uppföra sig som en »kvinna af folket».

Grefven fick ett hårdt uttryck i sina kalla grå ögon.

— Den där flickan har aldrig höjt sig till min nivå, rättade han baronen.

Jag har för resten aldrig haft annat än obehag af henne -- fast min hustru och barnen äro som förhexade af henne.

— Jag tycker att hon med sina vilda företag och sitt excentriska lynne just ej är något passande sällskap för fröken Ingeborg. Jag förstår ej, att fru grefvinnan, i allt annat så utomordentligt förständig, kan vara så blind, då det gäller båda hennes barns framtida lycka — fortfor Guisette med varmt deltagande för familjens väl.

— Båda! utropade grefven. — Åh, herr baron, ni öfverdrifver — ni menar väl ej, att Björn —

— Är djupt intagen af fröken Arla och att hon kanske i denna stund binder honom för lifvet, i sina röda lockar — jo det är min mening, herr grefve!

Grefven reste sig häftigt och gick med brådskande steg att uppsöka sin hustru, och baron Guisetti gladdes i sitt inre åt att grefvens ögon voro öppnade. — Snart nog skulle äfven Björn få sina piller.

Middagen var redan serverad, och ännu hade man ej sett Arla och Björn återkomma.

Grefven var som ett åskmoln, färdig att vid minsta tillfälle urladda sig.

Grefvinnan såg blek och trött ut och hälsade

ovanligt kyligt på Arla, som just när manskulle sätta sig inträdde till bordet.

Hon var mycket blek och kastade en förstulen blick på grefven, som ej låtsade se den stora skråman vid ena tinningen.

— Arla — jag vill bedja dig en gång för alla, så länge du är i mitt hus och äter mitt bröd, att du passar på måltidstimmarne, sade han med barsk ton och satte sig före de andra till bordet.

— Det var ej Arlas fel, svarade Björn, som helt obemärkt inkommit från andra dörren. Vi fingo under två timmar fåfängt vänta att kusken skulle komma med vagn. Arla ville flera gånger försöka resa sig och gå den långa vägen, ehuru hon var matt af den häftiga stöten. — Ser du ej pappa en sådan blesstyr?

— Hvem har bedt Arla att springa omkring som en vildkatt och till på köpet ersätta ladugårdspigans plats på mjölkkärran. Sådant tillhör endast och kan endast utföras af den, som är född till dessa simpla göromål, fortfor han, ur stånd att längre styra sig, och slängde serviettringen häftigt utåt bordet.

— Jag tyckte det var hurtigt giordt jag, då ingen fanns till hands att köra och tåget skulle afgå snart nog, sade Björn.

— Jag undanber mig att få veta din tanke pojke, röt han, glömsk af Björns tjugufyra år.

Björn tycktes färdig att resa sig, men en bedjande blick från modern hejdade honom men det syntes under den solbrända huden att han bleknade.

Ingeborg såg skrämmd och olycklig ut, som alltid vid faderns häftiga vredesutbrott, och sökte skyggt något lugnt anlete att hvila sin blick på — men Arla satt tyst och ritade figurer med gaffeln i såsen under det en bjärt rodnad stigit upp på hennes kinder och hufvudet var stolt kastadt tillbaka. Hon såg ej upp, men Ingeborg kunde ändå urskilja att blicken glänste under de långa ögonhåren.

Förgäfves försökte Guisette med sin världsvana få ett samtal i gång han fick blott mottaga enstafviga svar, tills middagen ändtligen var slut.

Grefven, som kände, att han varit brutal, gjorde, då han vardt lugn, åtskilliga försök att framtinga ett leende på sin hustrus läppar. Hon såg omöjlig ut i dag, den blida grefvinnan, och tycktes nära, äfven hon att förlora tålmodet.

Påföljande dag, då Arla som vanligt skulle smyga sig in i blå kabinettet för att sätta nya friska blommor på fostermoderns skrifbord stan-

nade hon ovilkorligen, då hon hörde sitt namn nämnas af grefvens röst.

Det får ej gå längre hör du, jag säger det!

— Det får ej gå längre, hör du, jag säger
det — nu äro vi precis där dit jag alltid förut.

satt att vi skulle komma med denna intriganta flicka.

— Hvad vill du då vi skola göra? frågade grefvinnan fogligt. Jag kan ej köra ut henne på bar backe — det inser du väl?

— Hon skulle från början uppfostrats till piga — ja — jag säger helt gammaldags piga, ty hvad är hon annat? en landstrykerskas dotter.

— Uno! Kan du verkligen tänka dig att denna elflika, finlemmade vareelse, med en så utpräglad intelligens skulle passat till tjennarinna?

— Bevars väl — nu skola alla bli fröknar och mamseller! Om de nu ej råka att ha precis händer som draga åttan i handsknummer, så är det väl ej något skäl för att uppfostra dem till adelsfröknars gelikar — hva?

— Jag vet ej hvarför du just nu blifvit så hätsk mot den stackars flickan, som mig veterligt aldrig gjort dig något för när, utom den olyckliga gången när hon kastade snöbollen i din panna.

— Inte? Än när hon stuckit full dynan i min skrifstol med uppåtvända knappnålar? eller skrapat af fosfor på alla tändstickor i mitt rum, eller när hon roade sig att skjuta till måls med min revolver på gamla farfars porträtt? Vill du höra mera af denna ljufva flickuppenbarelses bragder? hva?

Grefven hade en obehaglig vana att alltid

tillägga detta »hva» när han var hetsig — och det var han oftast, när han talade förtroligt med sin undfallande hustru.

Grefvinnan kände sig slagen och var tyst,

Arla hade först blifvit nästan förstelnad af samtalet, men nu kände hon ovillkorligen lust att skratta, då hon hörde denna meritförteckning om sig själf.

Hvad han är infernalisk, tänkte Arla och knöt sina små händer. Jag »piga» och en »landstrykerskas dotter», åh, han borde skämmas! jag önskar att nålarne alltid ville sitta kvar i hans skrifstol!

— Du tiger visligen, fräste grefven. — Så är det alltid — först ställer du till oreda och sedan får jag hitta på något medel att komma ur obehaget — han smackade högljudt med sin pipa, och fortsatte sina förebråelser med den i mun.

— Käre Uno, tag bort pipan, jag är rädd att gå miste om några ord, sade hon med något af undertryckt skratt i rösten.

— Du skämtar du, men det gör inte jag skall jag säga dig. — Jag vill ej se, huru en slinka stjälar bort min sons hjärta — det gör dig det samma, men jag har ej uppfostrat min son till detta slut.

Jag vill nu blott underrätta dig om, att jag i dag skrifver till Rutger Stierncreutz och ber honom taga Lala och sin hustru med.

— Stierncreutz, eftersade hon — huru länge skola de vara här då?

— Tills våra planer bli klarerade.

— Hvilka planer?

— Jag har verkligen undvikit att taga dig till förtrogen i detta fall — ty jag hade alltid en dunkel känsla af att du på något sätt skulle motverka mig — nu tvingar du mig att omtala allt.

Hon började se intresserad ut, och han fortfor. Du vet att Rutger och jag varit knäkamrater i skolan, och under hela vår studietid.

Nå väl — när våra vägar åtskiljdes, gjorde vi, som många andra, den öfverenskommelsen att våra barn, om vi finge några, skulle bli in-seglet på vårt vänskapsförbund därigenom att de förenades.

— Sådana dårskaper, sade hon.

— Jag tänkte mig just du skulle svara på detta sätt, fräste han.

— Käre Uno — bli de lyckliga, så är det ej mig emot — men jag tycker alltid man bör följa sitt eget val i sådana fall.

— Som du och jag — ja! Det är förstås det bästa, om man får en man, som likt din böjer sig för fruntimmers nycker — men om man är en sådan vindtböjel som Björn, med ett barskt yttre och ett vekt pjunkigt inre, böra allt föräldrarne ingripa.

— Nå ja — vi skola ej tala därom Uno, hvar och en får behålla sina tankar i detta fall — men när tänker du bedja dem komma?

— Så snart de kunna! Här är ingen tid att förlora. — Den där flickbytingen torde annars göra det omöjligt, med sina gnistrande ögon, som hon borrar i gossen.

— Det torde bli bäst att Arla så fort hon kan antar någon plats, i så fall, sade grefvinnan vi måste äfven tänka på *henne*.

— Naturligtvis — jag skall till och med gå så långt att jag tillåter henne att stanna här, blott vi bli försäkrade om att Björn ej när några dåraktiga planer.

— Än hon då? frågade grefvinnan med märkbar förebråelse. — Tänk om äfven *hon* skulle äga hjärta?

— Hjärta mig hit och hjärta mig dit — hon kan väl äfven få någon att hänga upp sig på — jag tycker inspektoren ser henne med rätt blida ögon. — Men i så fall får hon respass, ty jag vill ej att min inspektors fru skall komma och titulera dig för »tant» — som hon onödigt nog benämner dig.

Ett lätt prassel hördes i rummet bredvid, men när grefvinnan gick för att se hvem det kunde vara, var rummet tomt, och hon sade i det hon åter satte sig ned:

— Huru lång tid tror du baronen tänker bli här?

— Huru så? Han är behaglig och bär dessutom ett namn, när man presenterar honom.

— Men det är väl ej allt, afbröt hans hustru.

— Alldeles tillräckligt i min tanke.

— Men jag säger dig Uno, att det ej är någon bra karl — han bär ondt i sin sköld, och sanna mina ord, han *kommer* att ställa till något, innan han reser — jag tycker dessutom, om du tillåter mig, att vara uppriktig, att du aldrig varit så orimligt retlig, som sedan han börjat springa och hviska med dig.

— Leonora! hvad skall det där föreställa? Tror du kanske att en man med min stolthet, med mina fordringar på mig själf låter inverka på mig af en — en — någon främling.

Jag skall säga dig en sak, att vår Ingeborg . . .

— Ingeborg? Grefvinnan sade blott detta namn, men en hel värld af oro låg i blicken.

— Tag icke vid dig så illa — jag känner ej någon, som det skulle vara mig större glädje att skänka henne till. »Ingeborg Guisetti» — upprepade han, det hörs naturligtvis att det ej är svensk adel — men lika godt, en italiensk

baron, kan med tillhjälp af rikedomar snart förvandlas till en utländsk prins.

— Uno! Huru kan du tala så *upprörande* ytligt, sade grefvinnan häftigt — namn — namn! hvad gör ett namn, om det bäres af en tom, ytlig varelse!

FEMTE KAPITLET.

Krossade illusioner.

Vid frukosten samma dag saknades Arla på sin plats och på fråga hvarför, svarades att hon låtit hälsa att hon hade hufvudvärk.

Det väckte därför allmän förvåning, när Arla tillsade, att hon önskade få sin häst sadlad. —

Ingeborg, som förut ej vågat störa Arla, sprang på Björns uppmaning in och frågade, om hon hade något emot att de öfriga, det vill säga han, Ingeborg och Guisetti blefvo henne följaktiga. —

— Visst inte, sade hon obesväradt och knäppte knapparne i sin riddrägt.

Ingeborg skyndade, glad i hågen att låta tillsäga om de andra hästarne och kom sist ned på trappan, där redan Arla och Björn väntade.

De stodo båda tysta. — Arla smekte sin häst och klappade honom på halsen.

Ett fast beslut lästes på de hårdt sammanpressade läpparne och i de trotsigt blickande ögonen.

Guisetti kom, iklädd höga ridstöflar och jockeymössa med ett par steg utför stora trappan.

— Du påminner verkligen starkt om en cirkusryttare, skrattade Björn. —

— Smickrande! Men se Björn — utan att på något sätt uttrycka mig otillbörligt, kan du tänka dig en mera bländande apparition för en circus än fröken Arla.

Björn ryckte till och kastade en harmsen blick på Guisetti.

— Dålig uppfattning, min käre vän. — En circusdam eger ej detta nobla uttryck, denna medfödda aristokrati i hvarje rörelse, ända ut i fingerspetsarne, svarade Björn lika tyst som Guisetti gjort sin anmärkning.

Björn sprang fram till Arla för att bjuda henne sin hand vid uppstigandet i sadeln, men hon låtsade ej märka honom, utan vände sig i stället till Guisetti.

När hon väl kände sig uppe i sadeln, gaf hon utan att invänta de andra, sin häst fria tyglar och försvann snart i ett dammoln. —

När Guisetti samma dag Arla skadat sig lämnade henne och Björn allena, intogs hon af den djupaste förvirring. — Hon visste det, att nu måste det komma en förklaring dem emellan.

— De hade ej träffats ensamma en enda gång sedan Björn kommit hem. —

Hon blickade tankfullt framför sig under det hon i sitt inre kände en lätt skälfnig.

Björn, som helt och hållet missuppfattade hennes rörelse, trodde att den härflöt från obehaget att vara ensam med honom. — Arla var ju så ombytlig och han kunde ej veta, om hennes barndomsdröm stod kvar. — Ett ögonkast — hvad betyder dock det — kunna ej ögon ljuga? tänkte han bittert och ref upp mossan vid sin fot med skaftet af sin ridpiska.

Arla gaf sig då till att tala om alla möjliga obetydliga händelser, så olikt henne — hon kom till och med in på politiken, ett för henne ganska främmande område. —

Och Björn! han fixerade henne, han stude-
rade henne, men kunde ej bli klok på detta lilla trolska kvinnoväsen. — Var det väl möjligt att hon blifvit förhexad af vännens gnistrande svarta ögon och lena mjuka stämma, med den italienska, smekande brytningen. —

Hans hjärta blödde — men han skulle ej visa det — han var en man — han skulle bära sitt öde som en man. — Älskade henne, det gjorde han, men tilltvinga sig hennes person, utan att ega hennes fulla kärlek — *aldrig!*

De undveko ihärdigt att möta hvarandras blickar, och när Björn räckte henne sin hand för att hjälpa henne upp i åkdonet, drog hon den

kyligt tillbaka. — *Hvarför* sade han ej ett ord, som kunde låta henne förstå, att han ännu hade henne kär som i barnaåren! Därpå funderade Arla ännu, när hon sporrade sin häst att ila i vildt galopp utåt vägen. — Hästen tvärstannade plötsligt framför en häck. — Arla såg sig tillbaka för att öfvertyga sig om att de andra kommit med. — Och där kommo de alla tre i kort galopp för att upphinna henne. —

— Hvilken väg du valt, Arla! ropade Ingeborg, som flämtade efter den häftiga ridten. — Vi måste återvända eller spränga öfver häcken.

— Vi spränga öfver, sade hon, och gaf sin häst ett rapp med piskan.

— Gör det ej! Don Juan är ej säker, han kan gå öfver om han stegrar sig, ropade Björn!

— Han skall ej gå öfver, svarade hon trotsigt och gaf hästen ännu ett rapp. Ett ögonblick såg det ut som om Björns spådom skulle gått i fullbordan, ty Don Juan stod på bakbenen och kastade sig åt sidorna. — I Arlas anletsdrag lästes en fast, okuflig vilja — han *måste* lyda. —

Ögonen flammade och barmen häfde sig, det hjälpte ej att Björn sprängde fram, hon ryckte förnärmad åt sig tygeln. — Ännu ett hårdare rapp med piskan, och den tyglade hästen tog ett djärft hopp öfver häcken.

Nu klappade hon det darrande djuret under manen under det hon böjde sig fram i sadeln. Sedan såg hon med ett triumferande leende på Björn — som kom strax efter.

Ingeborg vågade ej försöket, utan red en lång omväg, och baronen erbjöd sig naturligtvis att följa henne.

— Arla! sade Björn. Du är som bortbytt. Sådan var ej den Arla jag längtade efter, för hvilken jag påskyndade min hemresa — nej Arla — skall du kunna vinna en mans hjärta är det ej på detta sätt genom att tämja hästar och sätta öfver hinder.

— Men — om det nu skulle vara mitt speciela nöje att sätta öfver hinder? sade hon trotsigt.

— Så kan det hända att du får göra det ensam en annan gång — svarade han allvarligt men mildt förebrående.

— Jag har aldrig bedt hvarken dig eller någon följa mig — jag kände i dag ett obehöfvigt behof af att trotsa en fara, jag rår ej för att jag blef förföljd.

— Jag skall lämna dig. Du är ingalunda något eftersträfvansvärdt sällskap då du är i detta lynne.

— Vänta! ropade Arla, då Björn gjorde min af att öfvergifva henne. Sist du var hemma, var jag ett barn att *leka* med, jag förstår din naturliga oro för allt allvar i närvarande stund —

sade hon bittert — i det samma de uppnåddes af Ingeborg och Guisetti.

Vägen smalnade af, så att endast två och två kunde rida i bredd.

Guisetti höll sin häst tätt invid Arlas, under det de båda syskonen redo ett stycke efter.

— Hvad har ni att förebrå mig, fröken Arla sade Guisetti helt oförberedt och gaf henne ett brännande ögonkast ur de svarta halfslutna ögonen.

— Jag? ingenting alls! jag tycker blott ej om er — svarade Arla likgiltigt.

— Jag skulle känna mig lycklig, om jag kunde säga er det samma fröken Arla. Till min olycka har jag dock en gång skådat edra bedårande drag och jag svär att jag aldrig skall glömma er fröken Arla!

— Ledsammast för er sjelf i så fall, mig gör det naturligtvis ingen skada!

— Var ej så säker därpå, fröken! — Arla väcktes af hans tonfall ur sin apati — och mötte för en stund hans magnetiskt fångslande blick.

Björn, som red strax efter, iakttog hvarje rörelse med svartsjuk oro.

Ja — fortfor han med låg röst, nu är jag för er intet — men ni känner mig ej. När alla de andra jaga er härifrån, jag vet att det kommer att ske helt snart, då står jag fast och

sträcker mina armar skyddande emot er! Skall ni komma —? Ja — jag vet det, ni skall komma sjelfmant och kasta er däri!

— *Aldrig*, svarade hon fast.

— Jag väntar tåligt fröken Arla!

Björn ryckte så häftigt i tygeln, att hästen först stegrade sig, sedan ilade han med vindens snabbhet ut åt vägen.

— Hvilken ledsam ridfärd, sade Ingeborg, när baron hjälpte henne ned ur sadeln.

— Åh fröken, ni bedröfvar mig — jag tycker tvärt om — mins ni vägen i skogen där blott vi två fingo plats. Gjorde ej ni själf mig uppmärksam på huru härligt foglarne sjöngo, huru skogen doftade!

— Men det var så kort — och Björn sade sedan ej ett ord den öfriga vägen. Arla kastade tygeln åt betjenten och hoppade utan hjälp ned. Hon ville ej vänta tills Guisetti hjälpt Ingeborg och Björn brydde sig ej ens om att se åt henne. När hon gick tätt förbi gaf hon honom i förbifarten en till hälften blyg och till hälften trotsig blick — men det var förgäfves — han såg den ej.

Ingeborg var trött efter ridten och måste tidigt gå till hvila — och Arla erbjöd sig att

läsa högt för henne tills hon somnade. Under tiden satt Björn på verandan, från hvilken man hade den härligaste utsigt ned åt sjön öfver de manliga men långt ifrån vackra dragen hvilade ett djupt allvar, och blicken följde mekaniskt de små rökhvirflar, som dansade i luften framför honom.

Då hörde han någon närma sig. Det var Guisetti, som kom och slog sig ned utan att säga ett ord.

— Nåå Björn, hvar äro dina tankar i kväll?
— Jag har en lång stund, obemärkt af dig betraktat dig. Du ser ej glad ut i dag.

Björn rynkade häftigt ögonbrynen.

— Jag har hufvudvärk, sade han buttert.

— Skall jag gifva dig en strykning?

— Som åter skulle binda mig till ett osjäligt redskap i dina händer, afbröt Björn åh nej — jag börjar känna dina konster, Guido! Guisetti — borrhade in sin blick i Björns ögon, ingen af dem blinkade.

Björn reste sig slutligen med energi.

Nej, jag vill ej, hör du då ej, att du har förlorat ditt magnetiska välde öfver mig. Det är tillräckligt att du helt och hållet binder farsgubben. Han, ehuru despot emot oss alla, vågar snart ej röra sig utan din vilja. Jag afskyr dina sataniska konster och önskar att du aldrig kommit med mig till mitt hem, fortfor Björn häftigt. Guisetti såg helt oberörd ut. Han var tämligen

van vid dylika utbrott från de offer, som en gång dukat under för hans mäktiga vilja.

— Jag förstår dig — sade han fogligt. Du är svartsjuk — och jag förlåter dig din oro. Du vet att jag, om jag vill det, kan behärska henne såväl som andra, ja härvidlag är det till och med svårt att undvika ett närmande, när man får så tydliga inviter.

— Du ljuger —! ropade Björn ursinnigt.

— Se så Björn — håll upp med denna pojkaktiga vrede. Du och jag äro ett par vänner — och vi känna hvarandra. Han tände lugnt sin cigarr och blåste ut tändstickan mycket omsorgsfullt.

Sedan skulle han stoppa ned cigarretuiet, men trefvade förvånad i sin ficka. Björn satt där åter som en tillrättavisad skolpojke — och följde Geovannis rörelser. Denne tog ett föremål ur sin ficka, men låtsade stor förvirring och ville åter gömma det.

— Hvad var det? frågade Björn.

— Är du äfven nyfiken? Han skrattade.

— Jag *ville* se hvad du hade — emedan...

— Gerna -- för all del! Det blir värst för dig sjelf. Jag hade tänkt dölja det . . .

— Arlas kors! utropade Björn. Baronens ryckte på axlarna och nickade. Huru har du fått det — fortfor han doft. Det är Arlas enda barndomsminne, det käraste hon eger — och som hon en gång sagt till mig, skulle hon en-

dast kunna offra det för den, som en gång fick ega hennes hjärta.

— Du hör det själf — sade han.

— Jag går till henne och frågar henne om hon gifvit dig korset sade Björn med hotfulla blickar.

— Gör du det, men gör då först klart för dig, med hvad rättighet. Du vet själf, att hon aldrig gifvit dig något löfte, att du aldrig begärt något sådant af henne — fortfor baron Guisetti med isande lugn.

— Och du kallar dig ännu min »vän» hånade Björn och strök med handen öfver sin panna. Det brusade så vildt därinom, han, vännen, kände så väl hans djupa kärlek för Arla och likväl kunde han tala på detta sätt! hela lifvet — hvad var det värdt utan henne.

— Jag är din vän rår jag för att hon föredrar mig framför dig? Är du så orimlig? Du har själf kunnat iakttaga huru mycket häldre jag varit i din systers sällskap.

Utan att säga ett ord vidare, steg Björn upp och vandrade ned åt parken.

— — — — —
När posten påföljande dag anlände, var det bref till grefven.

— De komma i morgon, kära Leonora, sade han med blid ton till grefvinnan, som i det samma kom in.

— Stierncreutska familjen?

— Naturligtvis hvem annars?

Björn såg fullkomligt likgiltig ut och fortsatte att läsa sin tidning.

Allt sedan ridturen hade han knappast sagt ett ord mera än hvad som var nödvändigt.

— Nu får du träffa din gamla lekkamrat Lala, sade grefvinnan vänd till Ingeborg.

— Jag tyckte just aldrig om Lala, svarade Ingeborg. Det var ju så kort tid vi voro tillsammans för öfrigt.

Arla såg upp med en hastigt spörjande blick, som ofrivilligt bröt sig mot den hånfulla glansen i Guisettes ögon. Hon såg därför hastigt ned igen och fortsatte ifrigt att läsa följetongen i tidningen. Bli de här länge? fortfarande Ingeborg.

— Fråga pappa!

— Jag hoppas det — mycket länge svarade grefven betydelsefullt.

Då skall baron få se en flicka, som varit med i världen och vet skicka sig hon är *comme il faut!* charmante.

— När herr grefven med sin utsökta smak finner henne sådan, antar jag att hon närmar sig idealets område . . . svarade baron Guisetti inställsamt.

— Ja — om jag mins henne rätt, har hon epileptiska anfall, är förresten en inbiten kokett och ser ut som . . .

— Björn, väg dina ord. Påminn dig att det är min bästa väns dotter du talar om, afbröt grefven och gaf sin son en förkrossande blick.

Han återtog lugnt sin tidning, oberörd af de stickord, som fadern gång på gång, en gång retad till vrede, utkastade till sin omgifning.

Till slut gaf han sig till att läsa högt ur sin tidning, något som ej alls intresserade de andra hvar och en fördjupad i sina egna betraktelser.

Man hörde med skenbart intresse på, fast hvar och en önskade att han snart måtte sluta.

Björn urstånd att längre behärska sig, reste sig häftigt och gick ut.

Baron såg med ett ursäktande leende efter honom, och började intresserad dryfta det ämne grefven läst.

Ingeborg såg upp med en tacksam blick. Nog var ändå baronen bra älskvärd, som alltid så väl förstod att lugna fadern.

— Kan du tänka dig, att ett bref till dig låg kvar i väskan, sade Ingeborg, till Arla, när de alla åter församlades för att supera.

— Björn stod strax bredvid och sträckte sig fram för att se stilen på brefvet.

— Jag tror Arla för hemlig korrespondens sade han med en hastig blick på Arla.

— Och Norrländsk, poststämpel, inföll Ingeborg — hvem känner du där uppe?

— Kära barn, låt Arla vara i fred med sitt bref, sade grefvinnan leende. Endast hon visste hvad detta bref kunde innehålla, ty det var med henne, Arla rådgjort, innan hon begärt detta svar.

SJETTE KAPITLET.

Nya bekantskaper.

När Arla skulle passera förstugan för att springa upp med brevet och i ro läsa det i sitt eget rum, var hon nära att stöta till Björn, som tydligen stod och väntade på att hon skulle komma.

Han fasttog och kramade hennes hand.

— Hvem hade du bref ifrån? frågade han och såg henne djupt in i ögonen.

Han andades häftigt, och det var ett drag af djup smärta i de uttrycksfulla ögonen.

— Låt mig gå Björn, det får du nog i sinom tid veta. Hon sökte sakta lösgöra sin hand.

Han kramade den ännu hårdare och fortfor — Ja Arla — häldre vill jag se dig dö för min hand, än jag släpper dig. Du leker med oss båda, och jag förstår att din fule lekkamrat måste lämna fältet fritt för — — en vacker

salongshjälte. Icke sannt Arla. Han är bedårande?
svara!

— På detta sätt behandlar man blott en underordnad, »en landstrykerskas dotter» sade hon kallt. Men, jag skall veta att i tid draga mig tillbaka. Du har ingen rätt att förebrå mig något, ty jag svarar själf för mina handlingar.

Hon gaf honom en gnistrande blick och sprang ifrån honom upp till sitt rum.

»Älskade han mig och ville kalla mig sin hustru, talade han säkerligen till mig i en annan ton — icke heller valde han förstugan till plats för en förklaring, tänkte hon bittert. Men trots sina ståtliga ord och åthäfvor, är han ej nog mycket man att våga trotsa grefvens vilja. En sådan kärlek föraktar jag och kommer aldrig att bli hans älskarinna.» Arla såg under dessa tankar med mörk blick ut genom fönstret. Tårar fällde hon sällan. Hon hade vänjt sig vid att stänga in dem i sitt bröst. I grunden var hon ensam. Ensam ville hon ock bära sina sorger — tårar finge ej skvallra om inre strider.

— Arla — får jag komma in, bad grefvinnan och knackade sakta på den tillstängda dörren.

Hon skyndade att öppna för den moderliga vännen. Tillsammans läste de Arlas bref.

— Icke förr än i september — sade Arla slutligen med anstrykning af missräkning.

— Du får väl ha tålmod att vara hos oss

en månad längre än du beräknat — då du kunnat dväljas hos oss hela lifvet förut. Det låg djupt vemod i grefvinnans röst.

— Tant! du vet hvarför!

— För Unos skull ja. Kära barn jag kan ej förmå honom att känna som vi andra för dig, han har en *gång* fattat motvilja för dig, och intet i världen, nej om tusende bevis talade för dig skulle han *likväl* behålla, sina inbitna tankar om dig, sådan är Uno!

— Men *hvarför* tant!

— Jag förmodar, att äfven det bidrager att han känner oro för — Björn — du förstår. —

— Nå — därvidlag kan han vara lugn. Är äfven tant af samma tanke i denna sak frågade hon och lekte nervöst med sin näsduk. Där var undertryckt ångest i blicken, när hon slog upp den emot grefvinnan.

— Du förstår, mitt kära barn, att för mig vore en förening mellan Björn och dig det *käraste* jag kunde tänka från *känslan* sedt — men å andra sidan — tänker jag mig hvilka strider! hvilka sorger — ja — kära Arla — det skulle helt enkelt taga mitt lif — ty jag orkar snart ej kämpa längre, jag klagat ej ofta — det vet du, men sedan baron kommit, är Unos lynne värre än någonsin — och jag bäfvar för allt som kan komma det att åter brusa ut.

— Kära tant! var lugn i detta fall! Här förefinnes ju ingen anledning till oro — Björns

och mina känslor äro ju en brors och en systems sade hon med lugn öfvertygande röst. Det vore verkligen en skön tacksamhet jag visade dig, för allt hvad du varit för mig — om jag slutligen skulle förbittra ditt lif genom sorgen öfver att tränga mig in i er famölj — att stjåla din sons hjärta . . . Nu var hennes röst nästan hård.

— Arla! Grefvinnan reste sig upp och tryckte flickan intill sig. Du *vet* ju, jag har ju sagt dig *mina känslor*, för mig vore det kärt om du älskade honom:

— Man har misstagit sig på mina känslor!

— Skulle du måhända älska?

— Lilla tant! Grubbla ej öfver mig — jag försäkrar dig, att jag skall göra dig all heder!

— Jag vet att du, äfven på bekostnad af dina egna känslor, skulle följa det rättas väg — huru mycket lyckligare då att veta, det du ej gör någon uppoffring, då du afstår från Björn...

Påföljande dag ingick klar och mild, med augustistämning i hvarje vindflägt.

På himmelen lägrade sig dock tunga kopparfärgade moln, som tornade upp sig allt högre och högre, och fram emot eftermiddagen utbröt ett väldigt åskväder.

Arla, som under alla tillredelser för de väntade gästerna, obemärkt kunde draga sig undan, tog med sig en bok, en filt och några tårtor, hvilka hon, när hon gick förbi köksuppgången, sprang in och begärde af fru Ström, hushållerskan, för den händelsen att hon skulle bli borta länge.

Sedan gick hon ned åt båthuset, gjorde lös en eka och satte sig lugnt däri, utan att efterse att där fanns åror.

Hon stötte till båten, så att den blef loss, och hoppade sedan ned i den.

En åskknall var nära att bedöfva henne, och öfver vattnet for en mörk krusning, sedan kom ett ösregn med stora tunga droppar, som piskade vattnet upp emot båtkanten.

Arla svepte filten om sig och fann stort välbehag uti att känna de mjuka regndropparne småningom genomtränga hårmassan.

Vattnet i båten började dock genera henne — och hon funderade på att vända om, då hon upptäckte att hon var utan åror. Att skrika och försöka bli hörd i land var ej att tänka på. Om hon på detta sätt skulle söka en befrielse från de kval, som började bränna inom henne.

Båten dref allt häftigare utåt den breda Siljan och vattnet steg allt högre upp åt foten. Arla såg sig, en gång bringad ur fattningen, rådlös omkring, men dröjde ännu att ropa.

Då sköt en båt häftigt ut från stranden och
närmade sig med stor hastighet.

Åter han! mumlade hon — skall jag åter tacka honom för mitt lif.

Åter han, mumlade hon. Skall jag åter tacka
honom för mitt lif.

Nu var han så nära att hon hörde hansröst genom ovädret.

Den ena blixten korsade den andra och göt sitt fosforskimmer öfver dem, men lyckligtvis drefs hon af blåsten närmare stranden.

— Är det er mening att offra ert lif åt vågorna, fröken Arla? sade baron Guisetti och lade sin båt under mycket besvär sida vid sida om hennes.

En orkanlik storm hade häftigt upprördt vattnet, som i gröna vågor fräste kring båtstäfven och försvårade i hög grad Guisettis försök att fasthålla båten vid Arlas.

Kasta er hit, så, i mina armar — nu måtte ni väl ej längre tveka — kom, säger jag, eller båten sjunker, den är ju nästan half af vatten.

Arla tycktes tveka — så motbjudande var det henne att komma i minsta beröring med baronen att hon tvekade ett ögonblick om hon ifall hon ej orkade simma i kläderna skulle föredraga en död bland de skummande vågorna, för att slippa räddas af honom.

Båten blef allt tyngre och ännu rörde hon sig ej — de voro ej långt från stranden, och utan besinning kastade hon sig i sjön och uppnådde simmande stranden.

Hans ansigte förvreds af det okufligaste raseri — och han utöste en rad af italienska svordomar, lyckligtvis ohörda af Arla, som modigt kämpade bland vågorna och efter ett styft arbete upp-

nådde stranden i samma ögonblick som Björn med hastiga steg kom ned åt båthuset.

Man hade saknat Arla, och fru Ströms förklaring att hon gått ned åt stranden, bidrog ej att minska deras oro.

Arla dök som en najad upp ur vågorna och vred vattnet ur sitt hår med ett lugn, som om hon tagit sig ett vanligt bad.

— Hvarifrån kommer du? frågade Björn med andlös häpnad.

— Det ser du väl på mig, att jag kommer direkt ur sjön, svarade hon skrattande och såg med en komisk blick ned på sin klädning, som satt tätt slutet kring den smärta gestalten.

— Men huru kom du dit? frågade Björn med en ton och blick, som skulle vara sträng, men under hvilken dolde sig både ömhet och oro.

— Jag hoppade ned, ty jag hade glömt taga åror och ville ej . . .

— Detta är också ett sätt att väcka uppmärksamhet, sade baron Guisetti, som drypande af vatten med vresig min kastade sig ur båten.

Arla gaf honom en föraktfull blick och lämnade de båda herrarne för att i en mera lämplig dräkt presentera sig för de nyss anlända gästerna.

Stormen hade lugnat af, och solen genombröt med en stråle den molnbädd, som hotande betäckte den vestra delen af horisonten och

spred ett purpurskimmer öfver den härliga nejden.

Derföre lockades slottets invånare ut, för att taga en liten promenad innan supéen serverades.

Arla, försänkt i sina egna tankar, märkte det ej förrän hon stod alldeles i vägen för dem.

— Hvilken uppenbarelse! skrattade Lala och slog ihop sina händer — mamma! har du någonsin sett en sådan företeelse.

Arlas hår hade efter det grundliga badet blifvit ännu vildare än vanligt och krusade sig i små bångstyriga lockar utåt panna och hals.

Hon slog upp sina stora dunkelt flammande ögon och betraktade stillatigande den skrattande flickan.

— Kära Arla — huru är det med dig? frågade grefvinnan ångestfullt och på samma gång ledsen att hennes skyddsling skulle presentera sig i detta skick.

— Här ser ni, mina vänner, min hustrus ideal för en sann kvinna. — Ena stunden ligger hon i sjön och den andra . . .

— Går hon på land — ja — jag beklagar att jag ej stannade kvar där, svarade Arla med en hastig blick på greffen.

Sedan fortsatte hon skyndsamt sin väg.

Grefven hade skiftat färg.

— Du går med oss Ingeborg, sade han häftigt, då denna ville springa efter Arla.

— Hvilken oförskämd ton! huru kan hon, ett upptaget barn, våga att använda denna ton emot dig farbror, sade Lala förtrytsamt och trippade lätt vid hans sida.

— Det frågar du ej, min kära Lala när du varit här en vecka. — Då ser du huru mycket man respekterar *min* vilja här i huset. Han kastade en förstulen blick på sin hustru, som van vid dylika utbrott taktfullt sökte vända uppmärksamheten från hans dåliga lynne.

— Det var en vacker flicka det där, sade unge Ralf Stierncreutz och såg med illa dold förtjusning efter Arla.

— Ralf skall alltid göra sig kvick med att ha sin egen smak — vacker — nej vet du — vacker kunde man då ej kalla henne, jag tycker hon liknade ett litet troll. — Lala gaf sin bror en förtörnad blick.

Men vid supéen, då Arla kom in klädd i ljusblå klädning, hvilken framhöll den underbart egendomliga hyn och i mjuka veck slöt sig kring den ståtliga figuren. Då måste till och med Lala tyst och med harm erkänna, att hon var mera än vacker.

När grefvinnan förde fram och presenterade Arla, räckte öfverstinnan Stierncreutz henne sina fingerspetsar, under det Lala helt obesväradt vände Arla ryggen.

— Lala lilla, får jag presentera . . .

Fröken Lala mätte Arla med en förnäm

tillintetgörande blick, en blick hvilken återgäldades i samma grad af Arla. De kände från första stund att de alltid skulle afsky hvarandra.

När de äldre efter supen sutto inbegripna i lifligt samtal, föreslog Lala ett parti krocket.

— Vi äro precis fyra, sade hon, utan att ens taga Arla med i räkningen.

— Vi äro fem, rättade Ingeborg och såg på Arla.

— Jag tänkte, att hushållsgöromålen tvingade henne att tänka på sina pligter före nöjet.

— Hvilka göromål? frågade Ingeborg.

— Hushållsgö . . .

I detta ögonblick drogs Lala ihop af en våldsamt kramp, som för några minuter beröfvade henne förmågan att tala.

Hon vardt grå i ansigtet och ögonen stirrade hjälplöst framför sig.

Baron Guisetti sprang fram och höll henne uppe med sin starka arm samt började magnetiskt stryka henne längs sidorna.

Lala kände en förunderlig vederkvickelse och såg vid uppvaknandet tacksamt och med illa dold förtjusning på sin välgörare.

— Nu bör ni ej anstränga er fröken, sade han och antog en läkares beskyddande ton. En promenad lämpar sig däremot förträffligt.

— Jag vet ej sjelf, att jag varit sjuk, sade hon — jag förstår det blott af ert utseende och min derangerade toilett.

Hon knäppte igen skärpet, som brodern i första ögonblicket befriat henne ifrån.

Guisetti och Lala voro snart fördjupade i ett vetenskapligt samtal, och Lala drog Björn med in i samtalet.

Lala uttryckte sig ledigt och hennes konversation förrådde, att hon läst mycket och varit mycket på resor.

Arla, som gick strax efter med Ingeborg vid ena och unge Stierncreutz vid andra sidan, märkte med ett stygn i hjärtat, att Björn tycktes allt mera intresserad af sitt sällskap.

Hvilken liten vildinna var hon ej själf i jämförelse med den eleganta, fulländade världsdamen där framför henne!

Ralf Stierncreutz talade oupphörligt med Arla och försökte på allt sätt göra sig intressant i hennes ögon — hon gaf dock endast enstaka svar och såg förströdd ut.

Då uppsnappade han ett ord, som han hörde baronen nämna.

— Jag tror de tala om vansinne. Ja, sade han, det finns ingenting, som jag så fasar för som för detta ord. Jag har hört, att vansinne yttrar sig först därigenom att ena pupillen är stor under det att den andra drages ihop och blir försvinnande liten — hvarje morgon tittar jag mig i spegeln för att se, om mina, ännu äro lika stora, ty jag har en fix idé, nämligen att jag skall sluta på dårhuset.

Ingeborg såg förfärad på den unge mannen.

Ja — ni skall inte bli orolig fröken. Ännu är jag fullt normal, skrattade han, men jag lär ej tåla någon motgång, säga läkare . . .

Lala vände sig häftigt om och gaf sin bror ett varnande ögonkast.

— Se så, Lala — nu sade jag väl ej något så härresande, att du behöfver komma med dina »atkylare» — ja — vet ni mina vänner jag vet ej något som så kan komma mitt blod att stelna som min systers kalla blickar!

Lala skiftade färg och sade med mjuk stämma under det hon lade sin hvita bildsköna hand på broderns arm.

— Jag tror Ralf, att du är trött efter resan — vi böra allt söka hvila!

Hon släppte ej hans arm under hela promenaden och han gick der tyst som ett viljelöst barn.

När de kommo till en stätta, där de måste klifva öfver, satt en kvinna där bredvid hållande i sina armar ett litet sjukt kvidande barn. Kvinnan syntes lidande och härjad och såg upp med en trött slö blick.

Nu släppte Lala broderns arm och sprang fram till den lidande kvinnan, under det att hon tog fram en liten virkad börs och tömde dess innehåll i den förvånade kvinnans hand.

Ingeborg knäböjde vid barnets sida och jollrade och smekte den allt annat än intagande

lilla varelsen, under det Arla stod tyst och såg bort åt ett annat håll.

— Jag lyckönskar dem som äro födda utan hjärta, sade Lala till Björn. — Tänk så skönt att lefva ett lif endast för *sig själf*, utan tanke på sina lidande medmänniskor — hennes blick gled tillintetgörande öfver Arlas person.

— De sakna äfven källan till många glädjestunder i lifvet, svarade Björn, nog högt för att höras af Arla.

Ett bittert leende lekte på Arlas läppar, där hon sakta gick stigen framåt, sedan hon förkastande all hjälp och med ett lätt steg svingat sig öfver stättan.

Hon upphanns snart af Guisetti, som kom fram och gick vid hennes sida.

— Tackar för senaste angenäma sammanvaron, sade han skämtsamt.

— Inte särdeles att tacka för! Men jag vill nu passa på och göra er en fråga.

— Sannerligen första gången ni själfmant tilltalar mig, fröken Arla. Nåå . . .

— När tänker ni återgifva mig mitt kors.

Han ryckte häftigt till, liksom rädd att Björn skulle höra dem, men han gick, oberörd af Arlas närvaro, fördjupad i lifligt samtal med syskonen Stierncreutz.

— Jag har sagt er, att det skall bli i min ego tills ni ber mig att återfå det. Jag skall därmed lära er att *bedja* mig om något.

— Det kommer jag ej att göra — men jag vill i så fall förklara, att jag anser er ej vara bättre än en vanlig tjuf, sade Arla, med låg, men skälfvande stämma.

— Ni är för söt, fröken Arla, när ni skall bjuda till att se ond ut! — Ett riktigt litet sött barn! tillade han. Ah! det var afskyvärdt detta sätt att ständigt behandla henne med denna öfverlägsna, förlåtande vänlighet.

Ingeborg smög sin hand smekande kring lifvet på Arla, ty hon iakttog hennes förbittrade utseende och förstod att Arlas stolta finkänsliga natur måste lida af Lalas sårande sätt emot henne.

SJUNDE KAPITLET.

Tärningen kastad.

Grefven iakttog med stor belåtenhet de ungas hållning.

För hans ögon såg det ut, som om hans älsklingsplaner snart nog skulle bli förverkligade. Sällan hade han känt sig så nöjd med sin son ty denne såg knappast åt Arla, under det att han verkligen tycktes söka Lalas sällskap.

Nu var grefven nöjd med Björns uppfostran nu var det han själf, som tog hela förtjänsten däraf åt sig . . .

Att Arla erhållit löfte om plats som lärarinna, var en hemlighet för alla, utom för grefven och grefvinnan.

Arla å sin sida var ej mera samma käcka sorglösa varelse som i sin barndom. Det kom stundom ett uttryck af bitter sorg i hennes ögon, och hennes glada skratt klingade ej mera i de ekande korridorerna på slottet.

Åtta dagar hade redan förflutit sedan öfverste Stierncreutz med familj anländt, åtta dagar, som för Arla föreföllo långa som veckor.

Björn tycktes riktigt lägga an på att visa Arla, att hon var honom likgiltig. Han hade öfvervunnit sin till det yttre tröga natur och erbjöd sig att läsa högt för Lala, som fördjupad i sitt broderi mera tycktes lyssna till det djupa välljudet i hans röst, än till innehållet i »Webers världshistoria», hvilken Lala föreslagit som lektyr . . .

Ofta hände det att han såg upp med en sökande blick, och där kom oro och glöd i den, då den träffade Arla, som med hela sitt intresse lyssnade till unge Ralfs historier från skoltiden som han omtalade under det att han höll en garnhärfva eller ritade monogram åt Arla.

Lala följde Björns blick.

— Jag finner det nästan ovärdigt af fröken Arla att försöka förvrida hufvudet på min staccars bror! sade hon med djup förtrytelse.

— Åh, tror ni *det* är hennes mening? Han skakade askan af sin cigarr.

— Naturligtvis. Ah! hon är så söt till det yttre, den där flickan, men jag tror att jag genomskådat henne. Hon ritade bokstäfver i bordet under det hon talade. Rösten var mild och vek — men Björn förstod udden i hvarje ord — Den där färgen på hår plägar ej betyda godt —!

Stackars flicka! jag tycker det är så synd om henne.

— Hur så, frågade Björn häftigt. Jag vet ej att hon eger att beklaga sig öfver något i vårt hem, sade han stolt.

— Det menar jag naturligtvis ej — — jag tycker blott det är synd, att tant i sitt hjärtas godhet uppfostrat henne som en fin flicka, under det att hon naturligtvis förr eller senare kommer till sin rätta plats i lifvet. Huru svårt skall det ej bli för henne, att som fru till en inspektor eller bruksbokhållare sätta sig in uti sådana människors simpla vanor!

— Det ligger i blodet, fröken! sade han med hånfull ton, som dock helt undgick henne. För henne, så genomtarlig — är det svårare att finna sig i *våra* vanor!

Lala såg upp med en blick full af glad öfverraskning.

— Ah — nu är ni litet för sträng, sade hon i blid ton. Nog har jag sett verkliga fröknar med mindre fint väsen än denna flicka — Lala lade hufvudet på sned och såg så kattlikt mjuk ut . . .

Det är blott synd att hon skall vara så litet kvinnlig, så förfärligt vild och otreflig i sitt sätt . . .

— Hvad ni är *god*, fröken Lala! Här sitter ni och tar hennes parti och talar väl om flickan för att höja henne i mina ögon, och så får jag

ändå till slut höra er verkliga tanke om henne . . .

Under tiden hade Ingeborg kommit in och satt sig bredvid Arla och Ralf.

Baronen satt och låtsade läsa, men hade placerat sig nog nära Arla för att höra hvarje ord . . .

— Gumman, som du brukar sköta och gifva kläder, är här ute och vill tala med dig, Arla, sade Ingeborg triumferande.

— Hvilken gumma? Arla antog ett fullkomligt oskyldigt yttre.

— Du spelar ganska bra! Kanske du Ralf mins, att då vi gingo förbi stättan härom kvällen satt en gumma med ett sjukt barn där —?

Jo — det mindes Ralf mycket väl!

Då påminner du dig säkert, att Arla vände gumman ryggen och gick, utan att ens hälsa, under det att vi andra »pjoltade» med henne och naturligtvis af er ansågs som ideal för kvinlig barmhertighet!

Björn såg uppmuntrande på Ingeborg.

— Se så Ingeborg! det där är ju ej något att tala om, sade Arla och sprang upp.

— Jo det är det visst! Sedan vi redan gått hvar till sig på kvällen, klädde Arla sig och gick till henne för . . .

— Nu är du ej min älskade Ingeborg sade Arla och såg bedjande in i Ingeborgs ögon.

— Jag skall låta bli att omtala, att du är

en engel mot alla lidande! de ska få tro att du är en riktigt *stygg* liten flicka! sade Ingeborg skrattande . . .

— Du är en bra, en god flicka! Ralf såg på henne med en vacker blick, och fattade hennes hand den han nästan med vördnad kysste.

— Komedier! sade Lala halfhögt och gaf sin bror en kall blick.

Öfverstinnan kom i det samma, åtföljd af grefvinnan, in i salongen och i samma ögonblick reste sig Lala som för att lämna rummet.

— Alltid går ni blott vi gamla komma, sade öfverstinnan förtrytsamt. Det är som om vi numera ej kunde finna trefnad, gamla och unga. Vill ni ej fortsätta med er läsning?

Björn ursäktade sig med att han måste skrifva ett bref, och Lala satte sig, med en förkrossande blick på modern, så olik de smäktande ögonkast hon brukade slösa på Björn.

Baronen, som af hennes förändrade utseende märkte, att ett epileptiskt anfall var i annalkande skyndade fram för att föra henne in i ett annat rum, innan det skulle bryta ut, emedan Ingeborgs svaga hälsa ej tillät henne häftiga sinnesrörelser.

Men han beräknade ej, att hans handlingsätt i lika hög grad var egnadt att oroa henne.

Han förde Lala till ett närgränsande rum, där han egnade henne den ömmaste vård och gaf henne lugnande magnetiska rörelser.

— Han är för älskvärd den baronen, sade öfverstinnan hvilken gerna öfverlämnade vården om sin ingalunda älskvärda dotter åt baron Guisettis kända förmåga att lugna . . .

Öfver Ingeborgs vanligen så milda lugna drag for en djup skugga.

Hon såg gång på gång med djup oro åt den dörr där baron Guisetti och Lala försvunnit — men de läto länge vänta på sig. Slutligen kom han ut, men ensam.

På deras oroligt frågande blickar svarade han blott vårdslöst:

— Hon sofver och bör ha hvila.

Sedan tog han sin italienska halmhatt och gick hastigt ut.

Han hade genom fönstret sett, huru Arla gick bortåt parkvägen och han hade i samma stund beslutat att upphinna henne för att tala med henne.

När Arla gått några steg, upphanns hon af Guisetti, som med ovanligt öppen lugn blick frågade, om han finge följa henne.

— Naturligtvis kan jag ej hindra er svarade hon med bortvänd blick.

— Jag tänker återlämna ert kors, men på samma gång vill jag föreskrifva er ett villkor.

Hon såg hastigt upp, förundrad öfver det djupa allvaret i hans röst.

Jo — fortfor han långsamt — Jag tänkte fråga er, fröken Arla, om jag får erbjuda er mitt

skydd, mitt stöd! För närvarande är ni i behof af båda delarne — jag vet hvad som denna tid, ja — kanske denna dag försiggår i er familj.

— Jag behöfver ej ert stöd, sade hon och kastade hufvudet stolt tillbaka.

— Det skall niej säga, fröken Arla. Vet ni då hvad jag erbjuder er? jo — en plats vid min sida, som min hustru — jag skall föra er ut i världen. Allt skönt, allt stort skola vi tillsammans beundra, Arla! Ni skall slippa förödmjuktelsen att tjena som simpel löntagerska i fattiga familjer. Världen, lifvet bjuder er sin famn — och jag Arla — allt hvad jag eger, min kärlek, mitt lif, allt är edert!

— Har jag någonsin visat er att jag önskar ega er kärlek? Har jag ej tvärt om genom tusen små bevis gjort det klart för er att jag känner motvilja för er? Är det då ej nog att med lifsfara kasta sig i sjön för att undgå er famn, är detta ej nog? fortfor hon häftigt — hvad skall jag då göra? för att ni skall förstå mig . . .

— Och likväl! Huru jag älskar er! ja, Arla — tro ej att jag förlorar hoppet. Ni skall en gång bli min — jag väntar tåligt! Han slog sin arm om hennes lif ur stånd att behärska sig i det samma som Björn vek undan en gren af det täta — busksnäret och med isande lugn gick förbi dem.

Det var långt lidet på kvällen innan Arla åter visade sig. Hon hade sändt bud att hon ej orkade komma ned till middagen, ty hon hade

Jag icke blott tror, utan jag *vet* det.

svår hufvudvärk. Lala låg ännu försänkt i hypnotisk sömn, och de äldre började allvarligt oroa sig att ej allt var såsom det borde vara.

Guisetti! hvar fanns Guisetti? frågade man.

— Ingeborg spring ned åt parken — någon har nyss sett honom gå däråt, sade grefvinnan, som oroligt blickade ut genom fönstret.

— Mamma ser du ej att han är här till vårt fördärf, sade Björn, som med upprördt utseende i det samma kom in.

— Du vet Björn, att jag ej kan förmå något öfver din far i detta fall. — Jag är blott orolig att Ingeborg känner något intresse för honom.

— Ingeborg? nej det vore då för galet jag tror mig med säkerhet veta, att han är fästad vid Arla — ehuru jag omöjligt kan tänka mig, att hon besvarar hans känsla.

Grefvinnan såg mystisk ut.

Tror du det mamma?

— Jag icke blott tror, utan jag vet det.

— Med bestämdhet? Han andades knap-
past af oro att höra svaret.

— Jag skulle ej vilja förråda Arla, men jag vet att det endast är tillfälle som fattats henne att anförtro dig sin broderliga vän det samma.

— Har hon sagt det sjelf?

— Indirekt ja. — Det vill säga, hon sökte på allt sätt förmå mig tro, att dina och hennes känslor voro en systems och en brors. Hon slutade med att tillägga — »man har misstagit sig om mina känslor,» och detta kan väl ej tydas på mera än ett sätt?

Björns ögonbryn sammandrogos och bildade ett djupt veck mellan dem.

De vanligen så milda vackra ögonen blickade med ett hårdt mörkt uttryck framför sig, under det han i djupa tankar oupphörligt vred på sina ljusa mustacher.

— Hvad tycker du om Lala, mamma? Pappa har låtit mig förstå, att ett parti mellan henne och mig vore hans käraste önskan. Jag funderar på att fria till henne — ty — sämre kan jag ju få.

— Älskar du henne, min gosse? frågade grefvinnan mildt och strök sakta med handen öfver det ljusa tjocka håret.

— Älskar? Tror du ännu på sådana dårskaper du lilla mor, som blifvit så kuggad på all lycka i denna väg —!

— Käre Björn — inte skall du säga det. Pappa menar väl, om han ock har det där sättet att brumma — ibland . . .

— »Ibland» sade du! Mamma — har du sett den där taflan om Sigun och Loke?

— Jag tänker så ofta på den då jag ser dig här i det husliga lifvet. Här står du med samma outtröttliga lugn och håller skålen, för att låta giftet droppa ned deri och på så sätt skydda Loke.

Du måste likt henne, ibland vända dig bort för att tömma giftskålen — och då vrider han sig i namnlösa plågor. — Han är fjättrad vid

den husliga härden af sina äktenskapliga bojor — och du af tålmod — och fast du outtröttlig står där vid dina pligter, dag ut och dag in — så tackar han dig ej — han vrider sig så att bojorna gnissla och du — du står modigt kvar på din post, själf nära att digna af trötthet, att duka under, utan ett ord af tack håller du fortfarande giftskålen öfver hans hufvud . . . orolig för hvarje droppe, som möjligen kan träffa honom — Loke!

— Men Björn huru kan du likna, eller ens på samma dag nämna din far och Loke?

— Jag vill likna Loke vid elden. — Begränsad, är elden till både nytta och glädje — men lössläppt är den förödande — så äfven med min far. Han är den lössläppta elden — och jag är villig att sälja min lycka för att du, kära älskade lilla mamma skall få en skymt af ro och glädje . . .

Ingeborg och baron, som i det samma inträdde, afbröt samtalet mellan mor och son. Hon hviskade blott.

— Hvad tänker du göra Björn?

— Skaffa mig en Sigun, moder!

— Gör det ej, om du ej älskar henne!

— Ännu en gång frågar jag dig mamma — älskade du ej far, när ni gifte er?

— Jo ursinnigt!

— Där ser du själf! Nej mamma, jag är trött af allt detta väsen pappa för — och det

är mig likgiltigt, hvart det bär — med eller utan kärlek från början tycks dock resultatet bli det samma!

Guisetti gick in och kom efter en stund åter ut medförande Lala, som med skär rodnad på kinderne förklarade, att hon kände sig ovanligt frisk och glad, och Guisetti firade en ny triumf.

Grefvinnans blick gled med oro ifrån Lala till Björn, när hon åtföljd af öfverstinnan lämnade rummet.

Liksom af tyst öfverenskommelse gingo äfven Ingeborg och Guisetti ut för att spela ett parti schack.

Lala tog sitt broderi och gaf Björn en smältande blick.

Han kände huru svettperlorna stego upp på hans panna — huru hans strupe liksom hopsnördes — men, nu måste det ske. Arla skulle erfara, att det fans andra än hon som kunde glömma ungdomsdrömmar!

När de en lång stund sutit tysta, sade Björn häftigt, utan föregående:

— Hvad tycker ni om min far, fröken Lala?

-- Sådan besynnerlig fråga, baron Stålklinga!

— Men jag vill veta, om ni håller nog mycket af honom för att vilja offra något för honom?

— Jag tycker farbror är den snällaste människa man kan tänka sig!

— Sää! han skrattade klanglöst. Det låter godt — ty då går ni säkert äfven in på förverkligandet af hans käraste dröm.

Hon såg upp med en lycklig blick.

— Ack baron Stålklinga! så gärna — om jag kan det.

— Det står i ert eget fria val. Men ni måste äfven taga mig i beräkningen, ty jag är hufvudfiguren i hans dröm *denna* gång.

— Jag förstår er ej! tala tydligare!

— Ja — rent ut då, han önskar att ni skall bli min hustru.

Hon smålog ett egenkärt medvetet löje — och frågade med en ton och en blick som vore egnade att bedåra.

— Och ni? önskar äfven *ni* det samma —?

Hon lät arbetet falla och reste sig till hälften för att mottaga hans omfamning.

— Naturligtvis! sade han, och lade sin arm om hennes lif, i det samma dörren öppnades och Arla stack in sitt lockiga hufvud, men drog sig lika häftigt tillbaka.

ÅTTONDE KAPITLET.

Fästen.

Utan att säga ett ord därom till Lala reste Björn påföljande morgon bort på obestämd tid, och Arla, som ej återsett honom sedan hon öfverraskat de nyförlofvade, kände stor lättnad.

Lala gick omkring som rusig af lycka, och hvarje gång hon kunde få tillfälle därtill, pinade hon Arla med att tala om huru Björn och hon skulle möblera i det eller det rummet och huru lyckliga de skulle bli.

Ty det var nu en offentlig hemlighet att de voro förlofvade, och denna nyhet verkade högst olika på alla familjemedlemmarne.

De gamla barn- och ungdomsvännerna togo hvarandra hjertligt i famn, och yttrade en stormande glädje.

Med öfverdrifven ifver talade de om huru de skulle ställa det för de unga.

Grefven önskade, att de skulle förenas så snart som möjligt, ty han var orolig att ej öfverleva den glada fästen i annat fall, ty han kände ofta susning för öronen och yrsel, hvilket ej bådade godt.

Han fördubblade därför omsorgen om sig själf — och rådgjorde med litet hvar om deras tankar rörande den ena eller andra sorten medicin.

Han hade nu pröfvat på hvarje upptänkligt medel för att åter bli »kurant», men intet gillades, ehuru han hade den präktigaste aptit, någon kunde önska sig.

Han kände sig alltid bättre, blott man ständigt talade om honom och hans intressen. Därföre fattades det sällan samtalsämnen, ty Lala hade, innan Björn friade oupphörligt funderat med honom om hans krämpor — nu påstod hon dock helt djärft, att farbror hade något fel åt gallan.

Öfversten, en mycket fredlig krigare, rättade sig i allt efter sin hetlefrade väns önskningar och kände sig nu såsom alltid lyckligast blott han i ro fick röka sin lilla pipa.

De båda mammorna uppfattade förlofningen på olika sätt.

Grefvinnan kände djup beklämning, hon förstod Björn så väl, kände med hans känslor och

tyckte att det lugn, som nu kom öfver hemmet genom mannens goda humör, var en stöld från honom . . . under det öfverstinnan oupphörligt talade om utstyrseln och hvar de unga skulle bosätta sig.

Den som till det yttre tog saken lugnast var Arla.

Hon hade vilja af stål — och hennes beslut att behärska sig var orubbligt.

Visst bleknade rosorna på hennes kinder något, och leendet låg endast på läpparne, ej i ögonen — men hvad gjorde det, blott man ej genomskådade henne.

Nu, när hon med all ifver ledde arbetet att binda guirlanger, och fördjupade sig i rådplågningar med trädgårdsmästaren huru allt skulle ställas med de yttre anordningarne för fästen, kunde då ingen ana, att ett dödssåradt hjärta blödde under den ljusa sommarklädningen.

Till och med Ingeborg var vilseledd, och började försöka finna sig uti att få Lala till hustru åt hennes älskade bror.

Baron Guisetti gick omkring med minen hos den, som med lugna säkra, om än långsamma steg närmade sig ett utstakat mål.

— Arla — sömmerskan önskar tala vid dig. — Kan du tänka dig, att hon gjort din klädning alldeles slät — och hon påstår att du själf önskat det . . . Vi skulle ju vara alldeles lika du och jag, sade Ingeborg.

— Jag skall låta göra min klädning sådan, att jag sedan skall kunna begagna den som svepning — — Arla skrattade lätt.

— Ni ser ej ut så som om den i så fall skulle användas snart, sade Guisetti och räckte Arla sin famn, då hon skulle hoppa ned, hon stod uppe på staketet omkring verandan för att fästa en krans kring Stålklingska vapnet öfver stora porten.

— För kort! så förargligt att man alltid skall vara för liten att nå det man vill! — sade hon och hoppade ned åt andra sidan för att undvika baron Guisettis erbjudna hjälp.

— Man behöfver ej vara liten, fast man ej når det Stålklingska vapnet . . . fröken Arla.

Hon förstod hans undermening och gaf honom en ursinnig blick.

— Jag bryr mig lika litet därom som jag antar er famn, sade hon och skyndade upp till sömmerskan, som ej kunde fatta huru en så väcker flicka som fröken Arla kunde vara så likgiltig för huru klädningen satt.

Guisetti såg med en lång brännande blick efter Arla.

Han tänkte ej på att Ingeborg stod bredvid och förstulet betraktade honom.

— Hvilket bedårande månsken det skall bli i kväll, fröken Ingeborg, sade han med en blick hvari han sökte inlägga svärmisk glöd.

— Jag är rädd för månsken, sade Ingeborg

och andades häftigt — jag vet ej, men man har behof af att känna sig lycklig, när månen lyser — man drömmer, man längtar, man saknar hvad man aldrig egt!

— Och hvad är det ni drömmer om — sade han och gaf henne en värtalig blick.

— Det vet jag ej — det är just det.

— Men jag kan säga er hvad det är en ung flicka drömmer om — — att bli älskad att hänge sig åt kärlekens himmel!

Hon såg upp, berusad af hans blick och röst. — Skulle hon våga hoppas!

Aldrig hade Ralf kommit så olämpligt!

Alla ljusen voro tända i Stålbåga slott och betjenter och vaktmästare korsade oupphörligt hvarandras steg på borggården, där vagn på vagn körde upp. Hästarne stegrade sig, skrämde af de otaliga marschaller, som likt lysmaskar glindrade vid dikeskanterna längs allén och ända fram till inkörsportarne.

Inne i sitt toalettrum satt Lala, framför toaletten, i en sinnesbeskaffenhet, som ej var angenäm för kammarjungfrun som friserade henne.

Hela rummet bar prägel af oreda och slarf. och luften var uppfylld af parfym och »bränd lugg».

— Nej inte så — förstår Mina ej huru jag menar! Mina har ju kammat mig otaliga gånger förut, men aldrig burit sig så tafatt åt — Lala slet blomman ur håret, och kastade den häftigt utåt golfvet.

Nu var det ej mera den älskliga ljufva rösten, utan en hård, kall halfskrikande stämma, som befallde.

— Björn ber att få tala med dig sade Ingeborg, sedan hon en stund osedd af Lala varit inne i rummet.

— Har Björn ändtligen återkommit? frågade hon med en röst, som ej allt för häftigt skulle hilda kontrast emot den hon begagnat mot sin jungfru.

Nu har jag så länge väntat på honom, att det ej är för mycket, att han äfven en gång väntar på mig.

— Skall jag hälsa honom det?

Ingeborg fick mottaga en ovanligt vredgad blick då Lala svarade:

— Jag antar, att en sådan engel som du vill gälla för att vara, ej vill ställa till obehagligheter. Säg hvad du vill förresten, men lät mig blott vara i lugn medan jag klär mig — jag afskyr dylika utbrott.

Ingeborg suckade djupt; hvilket lif skulle hon ej bereda hennes bror!

Ovilkorligen återvände hennes tanke till Arlas och hennes egna rum — så doftande af

blommor, så lugna och fulla af ordning och harmoni.

I skumrasket hade de båda flickorna klädt sig och slutligen skrattande kommit på den tanken, att det kanske ändå ej vore så oäfvat att tända ljusen i lampetterna vid toaletten.

När en stor del af gästerna voro anlända, kom ändtligen Lala, under påstående att hon både länge och väl fått vänta på sin mor.

Björn stod med händerna på ryggen och lutade sig emot en dörrpost, när Arla och Ingeborg passerade rummet.

Arla var vackrare än någonsin i den mjuka hvita klädningen af indiskt ylle, kantad med svandun.

En knippa hvita astrar instuckna i skärpet var hennes enda prydnad.

— Ska vi ej säga några uppmuntrande ord till Björn — han ser så djupt olycklig ut! tycker du ej det Arla? sade Ingeborg och drog henne med fram till Björn, som blifvit onaturligt blek, när de båda flickorna närmade sig.

I det samma slogos dubbeldörrarne upp, och ett frasande af siden förkunnade att nya gäster anlände.

Men det var Lala, som ville inträda med känslan af att vara bemärkt.

Hon bar en blodröd tung sidenklädning, som kom hennes hy att synas ännu mera vaxgul än vanligt.

Håret, starkt pomaderadt, var brändt i otaliga små lockar, hvilket förlänade henne en karrikatyrlik påminnelse om ett gammalt porträtt.

Denna vals med dig Arla!

Ett par mörkröda camelior voro instuckna i det svarta håret, under det att ett rikt guld-garnityr, bestående af kedja, örhängen, brosch och kors, fullbordade den lysande toiletten.

Björn vände sig bort med ett tydligt uttryck af motvilja.

Lala hade ej sett dem — utan fortsatte i sin mors sällskap genom rummet.

— Denna vals med dig Arla, sade Björn häftigt och fattade omärkligt Arlas hand — och i det samma förde han henne bort i den brusande hvirfveln.

Allas blickar följde ovilkorligen det unga paret, som med smidig mjuk elegans och ungdomlig friskhet dansade hvarf på hvarf genom den stora salen.

Men den, som med ingalunda blida blickar följde dem var unge Ralf.

Där kom något vildt, förtvifladt i blicken och han ställde sig så, att Arla måste se honom, när hon hvilade från den häftiga dansen.

— Fröken Arla. — Ni dansar för häftigt, sade han med onaturligt lugn.

— Ah, det gör mig ingenting, jag har starka lungor, flämtade hon.

Gamle grefven vinkade i det samma åt Björn att komma, ty han hade något att säga denne.

— Vill ni ej svalka er i den ljumma aftonluften, sade Ralf och böjde sig ned öfver Arla.

Glad att komma undan allas blickar, svarade Arla:

— Gärna! om ni vill gå med!

— Jag går andra vägen och hemtar er en schal.

— Tack! Jag väntar vid grinden till parken.

Efter en stund gingo de sakta bredvid hvarandra framåt den månbelysta skogsvägen. Arla som visste att ringarne i detta nu vexlades och att talen, skålarne och lefveropen skulle komma strax därpå, gick tyst och sönderslitande olycklig vid hans sida.

— Fröken Arla! Jag har något att säga er — de veko nu in i den tätaste skogen och kommo utan att tänka därpå ända fram till vargrottan, ett sedan gammalt mycket illa beryktadt ställe, ty man påstod att röfvare uppehållit sig där för att gömma sig undan rättvisans tjennare. Man kallade stället för Rövvarkalles håla och en håla var det i sanning, med sina lodräta klippväggar, hvilka mot ingången trängde sig tillsammans likt en dörröppning för att längre in vidga sig till storleken af ett vanligt rum.

Arla och Björn hade under sin uppväxttid roat sig med att inreda det med väggfasta säten och ett stort bord midt på golfvet.

Arla påminde sig just nu lifligt, huru hon mången gång låtsat sig vara Rövvarkalles hustru, som mottog rövaren med ett gladt utrop, när han kom hem med sina byten från skogen, bestående af tallkottar och någon gång en vingskjuten fågel, som erhöll nödig vård och omsorg.

Hon väcktes ur sina tankar af Ralf, som ännu en gång tilltalade henne.

— Fröken Arla, låt oss gå in i Rölfvarkalles håla! Ser ni ej huru månen silar in genom springorna — — nej, det är ej mörkt! han sköt henne sakta in genom hålans ingång.

— Bäste herr Ralf, sade hon, rädd för hans hetsiga ton — låt oss vara ute.

— Nej — sade han bestämdt. Jag sade ju, att jag har något att säga er!

Arla satte sig, ehuru motsträfvigt på bänken längst inne i grottan, där månen sken in genom en bred öppning.

— Jo — ehuru blott nitton år, har jag redan lärt mig fatta kärlekens underbara makt — och jag måste tala därom, för att ni Arla skall kunna förstå den lidelse, som brinner inom mig, och som måste förtära mig, om jag ej får ega er eller får hoppas!

Utan att hon kunde hindra det, föll han ned vid hennes fötter och dolde sitt ansikte i hennes knä.

Arla kände sitt annars modiga hjärta slå med dubbla slag, när hon försökte resa sig.

— Nej — nej! sitt kvar! ropade han vildt. — Låt mig tryckas af er svala hvita hand! låt mig dö i denna stund af öfverjordisk lycka, flämtade han och kom henne ännu närmare.

— Ni skall skydda mig mot mina förföljare

ser ni! där borta grina hålans ägare — han är det, som jag sökt undfly — ve!

Arla! säg honom — hör ni! säg honom att mina pupiller båda äro lika — säg ser ni det ej i detta månljus!

Han stirrade med hemsk vansinnig glans i blicken in i Arlas ögon.

Ser ni Arla. — I morse, när jag som vanligt, såg efter det där med pupillerna, hvad tror ni jag då märkte? Jo — att den ena var stor — så stor att det blå ej syntes, under det att i det andra! . .

Han slog sina händer förfärad för ansigtet. Arla samlade allt sitt mod, ehuru hon kände att blodet isade sig i hennes ådror.

— Nu skall ni vara lugn och snäll Ralf, sade hon med fast stämma, väl inseende att hon hade en dåre framför sig.

Sätt er riktigt i månljuset — så — att jag kan se iris i ert öga. — Jag ser den i båda edra ögon — pupillerna äro båda *lika stora*, försäkrade hon med lugn röst. Dock torde det vara bäst att vi lämna klyftan.

— Nej, Arla. Nu bo vi båda här. Du är min hustru — här, blott här känner jag lugn — här vid din sida älskade vill jag dö! Han såg sig vildt omkring.

— Men om du älskar mig, måste du äfven tänka på mitt väl — jag fryser Ralf, sade hon

under det hennes tänder klapprade mot hvarandra af nervfrossa.

— Jag skall värma dig, sade han och slog sin arm lidelsefullt om hennes lif, under det hon kände hans heta andedrägt bränna på sin hals.

— Ralf — om jag skall älska dig, måste du lyda mig, sade hon så lugnt hon förmådde. — Låt oss sätta oss här. — Du hvilar ditt hufvud i mitt knä. — Jag vill söfva dig till ro med mina sånger, och dina förföljare skola ej nå dig . . .

Han gjorde så som hon befallt honom, och om af öfveransträngning eller af själsdomning visste hon ej, men snart andades han med djupa tunga andetag.

Att fly var Arlas första tanke — men blott hon rörde sig tryckte han allt fastare hennes hand, som han ej ens ett ögonblick vågade släppa.

— Arla tyckte att hon kände döds kylan krypa nedåt ryggraden — hon sjöng den ena visan efter den andra, allt mera dystert och förtvifladt och hennes röst ljud så främmande och skarp, bemängd med tårar som den var.

Fästen var slutad och likväl hade man ej fått någon spaning på hvar Arla och unge Ralf Stjerncreutz befunno sig.

Ledd af sin instinkt drifven och af djup oro, kom Björn slutligen att tänka på Rölfvarkalles håla.

Försänkt i djupa stormiga tankar, ilade han stigen framåt, då han tvärt stannade och lyssnade. — Det var sällan man hörde Arla sjunga och han lyssnade om igen. — Kunde hon gripits af vansinne efter hon midt i natten sjöng dessa hemska gripande toner.

Med allt försiktigare steg närmade han sig, men dock ej nog stilla för att ej höras af Ralf, som förfärad störtade upp och ställde sig med knutna händer och vildt rullande ögon framför Arla, som för att skydda henne.

Nu ljöd, till outsäglig glädje och lättnad för Arla, Björns röst lugnande och allvarlig.

— Du har druckit Ralf — tag min arm och låt oss gå.

— Jag har ej druckit förr, men nu hoppas jag få dricka ditt hjerteblod, du röfvere af all min jordiska sällhet.

Tror du ej jag märkte, huru du i dansen tryckte min hustru intill dig — tror du ej! Bort härifrån! bort säger jag dig! — här är mitt hem — och min maka.

Vid dessa ord störtade Ralf sig öfver Björn och en vild brottning uppstod.

Ehuru Ralf var af klen kroppsbyggnad hade vansinnet i detta nu förlänat honom så öfvermänskliga krafter, att Björn, ehuru en atlet, var nära att bli kullslagen.

Ändtligen var Ralf öfvermannad, och väl kännande sig fången, började han bita omkring sig och sparka, under det att han upphäufde vilda tjut, som ekade i hålan.

Endast då kände han sig lugnad, när Arla, som hela tiden med fasa utan att våga närma sig, åsett brottningen, med lugn hållning närmade sig och sakta strök med handen öfver hans brännheta panna.

— Låt mig sköta honom, hviskade hon sakta till Björn.

Han lösgaf fångens händer, likväl hvarje minut bevakande hans rörelser.

— Ralf! älskade vän! vill du ej taga min arm! din panna är het — du är sjuk — kom med mig från detta fasans ställe! Jag skall ej lämna dig — jag skall ej öfvergifva dig! *tro* mig, min älskade!

Hvarje ord uttalade med skiftande tonfall, trängde till djupet af Björns bröst.

Hvilken tröstande balsam kunde ej hennes stämma ingjuta i sårade hjärtan!

Hon lade sakta och mjukt sin arm om den stackars ynglingens hals — öm som en god syster.

Björn slukade henne med ögonen — huru var det väl möjligt att detta var Arla! Arla, den pojkaktiga vilda ungen, nu förvandlad till ljuf allvarlig kvinna.

Viljelös och trött lät han sig ledas af henne,

som ett barn. — Så snart Björn närmade sig, började han dock visa yttringar af vildhet.

Arla föreslog därför, att han skulle fortsätta en annan väg.

— Lämna dig Arla? Nu i detta ögonblick, nej försök ej att öfvertala mig därtill!

Deras ögon möttes åter en gång och tolkade bådas djupa själskval . . .

Hela vägen till slottet tillryggalades under oafbruten tystnad.

NIONDE KAPITLET.

Afresan.

Det blef stor oreda och sorg i familjen, då Ralf, hvars sinnessjukdom utbrutit, måste, åtföljd af sina föräldrar föras därifrån — hem.

Lala skulle kort därpå företaga hemresan, men visade föga benägenhet att aflägsna sig från sin fästmans sida.

Björn, som såg trött och uttråkad ut, måste därför uppfinna skäl för honom själf att företaga en längre resa. —

Då först började Lala fundera på sin hemresa och visa deltagande för sina i sorg försänkta föräldrar, samt föreslog Björn att företaga sin hemresa i hans sällskap.

Han kunde naturligtvis ej neka henne detta, och afskedet från de blifvande svärföräldrarna var just ej af sorgligaste beskaffenhet.

— Vet du gumman, jag börjar andas lättare nu, när denna jägtande tid är öfver — sade

grefven och slog sig med ett ganska belåtet utseende ned i sin ländstol.

— Ja — jag skulle känna mig lugn och glad blott jag ej visste att Björn offrade sin lefnads lycka för vår vilja. —

— Sa du »vår»? Det kan man kalla gentilt. — Nehej du! det var *min* önskan du. — *Du* ville det ej förstås — *he?*

Han såg på sin hustru öfver glasögonen, som ramlat nedanför den höga aristokratiska bugten på hans hvassa, hvita näsa.

— Du kan väl ej begära att jag skulle *önska* detta parti för vår ende son?

— Och hvarför inte, om man får fråga?

— Ah ja — du kan ha rätt — hon är nog en mycket god och snäll flicka . . .

— Nej, si *god* det är hon då inte och snäll! nej — det kan då ej tillämpas . . .

— Präktig, huslig och anspråkslös . . .

— »Präktig huslig och anspråkslös», harmade grefven — när visade hon detta?

— Men vacker och kvinlig är hon då . . . sade grefvinnan mildt och dolde ett leende.

— De *där två* äro vackra, afbröt han, under det han drog lif i sin pipa, och, inseende att han fallit uti en snara förläget tittade ut på gården, där Arla och Ingeborg under lek och ras sprungo omkring med stora gårdshunden »Vakt». —

Hunden hade rifvit af Arla hatten, och hennes lockar böljade fritt utåt axlarna, kinderna purprades af den häftiga motionen och den bländande tandraden lyste jämn och hvit mellan de röda, friska läpparne.

Ingeborg fick sig en och annan puff men föredrog att klen och späd som hon var, hålla sig på behörigt afstånd.

Hennes hy var genomskinligt hvit, och under leendet, som lekte på hennes läppar, låg sorgbundet allvar.

»Vackra som små troll» båda två, fortfor grefven och smackade på sin pipa.

— Jag vet ej huru det går med Ingeborg, när Arla reser. — Ingeborg är ej riktigt rask — jag undrar mycket, om hon ej bär fröet till något ondt inom sig.

— Det göra vi alla — tänk blott på mig — tror du ej att min gikt och min värk en gång kommer att lägga mig på dödsbädden, men så där är det, då man ej bryr sig om sina lidanden.

— Men käre Uno — det är väl ej någon bot för vår Ingeborg?

— Har *jag* kanske sagt det?

Ingeborg kom med ovanlig häftighet in.

— Är det sannt mamma, att Arla skall resa bort om åtta dar? *Är* det, *får* det vara sanning? säg att hon skämtar!

— Nå än se'n då? Har du ej mig och

mamma? kanske vi ej äro dig lika kära som det där . . .

I rummet bredvid skramlade det med en tidning. —

Det var Guisetti, som på detta sätt ville omtala sin närvaro.

— Men *hvarför*, fortfor Ingeborg envist.

— Emedan hon sjelf önskar det, sade grefven kallt. Du förstår, att när hon ej längre hoppas på Björn . . .

— Pappa, utropade Ingeborg med en för henne ovanligt häftig ton. — Du har alltid misskännt Arla. — Det är du, som . . .

— Tyst, mitt kära barn, sade grefvinnan, ångestfullt anande ett uppträde. Arla får det mycket bra — hon kommer till en prostgård i närheten af ett stort bruk långt upp i Norrland.

— Hvad heter stället, frågade grefven.

Grefvinnan omtalade utförligt hvar det var, hvar närmaste station var belägen, namn på personer m. m. Därefter tillade hon. Jag undrar om baronen ämnar bli här öfver vintern?

I det samma hörde hon häftiga steg i rummet bredvid. —

— Mamma! utropade Ingeborg förfärad, han hörde bestämdt dina ord!

— Så mycket bättre, svarade hon med en betydelsefull blick. —

Några dagar därefter kom baronen in och

förklarade, att han ej längre vågade taga deras gästfrihet i anspråk. —

Mellan Björn och Guisetti hade det, allt sedan mötet i parken, varit ett stelt och kallt förhållande. Det fordrades att ega Guisettis ut hållighet och oförsynthet för att så länge stanna i ett hem, där han af många af familjens medlemmar behandlades med tydlig köld. Det var uteslutande grefvens beskydd och Ingeborgs böjelse han numera räknade på. — Men äfven det började vackla.

Han beklagade, att han ej hade tillfälle att invänta Björns återkomst.

September hade kommit med höststormar och gula löf. — Luften kändes kall, och de båda flickorna hade därför placerat sig med sina arbeten i blå salongen, som var väl ombonad och varm.

Arla ritade monogram, hvilka Ingeborg skulle hjälpa henne att brodera, då baron Guisetti med dyster uppsyn närmade sig.

— Jag reser i morgon — sade han tvärt.

Ingeborg såg upp med en hastig blick och bleknade därefter synbart.

— Hvart reser ni, frågade hon med klanglös ton. —

— Hvarifrån kom jag? Världen, den stora vida världen tillhör mig. —

Det var förgäfves han försökte utforska hvad verkan hans ord skulle utöfva på Arla. —

Hon fortsatte med lugn sin ritning, utan att se upp, utan att göra en fråga.

— Ni reser ju äfven, fröken Arla?

Hon såg upp med en förströdd blick och svarade lakoniskt. —

— Ja!

— Är hon ej grym! är hon ej utan hjärta, som kan lämna mig ensam — sade Ingeborg.

— Jag har alltid funnit fröken Arla vara grym.

— Tackar! Arla såg upp med en hastig blick, men försjönk snart åter uti sitt arbete.

När Ingeborg gick för att hemta en sax, fortfor han: ja — grym — det är ordet! hvad ni nu lider fröken Arla, är lönen för all er hårdhet emot mig. — Men — vi träffas åter — var viss därpå. — Edra och mina vägar korsar hvarandra ännu många stigar under vår lefnadsväg.

— Det Gud förbjude — sade hon knappt hörbart.

Påföljande dag var han borta. — Vid afresan hade han blott tryckt Ingeborgs hand och sagt. — Glöm mig ej Ingeborg! vi träffas åter!

— — — — —

Tillredelserna för Arlas afresa pågingo med fart, ty redan den femtonde måste hon tillträda sin plats som lärarinna.

Ännu dagen före afresan hade Björn ej återkommit, och Arla försökte sätta sig in uti

den tanken, att hon ej skulle återse honom förr än han var en annans make.

När reskofferten var packad och ej något återstod att uträtta, skulle Arla just smyga sig ut för att säga farväl till sina kära älsklingsplatser, då Ingeborg smög sin arm i hennes.

— Får jag gå med dig Arla, eller vill du nödvändigt gå ensam?

— Behöfver du fråga det, älskade, sade Arla och drog Ingeborg häftigt intill sig.

De gingo en stund tysta framåt stigen och förbi de för Arla så minnesrika platserna. — Ofta stannade de — och försjönko i sina barndomsminnen.

Slutligen kommo de fram till Rövarkalles håla.

Hela vägen hade Arla undvikit att tala om sina sorger och svikna ungdomskärlek, men nu var det förgäfvets att längre försöka kufva sig, ty läpparne ryckte och tunga tårar hängde i ögonfransarne.

Tala med mig om allt, min kära lilla Arla, sade Ingeborg med innerligaste vekhet. — Du har en gång lofvat mig förklaring, du är skyldig att uppfylla ditt löfte — o! gör det nu i denna stund — kanske den enda vi äga ensamma innan din afresa.

De satte sig på en sten vid ingången till hålan — gula löf lågo likt en matta vid deras

fötter, och det var dyster höststämning hvar blicken stannade — en dyster tröstlös stämning.

Ingeborg insöp med begärlighet den rena barrdoften under det hon tuggade på en granriskvist.

— Hvad vill du jag skall säga, ropade Arla, utom sig af den smärta, som så länge innestängd, vid utbrottet var nära att öfverväldiga henne. Hon kastade sig ned och gömde sitt ansigte i den kalla fuktiga mossan under det hon bröt ut i lidelsefull gråt.

— Arla! sade Ingeborg, med af tårar halvkväfd röst — säg mig, är det Björn!

— Ja ja! jag älskar honom, jag *älskar* honom — och lifvet utan honom är för mig intet lif! han var solen i mitt lif — han var ett med mitt eget jag — han förstod hvarje tanke — o! huru jag *älskar* honom Ingeborg!

När Arla något lugnat sig, aflade hon en fullständig bikt — hon omtalade huru hon lyssnat till samtalet emellan Ingeborgs föräldrar — huru hon talat med grefvinnan och af stolthet förnekat sin kärlek. — Med allt mera upprörd stämning talade hon om Guisettis förföljelser.

Slutligen lutade hon sig, lugnad af Ingeborgs varma deltagande intill hennes bröst.

Det var full skymning, när de reste sig för att återvända hem.

Ännu en gång måste jag se in i vårt bo! Rövvarhöfdingen är borta — men här står hans sörjande maka — O Björn, Björn! suckade hon,

och sträckte sina armar bedjande upp emot den kalla stenväggen — sedan lutade hon sitt hufvud emot dem, och hennes heta tårar började åter droppa ned åt kinden.

Tätt tryckt intill väggen stod Björn, som på eftermiddagen hemkommit och på frågahvar flickorna befunno sig fick till svar att de tagit vägen nedåt hålan till.

Han skyndade då en ginväg för att möta dem — men när de ej syntes till, gick han in i hålan och försjönk i så djupa minnen, att han ej märkte att de närmade sig förr än han hörde sitt namn nämnas.

Nu stod han där med sin lidelsefulla kärlek sjudande inom honom, och vågade dock ej förråda sin närvaro — hon sade sig älska honom, men hvad var det i jämförelse med den förtärande passion han egnade henne! tänkte Björn, där han med glödande blickar och bultande pulsar följde hvarje rörelse af den smidiga gestalten.

Äfven du Ingeborg har din saga att förtälja. — — O Ingeborg, huru egoistisk jag varit — jag har uteslutande mottagit din tröst, under det jag kanske därunder krossat ditt hjärta.

Ingeborg tryckte handen emot sitt bröst, som för att hämma slagen af sitt upproriska hjärta.

— Du vet det väl, utan att jag säger mera — du vet att jag tvingats att älska honom. —

Jag skall alltid göra det — intill min död Arla — vore han än mera falsk, vore han en missdådare — o! så skulle min kärlek rädda honom!

— Ingeborg — huru *kan* du tala så. — I ditt ställe skulle jag bekämpa en ovärdig böjelse. — Att älska — utan gensvar nej! icke ens för mig själf skulle jag tillstå det — sade Arla häftigt — du skall glömma!

— Nej! aldrig! — Du känner mig ej Arla, om du kan tro att jag skulle glömma! Du själf Arla — älskar ehuru hopplöst.

— Men jag *vet* att Björn älskar mig och om ej i detta lifvet, skola vi dock uti ett annat lif tillhöra hvarandra — jag *vet* det Ingeborg, sade Arla, med fast tillförsikt. Jag *vet* hvem jag älskar, *hvarför* jag älskar, men du? Hvem är han, denne svartögde utlänning? Kan du säga mig det? har han någonsin talat om sitt hem, sin familj? Nej aldrig — han omger sig med ett mystiskt dunkel. — Mystisk tyckes mig hela hans personlighet vara — ibland skulle jag kunna tro, att det är den lede frestaren, som iklädd personlighet själf kommer för att förleda och bedåra svaga kvinnohjärtan. Tror du ej att icke äfven jag på samma gång jag känner afsky för honom, ofta bäfvat under hans brännande blick.

— Då förstår du mig — sade Ingeborg och tryckte sin hand hårdt emot Arlas arm.

Det sårade Arla djupt, att Björn utan att

gifva henne en afskedshälsning strax efter sin återkomst, föregifvande illamående, gått upp på sina rum.

Arla skulle resa tidigt påföljande dag — och Ingeborg ville följa med till station.

Gamle grefven såg orolig ut, när Arla under djup rörelse tackade för det förflutna, och sade farväl. — Det var ej svårt att förstå att denna skiljsmessa kostade på honom, ehuru hela hans tanke tycktes concentrerad uti att kusken ej skulle glömma att hemta de nya pillren från apoteket.

Grefvinnan tryckte henne under häftig smärta till sitt bröst, under ett varmt »Gud välsigne dig! var välkommen åter».

Björn syntes ej till — och Ingeborg var färdig att springa upp för att gifva honom en häftig förebräelse för denna likgiltighet.

— Gör det ej, Ingeborg — hälsa Björn sade Arla, med bruten röst, och vinkade ett vänligt farväl till tjänstepersonalen, som i grupp stodo nere vid parkgrindarne för att uppfånga ett leende af fröken Arla, som ehuru både stolt och häftig förmått vinna deras varma tillgifvenhet.

När de efter några timmar kommo fram till den lilla nyligen uppbyggda anhaltstationen, såg Arla en löddrig ridhäst stå bunden vid grinden — hon kände huru det klack till i hjärtat — tänk om det vore han!

Men de voro rätt sent ute, och Arla hann

nätt och jämt stiga upp i vaggonen, när dörren häftigt slogs igen.

Ännu en trofast handtryckning till Ingeborg, en varm blick, och tåget satte sig sakta i rörelse.

Då kände hon doften af rosor och reseda och en jättebukett kastades in, under det att ett ansikte för ett ögonblick syntes i fönstergluggen.

Hon sträckte ovilkorligen ut sin hand som för ett ögonblick fick en hård tryckning — — blick sjönk i blick — — och tåget brusade afi ilande fart.

Girigt insöp hon den ljufva doften — och blicken sökte — och fann hvad den hoppades ett litet kort, hvarpå stod i små tvära kraftiga bokstäfver — »hoppas»!

Hon såg tankfullt ut genom fönstret och blicken smekte alla gamla väl bekanta föremål.

Hon började slutligen studera tidtabellen, för att söka utforska hvilken tid hon kunde vara framme. — Nej — hon förstod ej att tyda dessa gåtor: »a — b — och c sida 1». — Nej — hon kastade ifrån sig tabellen, under det hennes lifliga anletsdrag uttryckte lindrig otålighet.

— Tillåt mig att hjälpa er, sade en fin äldre man, hvilken hela tiden uppmärksamt betraktat den unga flickan — hvilka upplysningar önskar ni?

— Jag skall resa till prosten Holm i Ramsunda — station heter . . .

— Ah ha! Prosten Holm! En god gammal vän till mig — det var eget sammanträffande. — Ni är väl ej möjligtvis den väntade nya lärarinnan?

— Jo — så är det, svarade Arla med en öppen blick, glad att träffa en så hygglig gammal man från den trakt dit hon skulle.

— Jag söker och söker i mitt minne — det är en förunderlig likhet mellan er och någon person, som gjort ett djupt intryck på mig — men som nu helt dunkelt dyker upp för min själs inre blick — — men jag kan ej reda för mig hvar, när, eller huru!

— Säkerligen någon likhet. — Det är så lustigt med mitt utseende — alltid påminner jag om någon — hemma t. ex. var det en utlänning — han kom från Italien. — När han först såg mig, stod han som förtrollad och påstod som ni, att han sett mig förut, eller att jag på ett frappant sätt påminde om någon, som stått honom mycket nära. Detta har händt mig flera gånger, så jag är på detta sätt förvissad om att ega ett högst alldagligt utseende, slutade Arla leende.

— Jag är af andra tankar — likväl måste jag en gång leta rätt på lösningen till denna gåta, och känner ej något lugn innan dess. — Men — kanske ni tillåter mig att presentera

mig? — mitt namn är »Harald Modig» — f. d. en af hufvudstadens mera anlitade advokater — numera en gammal man, lefvande på sina räntor och sina minnen — för resten nära granne till prosten Holm.

— Arla Linné är mitt namn — sade hon enkelt.

Advokat Modig gjorde till sin uppgift att på angenämaste sätt förkorta den långa resan för Arla, som vid ankomsten fram, kände sig riktigt bekant med Prosten Holm och hans dotter Lena, som med välvilja men landtlig stelhet välkomnade den nya lärarinnan.

Prosten var en ärevördig gråhårsman med ett par milda sjäfulla blå ögon under den höga hvälfda pannan.

Lena tycktes vara omkring trettio år. Öfver de vackra djupa ögonen hvilade ett djupt svårmod, och kring de tunna läpparne med de vecka linierne lekte ett vemodigt leende.

— Hvar har jag min lilla elev? frågade Arla.

— Jag förstår, sade prosten, att fröken skall undra öfver olikheten i ålder mellan flickorna.

Men hon är min döda dotters arf till oss. — Vi ha tagit barnet att uppfostras här — och flickans läsning har försummats på grund af hennes motvilja för att läsa. Fast snart femton år, är hon lika okunnig som en vanlig nioåring.

Malin, hennes mor lemnade oss och detta

lifvet vid nitton års ålder — och hvad skulle vi taga oss till? vi måste naturligtvis förbarma oss öfver barnet, som hvarken eger far eller mor — Ja — ja — det är ett tungt kapitel det där, men jag nämner det nu från början, så äro vi på det klara med den saken.

Han aftog sina glasögon och torkade imman af glaset — de blefvo alltid oklara när han talade om sin Malin.

Lena gick sakta fram till gubben och lade sin hand på hans axel.

— Far — du skall ej tänka på »det där» emot natten, ty då får du ej sofva!

— Nej nej — du har rätt.

I det samma kom husets andra dotter in, bärande en tung bricka, hvilken hon nedsatte med en häftig rörelse.

Sedan kom hon fram och hälsade Arla med en mönstrande blick, som gled från hufvudet till fotabjället.

Att det låg ogillande i blicken var ej svårt att fatta.

Arla som kände detta i luften, ångrade sig i sitt inre att ej ha tänkt därpå, att hennes eleganta dyrbara drägter skulle bjert kontrastera emot prestdöttrarnes enkelhet.

Hon sökte med sitt vänliga uttryck framtinga ett leende eller välvilligt ord, men det var förgäfvets — dessa läppar tycktes ej ska-

pade hvarken för leenden eller för att tala vänliga kärleksfulla ord.

Det gick ganska trögt för Arla, bortskämd

Du skall ej tänka på »det där» emot natten, ty då får du ej sofva!

med den förfining hvilken präglar den rike ädlingens bord, att sätta sig in uti prestgårdens enkla vanor, och hon var därför glad, när Karin reste sig upp för att hopknäppa sina stora röda händer till bordsbön.

När Arla kom upp på sitt lilla enkla men ganska hemtrefliga rum, genomströmmades hon af en känsla af hopp och förtröstan — hvarför hade Björn skrivit »hoppas», om han ej tänkt arbeta för hennes lycka!

När hon skulle säga godnatt till Lena, som visat henne vägen till hennes rum, ville Arla, kännande behovet af vänlighet, slå sina armar om Lenas lif och gifva henne en vänskaplig kyss — men då Lena förstod detta, drog hon sig kallt tillbaka och sköt Arla sakta ifrån sig.

— Jag kan ej fördrå sådana där yttringar af vänskap, sade hon. — Ni kan omöjligt ännu känna mig så mycket, att ni känner behof af denna yttring af vänskap — hvartill tjenar det då?

— Ingenting alls! Jag skall lägga detta på minnet, sade Arla stolt — eller rättare sagt — skall jag söka glömma denna stund, ty i annat fall tänker jag den blir till pina för oss båda! Arla böjde vänligt på hufvudet men med ett uttryck, som förrådde att hon önskade bli ensam.

Vid frukosten påföljande dag hälsade Arla på Klara, hennes elev — en skranglig fjortonåring med ett hårdt trotsigt utseende och kantiga rörelser. Äfven hon drog sig skyggt undan Arlas vänliga försök att närma sig.

Arla måste på nytt spänna sitt ungdomsmod för att ej känna sig nedslagen vid tanken på denna ersättning för grefvinnans och Ingeborgs hjärtliga vänskap!

TIONDE KAPITLET.

Lifsfara.

De enda afbrotten i Arlas långtrådiga tillvaro var, när brefven kommo från det gamla kära hemmet.

Ingeborg skref ofta — men klagade på sista tiden öfver ofta återkommande svindel, brist på sömn och — nedsatta krafter. Det var för mycket på en gång att förlora både dig och honom — skref hon, på samma gång hon omtalade att hela hemmet efter Arlas afresa bar en dyster prägel. Sällan såg man numera ett leende glida öfver Björns läppar — och pappa — han är retligare än någonsin, slutade hon.

Man närmade sig julen med stora steg, ty November med sin dystra kalla andedrägt och sitt tunga mörker måste lemna rum för December, som kom med köld, rimfrost i trädtoppar, gnistrande glitter på snötäckta fält.

Arla, som kommit på allt vänskapligare fot

Säg att de ej bli oroliga om jag dröjer!

med Clara, begaf sig med sin elev på en längre skidlöpning — fast det var gnistrande kallt, så det smälde i knutarne.

— Fryser du Clara, frågade Arla och blåste i fingerspetsarne, som voro känslolösa.

— Ja — jag fryser förfärligt, och ränner hem, tror jag!

— Säg att de ej bli oroliga, om jag dröjer, ty jag har lust att kila öfver sjön, som visst bär nu — jag har så länge önskat att se huru det ser ut bakom fjället där borta!

— Dröj ej länge, ty det mörknar så hastigt sade Clara och åkte hemåt. Men Arla, som hade en tvär backe ned till sjön, gaf sig till att ta fart, och så rände hon af så snön yrde omkring henne, och så ned på den nylagda sjön, som var blå på ställen där strömdragen ej ville ge sig till ro.

Hej så det bar af hvad gjorde det, att det mörknade så hastigt — nog skulle hon finna vägen ändå. Hon tog märke på den där lilla stugan, som lyste så röd emot hvita snön.

Då hon var ett godt stycke fram åt sjön, hörde hon huru det brakade omkring henne. Hvad kunde det vara? Isen sätter sig, tänkte hon och försökte känna sig lugn — men det var ej trefligt att se huru vattnet började stiga upp, ja det var förunderligt hvarifrån det kom.

Hon såg sig omkring, hvad var detta! en stor blå remna hvar hon såg! — Hon försökte åt flera sidor, men kunde ej ta land — och där ute åt fjärden låg ej isen.

Skulle hon dö — omkomma här ensam, och

famnas af det kalla djupet! Hon tänkte på Björn och hon tänkte på Ingeborg — nej — hon ville ej dö!

Hon gaf sig till att ropa — allt hvad kraft och lungor förmådde! så lyssnade hon. Intet svar! — Nu förstod hon det hela, hon dref på ett isstycke ut åt sjön . . . Än vildare ropade hon. — Då hörde hon ett skott i skogen dit hon velat komma. Hon tog några djärfva steg för att komma närmare åt strand. Då fick hon se några personer komma springande ned åt stranden — säkert de samma, som aflossat skottet — ty de voro klädda som jägare. Men — det svartnade för hennes ögon — *hvem* var det kunde hon hoppas att hennes blick bedrog henne — eller var det ej baron Guisetti!

Äfven han studsade, när han såg henne så nära. En svartblå ränna strömmade emellan dem — en bild af verkliga förhållanden, tänkte hon och såg sig ångestfullt omkring.

— Arla! ropade han, med af rörelse vibrerande stämma. Vill ni äfven denna gång kasta er i djupet för att undgå . . .

— Känner du henne? hvem är hon? Jag började tro att det var en sjöjungfru som glömt sig kvar under vintersnö och bräckt isen för att ännu en gång skåda solnedgång och blå himmel — sade Bruksförvaltaren, under det att ett par af de andra herrarne, som äfven vore på jagt, närmade sig.

— Om jag känner henne? — *Något*, sade han och såg mystisk ut.

— Således är hon en människa af kött och blod —?

— Jo — det kunnen I lita på! Han skratade tvunget.

Men, hvad är att göra? Huru få henne öfver den djupa rännan?

Arla stod där och kände huru hon sakta gled nedåt strömmen.

— Skall jag verkligen fortsätta min äfventyrliga färd utan att en hjälpsam hand räcker mig? frågade hon käckt, utan minsta spår af rädsla eller pjunk.

— Det var mig en morsk tös, sade en af herrarne och gick närmare rännan.

— Försök att lägga edra skidor öfver, och om ni sedan vågar.

— Om jag vågar? ja — jag tror jag vågar mera om jag stannar, ty vattnet stiger för hvar minut allt högre . . .

Guisetti kom i det samma fram med en stor bjälke, som han släpade efter sig.

— Vi försöka få denna öfver — jag går själf först öfver, så se vi att det går.

— Då gå vi under, sade Arla bestämdt. Isen håller ej oss båda.

— Det skall gå, eller jag dör med er Arla svarade han trotsigt och sprang ut på den hala spången.

I samma ögonblick brast isen under Arlas fötter och i det samma låg hon modigt kämpande bland isstyckena.

Guisetti förlorade ej ett ögonblick besinningen med några raska tag fick han henne med ena armen om lifvet, och dragna af strömmen försvunno de båda i djupet . . . i det samma han sade. »Nu Arla kan du dock ej undkomma.»

När Arla åter vaknade till medvetande låg hon utsträckt på en snygg bädd i en fiskarkoja.

Vid hennes sida stod flera personer, som tycktes haft ett drygt arbete för att återkalla henne till lifvet, ty de ropade alla att »hon slår upp ögonen, hon lefver!»

Inbäddad i filter och hudar på en bädd på golvet, låg Guisetti till utseendet liflös, utmattad af den häftiga ansträngningen hade han fallit i djup sömn, men väcktes af det allmänna utropet.

— Jo — det här är just ett vackert spektakel, sade Karin med ingalunda vänlig röst. Stora människan springa omkring som ett annat barn, och göra folk besvär och obehag på det sättet . . .

Arla, som visserligen försökt vänja sig vid Karins buttra väsen, vände sig sårad bort utan att säga ett ord.

— Drick litet vin, bästa fröken, sade läkaren som räckte henne ett glas.

— Tack! Jo — jag mår mycket bra, svarade hon på hans fråga om hennes befinnande — jag skulle önska att återvända hem nu genast.

Hon såg med djupaste ovilja på Guisetti, som med förebrående ögon betraktade henne.

— Ni bör måhända säga ett ord af tack till honom, som med fara för sitt eget lif räddat er från denna hemska död, sade läkaren.

— Så mycket mera, som det ju är en gammal — bekant, snäste Karin med en underbart sårande blick.

— Kanske det varit mera att tacka för, om jag fått bli där . . .

— Så Gudlöst, så otacksamt att säga på det sättet — sade Karin förebrående.

— Jag tror fröken, att vi böra vara skonamma mot henne. Hon är ännu rätt medtagen sade doktorn strängt — ja jag lämnar er nu — men ni bör i ro stanna här i dag tills man hin ner skaffa er varma kläder och sända åkdon emot er båda. Jag har bedt mor se väl om sina skyddslingar.

— O! för mig med eder! bad Arla ångestfullt, vid tanken att bli lämnad ensam med den man hon af alla på jorden mest fruktade och afskydde . . .

— Ni måste vara lugn och förhålla er såsom jag sagt — ty i annat fall kunde det gå er illa.

— Ja, som du vet, ha vi husförhör i morgon

— jag har således annat att göra än stå här. Du får hjälpa dig så godt du kan men nu går jag. Mor ser ju om henne på bästa sätt! Här är mat och vin, och lite af hvarje, sade Karin och gick.

När hon tillslöt dörren efter sig, flammade det till i Guisettis ögon — och han reste sig till hälften för att bättre kunna se Arlas fina profil, som bjärt aftecknade sig emot de grofva väggbjälkarne.

— Gumman, som i det samma gick ut lämnade dem ensamma en stund.

— Det kunde vi väl ej tro, att jag ännu en gång skulle komma att försöka rädda ert lif. Att jag skulle uppsöka er, visste ni ju.

Hon tänkte först ej svara men ansåg att hon borde säga »tack».

— Ni behöfver ej tacka, ty jag har räddat er för min egen lycka — ni vet ju att ni ändå till slut skall bli min, Arla?

— Och hvad skulle kunna tvinga mig härtill? — frågade hon hånande.

— Det skall jag strax säga er. Nu lämpar det sig i alla fall utmärkt, ty vi kunna ju ej på angenämare sätt fördrifva den långa dystra natten. Vi skola blott bedja mor »fyra på elden litet bättre».

— Jag ligger i kammaren bredvid, sade gumman, som kom in med en stor vedfamn. Herren, som ligger så nära, kan fyra på af veden,

så det brinner hela natten, ty annars få de kallt i stugan.

Sedan gick hon när hon gifvet Arla vatten och en kopp varm mjölk.

— Ni tror måhända Arla, att jag för mitt nöje skaffade mig tillträde till denna familj? jag menar er familj, för att gå där och se, huru jag allt mera blef öfverlopperson. Det var ej i min stil — men jag måste förstår ni. Men — för att ni skall rätt förstå mig, måste jag gå långt tillbaka.

Det är nu omkring aderton år sedan en ung utlänning kom till Sverige, hitkallad af några stormän, som önskade åtskilliga familjeporätt renoverade.

Den unge mannen lärde då älska en ung flicka, dotter till en rik högförnäm grefve. Då denne ej godvilligt ville gifva sin dotter åt den unge fattige artisen -- rymde hon med honom...

De reste till Amerika — gifte sig där.

Han hejdade sig och tvärtystnade, men fortsatte efter en stund. En dag var hans unga hustru försvunnen och ingen kunde lämna någon, ens den minsta upplysning om hvar hon tagit vägen. Men man kom till den vissheten att hon omkommit, som ju är mycket lätt i Amerika. Nå — under tiden sörjde den unge mannen ursinnigt, men blef genom hustruns hastiga försvinnande föremål för lifligaste sympatier.

— Allt går som ni kanske vet, brådstörtadt till i Amerika — man trängdes kring den unge

mannen — man öfverbjöd hvarandra för att till otroliga summor få blott ett par penseldrag af hans hand — och inom kort var han egare till en stor kolossal förmögenhet.

Emellertid reste han världen rundt och kom till sitt hemland Italien, där en gammal farbror till honom behagade lägga sina ögon till hvila, hvilket icke blott gjorde den unge mannen ännu rikare, utan äfven skänkte honom Baronettiteln.

Han fortsatte sitt kringirrande lif — men tröttnade äfven vid detta. Gamla minnen döko upp — och han beslöt att återse sin unga hustrus hemland och om möjligt uttaga sin rätt öfver hennes egodelar.

Förstår ni ej ännu, hvartåt jag syftar?

— Nej — sade Arla entonigt.

— Den unge mannen förstår ni ej att det var jag? förstår ni ej, att den bortröfvade flickan var Elsa Stålklinga? Ni har, utan tvifvel hört omtalas denna historia!

— Ah! utropade Arla, och reste sig häftigt i sin bädd. Elden flammade upp, men föll åter ned till kolnad glöd — och lyste matt öfver den unga flickans mörkt flammande ögon.

— Så är det fröken Arla — och ehuru äldre än ni, mycket äldre om ni så vill, älskar jag er nu med samma glöd som jag en gång älskade min hustru . . .

— Men ni eger ej några bevis, som tala för edra rättigheter, sade Arla och stirrade in

i glöden under det att hon stödde den fina hakan mot handen, hvars smala handled och mjuka rundning på armen ej undgick artistens spanande blick.

— Om det ej varit bevis jag önskade bygga på, hade jag ju långt för detta kunnat komma med mina rättigheter.

Nu har jag i min ego det papper, som skall göra mig till ägare af Stålbåga slott, och edra slägtingar till tiggare.

Arla stirrade med vild blick på Guisetti, som lade ett par träd på glöden så att den åter flammade upp i sprakande gnistor.

— Ni skall ej göra bruk af dessa rättigheter, bad hon.

— Jag tror att ni kan bedja för andras lycka, ehuru ni vägrar att för egen del säga så pass mycket som blott dessa ord: »Återgif mig mitt kors!»

— Jag säger ännu en gång, ni *skall* ej, ni får ej beröfva mina välgörare deras hem!

— Det beror helt på er. — Jag hade ej *tänkt* göra det, men nu måste jag, därtill tvingad af ert motstånd.

— Hvad menar ni? hennes röst skälfdde.

— Det kan ej vara er ofattligt hvad jag menar — sade han med lidelse i röst och blick

Hon sjönk ned på sin bädd under en dof suck — hvartill ville han drifva henne!

— Jag förstår ej den motvilja ni hyser för

mig, Arla — jag har ständigt följt er med onaturligt tålmod, med skyddande kärlek, och likväl?

— Kanman befalla öfver sina känslor, ropade hon nästan vildt. — I så fall — hvarför befaller ni ej er sjelf att glömma? Hvarför vill ni ej lämna mig i ro!

— Därför att jag ej *vill* det — ni skall slippa mig — men tänk då ej på förskoning för edra »välgörare», som ni kallar dessa egoister.

— Låt mig ännu en tid tänka på saken. Gif mig tillfälle därtill — och jag blir kanske en gång er.

Till jul ger jag er frihet — undertiden vidtar jag dock mina mått och steg.

Han släpade sig fram till hennes säng och ville kyssa den hand, som feberhet och hvit låg intrasslad i hennes lockar. Men hon drog den häftigt undan och gömde sitt ansigte djupt ned i kudden.

Arlas lifs kraftiga natur tog ingen skada af det kalla badet, utan hon fortsatte som förr med sitt arbete utan att någon märkte hennes inre strider.

Karin hade allt sedan den olyckliga skidfärden gått omkring som ett åskmoln, under det hon vid hvarje tillfälle sökte gifva Arla något stickord.

När Arla en afton som vanligt kom ned för att dricka kaffe och sedan tillsammans med

de andra slå sig ned med sitt arbete, märkte hon, att något ovanligt var å färde.

— Jag har varit vid bruket i dag, sade Karin med en genomträngande blick på Arla.

Har du haft roligt? frågade Arla med likgiltig ton.

— Kan just inte säga det. — Jag tycker aldrig det är roligt att höra obehagligheter om folk som man omges af . . .

Lena såg upp med spörjande, men vänlig blick — då hon sade:

— Kära Arla, bry dig ej om Karins tarfligheter.

— Tarfligheter? Jo — jag tackar jag! Kan just undra hvem af oss tre som är tarfligast? Hon spände ögonen i Arla.

— Jag förstår ej hvad du kan mena, försäkrade Arla, under det att det heta blodet började komma i svallning och steg uppåt kinderna.

— Nej, kan tänka, det är väl bra svårt, då man är färdig att offra lifvet för att en hel natt få ligga och prata med en älskare med hvilken man stämt möte.

Arla reste sig stolt och gaf Karin en flammande blick.

— Hvad är det du vågar säga, Karin? hennes näsvingar vidgade sig som om hon behöft mera luft och barmen höjdes och sänktes i vågor.

— Sanningen min nådiga — jaa, tyst du Lena — den *här* saken behöfver du ej lägga dig i. — Det är bästa beviset att patronessan på Vik sade till mig själf, just i dag, att hennes Olga ej längre får resa hit och spela. Först ville hon ej säga hvarför — men så tvang jag henne, och då kom hon fram med allt hvad hon hade på hjertat, och det var minsann ej för vackra saker hon hört om dig Arla, så fin du än skall låtsas vara . . .

— Är farbror hemma, Lena?

— Ja, gå du . . .

— Jag talade ej med dig, Karin, sade Arla och kastade hufvudet med gnistrande ögon tillbaka.

— Pappa är visst i sitt rum Arla, sade Lena, som ej rätt visste huru hon skulle bete sig.

Med högburet hufvud lämnade Arla rummet — under det Karin ropade:

— Kom bara ej och förvrid hufvudet äfven på far — det kan vara nog att du måste resa från ditt barndomshem därföre att sonen i huset ej kunde slippa dig, och därföre att du gjort mannen tokig af kärlek. Mera hörde ej Arla — hon hade hört nog och mera vacklade än gick in till prosten.

— Farbror! säg att hon ej äger rättighet att såra mig på detta sätt — o farbror! Karin säger att — att . . .

— Hvad säger hon?

— Att jag åkte på sjön för att träffa en —
— en älskare — och att — att Olga ej får
spela längre — och att jag tillbringat en natt
i fiskare . . .

— Men det är ju sannt, min snälla Arla.
— Du har i sanning gifvit anledning till ett
svårt prat — och mig förefaller det som om
du ej ägde mera än ett val.

Jag har i dag haft ett par obehagliga bref
i detta ämne, och är i sanning djupt bedröfvad
för den skull.

— Kanske äfven farbror tror att . . .

— Jag säger blott, att mycket kan *synas*
ondt som ej är det — men denna gång har du
skenet emot dig barn . . . ty baronen har själf
gifvit största anledningen till prat, ty han har
talat om dig mycket länge.

— Har han då varit *här* länge?

— Arla — förställ dig ej äfven för mig.
Prosten lät djupt missnöjd.

— Hvad menar farbror?

— Han har ju en längre tid skrivit till dig
och sändt brefven med skolbarnen från bruket,
och de ha slarfvat med brefven så man har
hittat flera af dem uppbrutna liggande på vä-
garne.

— Åh! så uselt! utropade Arla häftigt.
Prosten missförstod henne och var tyst.

— Emellertid vill farbror kanske att jag reser härifrån . . .

— Jag har en gång sagt dig, att det ges blott ett sätt till upprättelse för dig — det vill säga om du kan hoppas att baronen skulle vilja göra allvar och fria till dig. — I så fall, om du följer mina råd, eger du fortfarande ett hem hos oss.

— I annat fall?

— Så — för exemplets skull måste jag bedja dig söka ett annat hem, sade prosten och återtog lugnt den bok han hållit på att läsa, men bortlagt när Arla kom in.

— Nå — hvad sade han? frågade Karin med triumferande blick — hon hade tydligen sysselsatt sig mig att lyssna.

Arla brydde sig ej om att svara, utan gick tyst upp till sitt rum och reglade dörren. Nu hade Gud öfvergifvit Arla, så kände hon det.

Det knackade gång på gång på dörren, men Arla rörde sig ej för att öppna.

— Det är ett bref från ditt hem, Arla, sade Lena, med djupt deltagande i rösten. Jag bär upp mat till dig Arla, så slipper du se Karin. — Förstår du nu hvad det är som gjort mig litet konstig och kall?

Arla gaf henne en deltagande blick i det hon tryckte brefvet intill sitt hjerta.

Väl åter ensam, tände hon ett ljus och försjönk i läsandet af det efterlängtrade brefvet.

Men det medförde sorgliga nyheter.

Guisetti hade för att bevisa för Arla att han egde stöd för sitt påstående, genomdrifvit sina hotelser, och Ingeborgs bref andades dyster förtviflan, så mycket mera som fadern vid underrettelsen om deras förlust träffats af ett svårt slaganfall, hvilket förlamat hans ena sida och säkerligen för alltid skulle hålla honom fjättrad vid sängen.

Ännu hade visserligen ej den förmodade ägaren gjort sina rättigheter gällande, men hans namn var Zannoni, och han tycktes grundasina påståenden på mycket säkra och bevisande fakta — och Ingeborg visste att han stod i begrepp att öppna en rättegång med fadern!

Ingeborg sjelf kände sig fortfarande sjuk och väntade blott på att en verklig sjukdom skulle utbryta.

Ett bestämdt beslut stod att läsa på Arlas uttrycksfulla ansikte när hon påföljande dag infann sig vid frukostbordet.

Karin och Arla vexlade en kall hälsning, under det att Lena på allt sätt sökte hålla stämningen uppe.

På eftermiddagen körde ett åkdon upp på gården, och strax därefter förkunnade kammarpigan att man väntade på fröken för att servera kaffet.

Arla blef glädt öfverraskad af att återse sin förekommande reskamrat, advokat Modig och hälsade hjärtligt och otvunget.

Karin gaf Arla ett förkrossande ögonkast, under det hon sysslade med kaffekopparne.

Hennes harm ökades än mera, när Arla efter en stund bad om ett ögonblicks samtal med advokaten, det hemliga föremålet för alla Karins tankar och önsknigar.

— Ni skall ej undra öfver min begäran, när ni erfar hvilken anledning jag har att rådgöra med en person med er erfarenhet — började Arla, och omtalade öppet hvad hon hört angående Guisettis rättigheter till Stålbåga, därunder icke förtigande hans böjelse för henne själf.

— Arma barn, ni har på ett sorgligt sätt förändrat er på dessa månader, och jag skulle vara glad att kunna gifva eder goda råd — hvad hans rättigheter angå, fruktar jag de äro mer än giltiga, ty — det skall synas eder som en otänkbarhet — men jag var just den advokat, som under otaliga men misslyckade försök spanade efter den försvunna Elsa Stålklinga.

— Är det möjligt! utropade Arla med största intresse. — Då äro således hans uppgifter sanna? Hvad är då att göra!

— Det finnes ej mera än ett sätt, så vidt jag kan inse. — Ni måste, såvida han ej är eder allt för motbjudande och såvida ni vill tillintet-

göra hans rättigheter till Stålbåga fideikommiss gifta er med honom.

— Men — han strök med handen öfver pannan — jag vill påminna mig, att fideikommissrättigheterna öfverflyttas till barnet ej till maken. Det skall jag lofva er att taga reda på, då jag nästa vecka reser in till Stockholm. Ni måste först och främst taga reda på, om han egt något barn — och om han i så fall kan förete bevis på, att det ej finnes i lifvet ty i sådant fall kunde er uppoffring vara till intet gagn.

— Men hvilka åtgärder har jag att vidtaga?

— Under den förutsättningen att ni vill göra denna uppoffring för edra släktingar, bör ni först och främst utbedja Er att få disponera öfver testamentet, som tillförsäkrar honom förmögenheten.

Karin gläntade på dörren.

— Får det lof att vara ett glas punsch, farbror? Pappa väntar i matsalen.

— Kommer snart, svarade han med förströdd min och reste sig, ännu försänkt i djupa tankar.

Ja — lita på min hjälp. — Allt hvad jag kan, vill jag naturligtvis äfven göra. — För er skull är jag frestad att åter begynna med min förra verksamhet — ifall det skulle behövas.

ELFTE KAPITLET.

Steket uitaget.

Julen med sitt föregående stök och därpå följande lugn var nära nog öfverstånden, och likväl kunde ej Arla fatta något beslut.

Hon hade både magrat och blifvit blek — under den tysta inre förtviflan, som gnagde henne, likaväl som för det öppna ogillande och de misstankar man hyste angående förhållandet emellan henne och Guisetti hvilket allt var nära att krossa den mera än vanligt starka och modiga unga flickan.

Ännu, när nyårssol första dagen uppsteg, klar och strålände, tvekade Arla i sitt beslut, angående Guisetti, fast hon lofvat att gifva bestämdt svar en af de första juldagarne.

Envist hade hon vägrat att deltaga i någon julbjudning, hvilket i allmänhet var så mycket kärkomnare för gästerna som de på detta sätt fritt och otvunget kunde dryfta ortens brän-

nande fråga, skandalen med guvernanten i prostgården.

Arla hade redan innan sin ankomst varit föremål för åtskilliga öfverläggningar, ty ryktet visste att berätta, att Arla var en dotter på sidolinien till grefven — och att hon blifvit kär i sin fosterbror och bortjagad från det förnäma hemmet.

Hennes slutenhet och stolta väsen i förening med den utsökt gedigna och eleganta garderoben retade i än högre grad de goda landtbornes nyfikenhet. — Emellertid ingen kunde med bestämdhet uppgifva något skäl till klander, började man nästan tröttna att tala om henne, då »den stora skandalen» ändtligen inträffade.

Nu bröt klandrets storm åter lös, och rofgiriga tungor slet och refvo hennes namn i stycken — under det offret med en martyrs lugn beredde sig att gifva hela sitt lifs lycka för dem hon älskade!

På länge hade hon ej hört något från hemmet, och postmästaren visste naturligtvis att berätta, det hennes anhöriga efter »den stora skandalen» tagit sin hand ifrån henne.

Huru öfverraskad blef han ej då, när Arla på nyårsdagen själf kom till postkontoret för att efterhöra bref.

Hon drog sig med sviken förväntan tillbaka, när hon åter i dag ej hade något bref —

men då ropade han efter henne. — »Där var verkligen bref till henne, då han såg bättre efter —» och Arla såg med förundran att det var flera dagar gammalt.

Att man af elakhet undanhållit henne sitt bref, kunde hon knappast tänka sig!

Sakta gick Arla framåt landsvägen och läste det kära brefvet.

Men åter var det blott sorgliga nyheter — nej, icke alldeles! Lala hade blifvit betydligt svalare emot Björn, när hon hörde, att han sannolikt endast skulle få sin löjtnantslön att bjuda henne — men ännu hade hon ej öppet velat draga sig tillbaka — hon tycktes intaga en afvaktande ställning.

Arla jublade ett ögonblick . . . men suckade strax därpå halfhögt — »för mig är han likväl för alltid förlorad . . .»

Grefvinnans bref stärkte dock Arla i sitt beslut. Redan i dag skulle hon skriva till Guisetti och gifva honom sitt ja. — I dag skulle han komma till prostgården . . . i dag redan skulle hon skriva hem och omtala sin förlofning.

Hon återvände med beslutsam hållning till postkontoret och bad att få låna papper och penna. Därpå skref hon utanskriften och lämnade brefvet till baron Guisetti åt postmästaren, som med ett leende af hemligt förstånd och en blick, som uppväckte djup harm hos Arla, mottog det, för att sända det med brukets postväska.

Nej — detta måste taga ett slut — såvida jag ej skall duka under, tänkte Arla och gick i djupa tankar hemåt.

Sedan inneslöt hon sig i sitt rum och bad att få vara i lugn, emedan hon hade hufvudvärk och ej önskade deltaga i middagen.

Hon begynte en vandring fram och åter i det lilla rummet, kastade sig en stund ned på sängen för att söka hvila i sömnen — nej — det gick ej — hon såg en stund ut genom fönstret, huru drängen kom fram med åkdonet, i hvilket prosten skulle åka till kyrkan, med frånvarande tankar följde blicken sedan tuppen, som i spetsen för sin familj helt stolt trippade upp till trappan, för att erhålla gryn. — Snöfältet badade i solljus och gnistrade af milliarder diamanter, och där bortom tornade sig fjällen, höga och djupblå under den klara höga vinterhimmelen.

Nej, åter vandrade hon. — Prosten hade återkommit från kyrkan — hon hörde huru de skramlade med tallrikar, huru middagen var öfver och det närmade sig det afgörande ögonblicket.

— Pappa önskar hvila middag och ber dig vara stilla en stund, sade Karin och bultade på dörren.

Arla sjönk ned på knä — bruten — hon kände sig ändtligen förkrossad.

Då bultade det åter på dörren, och Karin ropade utanför:

— Arla, du måste komma ned, ty vi ha främmande — pappa ber dig.

Karin sprang ned, och njöt i tanken på det kritiska ögonblicket, då Arla skulle få se baronen.

Man hade länge förundrat sig öfver, att han ej gjort visit i prostgården — hade han hyst

något *verkligt* intresse, några *allvarliga* tankar på Arla, så hade han nog kommit förut.

Karin unnade knappast Arla den upprättelsen, att han en gång kom och ville helt och hållet räkna det som ett artighetsbevis mot prosten och hans döttrar.

Hon tänkte därför först ej säga något till Arla om hans besök, men tvingades därtill af fadern, som tillsade Karin att hemta ned Arla.

Hon dröjde en stund, så att det var full skymning när Arla inträdde. Skenet från den nästan nedbrunna brasan, i förening med månans strålar, som i sneda strimmor silade in mellan gardiner, myrten och bladväxter i fönstren föll som en mild svag färgton öfver den unga flickan som tyst nalkades och likt en andeuppenbarelse stod framför Guisetti och hälsade honom med en stolt böjning af den vackra nacken.

— Här voro säkerligen en presentation endast en tom ceremoni — sade prosten och såg på Arla med en sträng blick.

— Alldeles! — ty vi äro gamla bekanta, svarade Guisetti och tryckte Arlas kalla hand.

— Ja, jag tror mig *känna* baron Guisetti, svarade Arla med en uttrycksfull blick, under det att den fina gestalten genombäfvades af en svag skälfnings . . .

När kaffet var drucket och brasan aldeles nedbrunnen, reste baronen sig.

— Jag anhåller att herr prosten tillåter mig att begära ett enskildt samtal med fröken Arla.

Arla stirrade frånvarande in i glöden, men ryckte vid dessa ord häftigt till.

Karin och Lena vexlade en betydelsefull blick i det de lämnade rummet.

— Farbror kan gärna stanna inne, sade Arla med en bedjande blick på gubben.

— Nej — du bör ensam afgöra ditt öde, svarade prosten och lämnade äfven rummet.

— Nåå Arla? hvad svar har ni att gifva — ?

— Innan jag gifver något svar, vill jag först framställa några frågor.

Den första lyder; har ni någonsin egt något barn med er hustru Elsa Stålklinga?

Han ryckte häftigt till och bet sig i läppen.

Det är af stor betydelse för mig att veta detta.

— Nå väl ja. Vi hade en liten flicka, men hon försvann på samma mystiska sätt som modern.

— Ni eger inga bevis därför? sade Arla monotont.

— Intet annat än en mängd tidningsurklipp som konstatera dödsfallet. Ja Elsas och flickans försvinnande står till och med under rubriken »olyckshändelse eller mystiskt försvinnande». Ja — ni kan själf läsa det här.

Han framtog en bundt gamla tidningar och började bläddra och söka i dem.

— Det gör detsamma, sade Arla omisständigt — detta är ju tydliga bevis. Men det fordras ännu något mera. Jag menar själfva testamentet?

Detta artar sig ju nästan till ett polisförhör . . . Ni skulle i sanning ej passa illa som advokat.

Nå väl, äfven i detta afseende eger jag klara papper. Var god och läs själf.

Arla mottog med skälfvande hand det ödesdigra papperet.

Hon förstod ej mycket i den vägen, dock tillräckligt för att tydligt fatta, att allt var så som det borde -- med underskriften och testa-

mentariska öfverlåtelse till Elsa Stålklinga såsom ogift eller till hennes man eller bröstarfvinge, ifall hon själf skulle hädankallas före de sina.

Arla suckade — där stod ju gamle grefvens namn, denne despot, hvilken hon lärt sig frukta som mörksens furste nära nog, ty de gamla tjenarne på slottet hade uppsnappat åtskilliga ruskiga historier både om honom, den olycklige grefve Georg, och den tredje brodern, far till grefve Uno Stålklinga.

Det hvilade ett olycksöde öfver släkten Stålklinga, ansågs det, på grund af att stamfadern för ätten påstods ha försvurit sig åt den lede själf, för att komma åt dessa rikedomar. Traditionen ville äfven veta att det ej skulle komma lycka och frid in i släkten mera, än hvart annat slägtled.

Arla tänkte därpå och att tant Leonora och grefven då ej kunde räknas till de olyckliga — lika visst som att Björn och Ingeborg ej heller voro lyckliga — hvad betydde i så fall traditioner?

Då Arla fortfarande satt tyst, frågade Guisetti med en ton, som han förgäfves sökte göra lugn.

— Har ni glömt, att hvarje minut är mig en plåga så länge denna ovisshet sargar mig. Arla! huru mycket älskar jag er ej, då jag offerar rikedom och allt för att få äga er . . .

— Tala ej därom, bad hon trött.

— Säg blott ett ord, och jag offerar detta åt lågorna, sade han och ville kasta testamentet i elden.

— Jag önskar visa det för farbror — vill ni gifva mig det.

— Gärna svarade han men bleknade.

Arla sprang in i närgränsande rum, där prosten satt och läste.

— Farbror — vill du säga mig, om detta

är giltigt som testamente? frågade Arla, med misstro i blick och ton.

Prosten granskade det med begrundande min — länge och tyst.

— Skulle detta vara Elsa Stålklinga — den länge eftersökta — hennes tillhörighet?

— Fråga mig ej — jag kan ej säga mera jag ber dig gömma detta förtroende djupt i ditt inre — men säg mig blott — svara på hvad jag frågade bad hon feberaktigt.

— För så vidt jag kan förstå, är det till alla delar giltigt, sade han, men skrif dock upp namnen på vittnena. Sedan återlämnade han det till Arla.

Då hon närmade sig Guisetti, sträckte han ut handen och ryckte det ifrån henne.

— Se här hvad jag offerar för dig Arla sade han, och i det samma flammade det till och blef bländande ljust kring dem, testamentet var uppbrändt.

Arla slog sina händer för ansiktet och gick några steg ifrån honom.

Men lidelsen brann i hans ådror, och med ett par steg var han vid hennes sida.

Han tryckte henne håftigt intill sig, fast hon stod stel och kall samt vände bort sitt hufvud.

— Om jag skall kunna lära mig att älska eller fördra er, så förskona mig för detta tills jag blir er lagvigda hustru, flämtade hon och slet sig lös ifrån honom.

I det samma kom huspigan in med den tända lampan, som med sitt skarpa sken belyste tvenne ansikten, hvori olika passioner tryckt sin prägel.

Påföljande dag talades vidt och bredt om den länge »fordrade» förlofningen, och Arla som skulle bli friherrinna till den eftersökte baronen

började framstå i ny dager. Han hade således menat allvarligt med flickan!

På enträgen begäran af Arla kom ej baronen på besök mera än hvarje söndag.

Ehuru numera föremål för en smickrande uppmärksamhet och bjudningar kommo från olika håll, just från de personer, som mest klandrat den unga flickan, vägrade Arla fortfarande att delta i sällskapslivet.

En dag hade hennes fästman kommit helt oförmodadt, men det var endast därför att han medförde en gåfva till Arla. I ett etui, fordradt med ljusblått sammet, låg ett strålande juvelhalsband och inuti, en särskild liten fördjupning strålade Arlas länge saknade juvelkors.

Hon ryckte det häftigt till sig. Nu hade hon åter den talisman, som skulle tillförsäkra henne lycka i lifvet.

Arla hyste en vidskeplig tro på det skyddande i detta kors. Allt sedan hon förlorat det hade hon drabbats af idel motgångar — nu skulle åter lyckan, i form af undergifvenhet — strömma öfver henne . . .

Hon var ensam hemma, när han gaf henne det, och för första gången fick han mottaga en vänlig blick, då han klädd i ytterrock, ute på trappan, öfverlämnade det åt henne.

— Jag kan ej bedja er komma in, ty hvarken farbror eller flickorna äro hemma, sade Arla och sprang hastigt in, ty han hade sagt henne att det var samvetskval öfver att hon så länge fått sakna sitt kors, som gjorde att han denna gång infann sig, för att återlämna det till henne.

Väl åter ensam, ryckte hon upp etuiet, och trädde korset på den kedja hon hela tiden, utan prydnad, ännu bar på halsen.

I det samma återkommo prosten och flickorna.

— Hvad har du där? Så vackert det är sade Karin, som blifvit betydligt blidare i sitt sätt emot Arla, sen denna blifvit förlofvad.

Arla sköt föraktfullt halsbandet åt sidan och gömde sitt kors för att det ej skulle profaneras af Karins kärlekslösa blickar . . .

Lena tände lampan och tog tyst sitt arbete som vanligt och satte sig.

Dessa eviga broderier, hvori hela hennes lif tycktes gå upp!

— Lena! hvar finns gränsen för dina broderier! utropade Arla häftigt.

— »Gränsen», eftersade Lena, med en storögd blick.

— Ja gränsen! Allt sedan jag kom hit har du ständigt hvarje dag setat på denna stol, med dina eviga broderier! Hela ditt lif går ju på detta sätt upp i små stygn!

— Ja — just så Arla — i *små* stygn!

— Ah — hon hoppas nog på att han ändå en dag skall återvända och taga henne till nåder — skrattade Karin i det hon gick ut.

— Lena, skulle du ej finna lättnad uti, att en gång tala med någon om dina lidanden? ty — att du lider — det förstår man af din blick — Lena såg upp med ett trött uttryck.

— Jo, — jag skulle vilja säga dig det. Hon såg oroligt mot dörren, liksom, rädd att Karin skulle återkomma.

Det är den vanliga historien, Arla, — ett ungdomstycke — jag var sexton år när han var här en sommar för att hjälpa pappa predika då han var sjuk. Du förstår väl att vi kommo att tycka om hvarandra — ja vi förlofvade oss och hade nu varit förlofvade i tolf år! tänk dig *tolf* års

längtan och förhoppningar! — Då fick han en, länge med brinnande önskan eftersträfvad plats så att han kunde gifta sig — men — då var jag för gammal! — han hade ledsnat och blifvit kär i en annan — lika ung som jag var då . . .

Lena broderade utan afbrott, när hon förtäljde sin sorgliga lefnadssaga.

— Men huru kan du finna dig i allt detta?

— Huru jag kan — och tillika med Karins ständiga gnagande — ja — det vet endast Gud — *huru* jag kämpat! men nu lider jag ej mera jag har inga tårar kvar — sade hon med ett bittert leende — men därför afskyr jag allt hvad känslor heter — jag tror ej på *en enda* varelse — *allt allt* är falskhet — och oftast äro just de största vänskapsbetygelser mask för inre tomhet på verkliga känslor.

— Men du skulle taga dig för något, som mera tog din tid i anspråk — Lena. Du skulle försöka bli verksam.

— På hvad sätt då? Nej, jag orkar ej! — När jag sitter så här, med denna enformiga sysselsättning, får jag tänka — minnas.

— Men jag tycker att häradshöfding Modiger dig med ganska blida ögon — eller har jag misstagit mig?

— Karin drömmer om ett lif vid hans sida eller rättare sagdt om en plats vid hans bord — och jag tänker ej träda emellan denna gång — jag har en gång förut . . .

— Skulle Karin?

— Ja — Karin var kär i min fästman, och det är *det* som hon aldrig kan förlåta — mig, att han föredrog mig — därför blef det ej heller någon välsignelse! Nu är hon hämnad, ty

ingen af oss blef lycklig. Han har just nyss stått »vigd» i tidningarne.

Arla kom åter, du måste fullborda ditt omvändelseverk!

— Då kan det vara tid för dig att söka dig något, som tar din tid, ditt arbete.—

— Då hela mitt ungdomsmod är krossadt, inte kan jag lappa ihop spillrorna.

— Jo gör det Lena! jag tycker härads-
höv-

ding Modig är så innerligt god och förtroende-
väckande, tänk dig ett lif i verksamhet — ett
lif för hans lycka — det kunde kanske vara er-
sättning nog.

— Jag vet att många finnas, som föredraga
ett äktenskap med aktning och växande kärlek
framför »halmbrasan», som flammar upp och slock-
nar men nog skulle det vara bra svårt för mig
att tänka mig ett lif vid sidan af Modig! Är
det så där nyktert du resonerar med din för-
lofning? jag tycker du ser så kall ut.

— Posten, ropade Karin, och kom in med
väskan. Åter bref till Arla!

Arla ryckte det till sig, men föll efter en
stund matt tillbaka.

Det var ett kort bref från grefvinnan »Inge-
borg är döende — vill träffa dig — res så fort
du kan — vi förstå ej din förlofning, men vet
att du ej gör något, som du anser vara orätt
— din längtande fostermoder». Det blef stor
bestörtning i prostgården.

Prosten ville själf åtfölja Arla till station,
och Karin gjorde till och med, med stor omsorg
i ordning lite vin och kakor för Arla att förströ
sig med under resan.

Arla — kom åter! bad Lena, och slöt Arla
mot bättre föresatser intill sig. Du måste full-
borda ditt omvändelseverk . . .

TOLFTE KAPITLET.

Skendöd.

När Arla efter en lång besvärlig resa äntligen anlände till närmaste station intill Stålbåga var det med djup oro hon frågade kusken huru det stod till med unga fröken.

— Hon slutade redan i går kväll sade han, och torkade bort en tår med baksidan af handen.

— Är hon död! ropade Arla, och kände huru det svartnade för hennes ögon. Hon var glad att få sjunka ned bland dynorna i täckvagnen, som grefvinnan trots det vackra vårvädret sändt emot henne.

Arla greps af djup kvalfull förtviflan, på samma gång som det var henne kärt att återse hvarje liten tufva vid Stålbåga. Äntligen stannade vagnen, och Arla låg snart tryckt till grefvinnans hjerta.

Björn stod strax bakom henne, och hans liksom hennes utseende skvallrade om gråt och nattvak.

Björn tryckte häftigt Arlas hand, och det kom vekhet i röst och blick, när han såg på henne . . . Men hans fingrar hade vidrört den hand hvarpå ringen blänkte. Han slungade den med häftighet ifrån sig och gick ifrån dem.

Hvilket uttryck af vansinnig sorg det låg i hennes ögon, då hon såg efter honom!

När Arla gick för att hälsa på grefven, satt Björn därinne, men reste sig och gick så snart Arla närmade sig.

Gamle grefven var djupt rörd, när han åter såg Arla, och sade gång på gång: »mitt kära barn, mitt kära barn»!

Hon greps af förtviflan. Tomheten efter Ingeborg var hjärtslitande!

Och likväl ville hon ej uppröra grefvinnan med att fråga efter henne eller bedja att få se henne förrän det redan var sent på kvällen, då de skulle åtskiljas.

— I morgon får du hälsa på henne — vår »solstråle», som för alltid gått bort — klagade grefvinnan och bröt åter ut i djupa snyftningar.

Arla satt länge på sängkanten hos sin fostermoder, och försökte trösta henne med sitt beherskade lugn och sin mjuka smältandestämna.

Det var en stilla härlig vårafton i början af April, och skymningen hade fallit på endast för mildrade af en svag purpurstrimma där solen gått ned, då Arla sakta tillstängde dörren till grefvinnans sofrum och med smygande lätta steg gick genom korridorerna, och ned öfver borggården, för att komma till slottskapellet, som låg längst borta i västra flygeln.

Det var ej tänkbart att hon skulle kunna gå till hvila, utan att först hälsa på sin innerligt älskade barndomsvän.

Det var så mörkt i korridoren, som ledde till kapellet, att Arla måste famla på dörren för att med handen söka rätt på nyckelhålet. Hon hade obemärkt tagit nyckeln på grefvinnans nattduksbord och trädde den försiktigt i låset.

Doften af granris trängde redan vid ingången mot henne, och hon erfor dervid en beklämmande sorgen känsla.

☞ Där midt på golfvet visste hon att Ingeborgs bädd måste stå.

Grefven, som i fruktan för död och sjukdom, utvecklade en barnslig rädsla för smitta och dålig luft, hade ifrigt påyrkat, att Ingeborg skulle föras till grafkoret samma dag hon upphört att andas — men grefvinnan vidhöll envist sitt beslut att hon ej skulle dötföras förr än samma dag Arla kom, det vill säga andra dygnet efter, det döden inträffat. — Man kunde aldrig föreställa sig att det skulle gå så fort; ty Ingeborg var jemförelsevis ganska rask dagen förut. Sedan inträdde den djupa dödslika sömnen som aflösning efter häftig feber med yrsel. Läkaren påstod att det varit en elakartad nervfeber, men trodde all fara nästan vara öfverstånden, då han i stället fick höra den sorgliga upplysningen.

Ännu hvilade hon i sin bädd, ty grefvinnan kunde ej låta öfvertala sig att gifva henne den behandling, som man plägar egna de döda.

En taklampa med matt rosigtsken vägledde Arlas steg.

Hon närmade sig sakta på tå, liksom rädd att störa Ingeborgs slummer.

— Nej! — detkunde ej vara möjligt, att det var den hemska, under barndomstiden och under sömnlösa nätter så fruktade döden, hon här skådade. Huru var det väl möjligt, att döden tryckt sin kalla hand öfver detta mjuka fina anlete med de skära rosorna på kinderna.

Arla föll på knä och dolde sitt tårdränkta ansikte i kudden vid Ingeborgs hufvud — hon

tryckte häftigt hennes kalla hand, som liflös hängde ned vid sidan.

— Ingeborg! älskade trofasta vän! när du gått ifrån mig, har jag ej något mera kvar! O älskade! visste du blott att jag för eder sällhet offrat mitt lif! kanske skulle du då svalka min brännande smärta med ett tröstens ord! men — nu är äfven du borta — hviskade hon, under det heta tårar föllo på den lilla kalla handen — och barmen häfdes under djupa snyftningar.

Lampans sken föll ned öfver den döda — och Arla stirrade med tröstlös förtviflan i knäböjande ställning upp mot de kära dragen. — Då — hvad var det? hon tyckte att det började glänsa mellan de halfslutna ögonlocken . . .

Store Gud! bröt sig ej ljusstrålen, som om den förstorats! hennes hjerta tycktes upphöra att slå!

— Ingeborg! ropade hon, utom sig. — Ingeborg — älskade! säg! — försök att gifva mig ett tecken att du lefver!

Vänta! var viss på att vi skola göra allt hvad i mänsklig makt står för att helt återkalla dig till medvetande, om lifsgnistan ännu flammar!

Arla kysste hennes kalla panna gång på gång — allt häftigare.

— Du skall vara lugn, älskade! Jag ilar att kalla någon till hjälp! lugn — mod! Huru hemsk Arlas röst lät i hennes egna öron. Den genljöd mot de tomma stenväggarne så ihålig och främmaade!

Arla hade kastat en tunn spetslöja öfver den ljusa hårmassan. Vid hennes häftiga steg fastnade den i en krok, liksom om någon kvarhållit henne.

Hon såg porträtten af alla dem som här blif-

vit jordfästade liksom följa henne med ögonen. I sin lifliga fantasi genomilades hon af den tanken, att det var någon af dem som kvarhöll henne — — och hon ilade därför med dubbel skyndsamhet ut genom dörren och ned på borggården.

I skumrasket tyckte hon sig se en cigarrglimma emot henne nere från lindbersåerna, och utan betänkande ilade hon dit — kanske det var inpektoren eller någon af bokhållarne, dock en människa af kött och blod — ej dessa andar, af hvilka hon tyckt sig förföljd!

Hon sprang dit, hastigt som tanken.

— Hvem där? ropade hon, hvem ni är, så beder jag, kom fort med mig till grafkapellet, ty ...

Mera hann hon ej säga förrän Björn stod vid hennes sida.

— Hvad är det Arla! — du darrar, du är uppskakad — hvad har hänt?

Arla omtalade i få ordalag hvad hon sett, och de skyndade båda dit, sedan de, för att undvika all kanske onödig uppståndelse midt i natten, medtagit allt som de af gammalt visste man skulle använda mot skendöd.

Då, när båda under ångest gnedo Ingeborgs kalla leder, kom Arlas blick att halka öfver Björns hand.

Den var befriad från sin gyllene boja.

Länge arbetade de — ända tills Arla var nära att uppges hoppet.

De hade upplyftat den sängbotten hvar på Ingeborg hvilade, för att med större lätthet kunna vrida och vända henne på flera sätt.

Björn skulle just gå bort och hemta nya hjälpmedel, då han med en oförsiktig rörelse

kom sängbottnen att svigta, och Ingeborg föll med en häftig rörelse ned emot Arla, som knäböjde bredvid henne.

I detsamma utstötte hon en djup suck, och slog sakta upp ögonen.

På morgonen, när grefvinnan efter en orolig slummer vaknade, satt Arla åter på sängkanten hos henne och hälsade henne med ett leende och en hjärtlig kyss.

Det stack till i hennes hjärta — huru kunde Arla bära ett leende på sina läppar, när förtviflan huggit sina djupa klor i hennes själ!

— Lilla mor, sade Arla, som hon brukade ibland. — Lilla mor! du skall ej sörja så förtvifladt — tänk om du skulle återfå din »solstråle»!

Huru kunde hon ha hjärta att tala på detta sätt!

Jo -- jag menar hvad jag säger — Ingeborg skulle ju kunna sofva blott — en skenbar dödssömn men i sjelfva verket lifgifvande!

— Hvad är det du säger Arla!

Grefvinnan störtade upp och klämde hårdt Arlas båda händer.

— Lilla mor skall vara lugn — ty jag tror ej att Boy är död — jag vet att hon blott sofvit något för tungt — att krisen är öfver och att läkaren just nu . . .

Mera hann Arla ej säga, ty grefvinnan hade stuckit sina fötter i tofflorna, svepte en mjuk nattrock om sig och var i samma ögonblick borta.

Återuppvaknande till lifvet tycktes ej vara en odelad fröjd för Ingeborg — ehuru hon med djupaste fasa tänkte på de kvalfulla timmar hon varit så nära att slutas i dödens famn — och hennes tacksamhet för Arla kände ingen gräns.

När Ingeborg efter några dagar åter var så pass återställd, att man vågade tala med henne, bad hon Arla enträget, att hon ville omtala bevekelsegrunden till hennes förlofning.

— Kärlek — naturligtvis, svarade Arla under det hon ordnade de första vårblommorna, tusilago och kattfötter i en liten vas.

— Nej — du, det skall du ej inbilla mig. — Det ligger något under det där. — O Arla! jag *vet* att du ej skulle vilja beröfva mig *honom* om det ej vore därför att din vilja tvingar dig till denna nödvändighet. Dig kan jag förlåta *allt* till och med den smärta du genom detta steg tillfogar mig . . . Ja — allt omkring mig, hela lifvet, allt allt förefaller mig i denna stund så gåtligt. — Björns och Lalas förlofning bruten, pappa fjättrad vid sjuksängen — rättegångens återkallande — din förlofning med baron Guissetti. — Ja vet du Arla, jag förstår ej något af allt detta.

— Hurusade du? är rättegången återkallad?

— Vet du ej det — och vi ha af herr Zannoni, som genom en advokat uppenbarat sig, erhållit ett papper, hvori han afsäger sig alla rättigheter till vår förmögenhet för egen del. Skulle däremot hans dotter mot förmodan lefva och göra anspråk på sina rättigheter eger det ej gällande kraft — men hon lär ju omkommit på samma gång som modern. — Vet du Arla — ibland kan jag ej sofva, blott af funderingar huru det varit här vid Stålbåga i fordna tider! — O! kunde dessa väggar tala, skulle de säkert ha mycket att förkunna.

— Du skall ej anstränga dig och tala så mycket — varnade Arla, och lade tillrätta kudarne under hennes hufvud.

— Det är bättre att tala än att ständigt grubbla och tänka, såsom jag gör . . . Jo vet du, man påstår med bestämdhet, att Elsa Stålklinga, hon som försvann du vet . . . bodde just i detta rum — ja äfven hennes mor, den olyckliga unga grefvinnan som älskade sin svåger grefve Georg . . . bodde här — och just därför har äfven jag utvalt detta rum till mitt.

— Det borde du ej gjort Ingeborg. Din fantasi blir därigenom så uppjagad . . .

— Och vet du, härom natten tyckte jag mig så bestämdt se en mörk kvinnogestalt öppna skåpdörrarne och liksom söka något. — — Och nu Arla får jag ej någon ro — förr än vi genomletat hela detta gamla, urgamla skåp. — Tänk om vi skulle göra några fynd från våra förfäders tid.

— »Våra» säger du!

— Ja — jag kan aldrig lära mig förstå att du ej är min syster. — Du vet ju att så många tagit oss för systrar. — Efter detta är du mig mera än syster! Du får aldrig mera lämna oss Arla! har man ej otaliga gånger förvånat sig öfver din stora likhet med vår släkt.

— Kära du — en landstrykerskas dotter! huru skulle jag våga säga det någon likhet förefinnes mellan oss! — —

— Du! en landstrykerskas dotter! Nej Arla — säkert härstammar du från någon urgammal hög aristokratisk adelslägt. — En landstrykerska är ej egarinna till ett sådant juvelkors som ditt.

— Det kan vara stulet! sade Arla bittert. Emellertid hade hon öppnat skåpdörrarne och drog mekaniskt ut den ena lådan efter den andra.

Nu har jag ju fullgjort din vilja. — Den »hvita frun», som spökade för din inbillning härom natten, ville visst endast skrämma dig, eller rent utaf skämta med »Boy».

— Du har ju ej sett efter hvad som är innanför lådfacken.

Arla började känna sig intresserad och drog eld på en tändsticka för att lysa in uti facket.

Ingeborg! där lyser en liten, nästan omärklig skruf. — Ska vi försöka öppna den? Men det blir ingen lätt sak, ty den sitter långt inne.

— Vi måste skaffa en skrufmejsel, sade Arla, och ilade utför trappan.

Arla visste, att i grefvens rum fanns det en låda i skrifbordet, där han under sitt vistande i detta rum förvarade åtskilliga verktyg sedan Björns barndom.

Nu begagnade han dem aldrig — och själf hade han flyttat upp i andra våningen, där han nästan alltid var bunden vid sängen.

Med af ifver glänsande blickar och glödande kinder, sprang hon in, men tvärstannade. Där satt Björn vid skrifbordet och läste.

Hon ville obemärkt draga sig tillbaka — men det var för sent, han hade redan sett henne.

— Hvarför fly undan Arla — sade han och tog fast hennes hand.

— Du måste veta det — jag känner din hemlighet! Du är mig en gåta Arla! — Jag vet att du ej älskar din fästman — du afskyr honom och — du älskar mig — och likväl!

Hon ville framtvinga en osanning — men hennes sanna ärliga natur vägrade att lyda.

— Det är rätt att du tiger. — Det skulle ej heller tjena till mycket att du försökte ljuga ty jag har af dina egna läppar hört att du älskar mig Arla — nej — gå ej! jaag . . .

— Du?

— Jag var i grottan, i Rölfvarkalles håla kvällen innan du reste . . .

— Björn!

— Och nu ser du Arla — nu har jag beslutat att du skall bli *min* eller ock dödar jag först dig, sedan mig — ja! jag gör det Arla! jag ger mig ej — stode ock tusen lede frestare mellan oss! Nu är jag fri — nu *vet* jag, hvad jag då tviflade på, när jag förnedrade mig till förlofning med Lala, nämligen att du älskar mig!

Och hvem skulle du älska — om ej mig — jag din barndoms lekbroder, din ungdoms beskyddare undan hvarje fara. — Och hvem skulle jag älska — om ej dig, du min tankes tanke — ynglingens drömda ideal, och föremålet för mannens okufliga längtan — du skall, du *måste* bli min, hör du nu det?

Han höll henne som ett barn ett stycke ifrån sig och såg med intensiv glöd in i hennes ögon, som sänktes inför den brännande blicken.

— Betänk Björn att du ej eger rättighet att tala till mig på detta sätt. — Du vet, att landstrykerskans dotter ej var värdig att mottaga ett ärligt frieri förut — — hvarföre då tala om det *nu*, då jag redan tillhör en annan — sade Arla och lösgjorde sina händer. För din egen skull — för allas lycka — måste du understödja mig i mitt beslut, ej försvåra.

— Med dessa ord vill du dock säga att, du ej älskar din fästman — och jag skall, jag måste en gång segra.

Arla hade funnit hvad hon sökte och sprang utan att vidare tillägga ett ord upp till Ingeborg som otåligt väntade.

— Hvad du dröjt! sade Ingeborg.

— Jag träffade Björn — och han . . .

— Stackars Björn! hvartill tjenar nu hans frihet. — Ja Arla — du har mycket på dittsam-

Och hvem skall du älska — om ej mig?

vete — tänk dig — genom din förlofning ödelägger du både Björns och mitt lif . . .

— Jag kan ej — *kan* ej handla på annat sätt — förstår du det . . .

I det samma Arla sade detta, gaf skrufven vika; den hade endast blifvit trög af ålder och damm — nu sprang fjädern upp och i det samma visade sig det inre af en lönnlåda, som Arla häftigt drog ut.

Ingeborg, ehuru matt störtade fram med gigrigt intresse och ref bland papperen.

— En dagbok! . . . Elsa Stålklingas! utropade hon förtjust — och se här, en del af de gamla försvunna familjejuvelerna — — och se Arla! ett kors — precis lika med det som det du bär! får jag se på ditt!

Arla började häftigt darra och tog af sitt kors. — Ja — det var illusoriskt, i hvarje detalj precis lika med Arlas.

— Det var besynnerligt — hvilken tillfällighet! *tänk* Ingeborg — — nej! nej — jag tror jag är nära att mista förståndet!

De sjönko båda ned på en låg soffa, och med lådan emellan sig började de fördjupa sig i läsandet af dagböckerna.

Der hade den olyckliga Elsa antecknat sina tysta strider — sida efter sida talade därom — och hur tomt och glädjelöst hela lifvet föreföll henne.

Slutligen talade hon om Zannoni — beskref hans underbara ögon — och deras möten — hans försök att fresta henne. Slutligen hennes kval, när han fordrade, att hon skulle bestjäla sin far. Huru hon slutligen utfört dådet . . . och lyckats däruti — hon beskref allt med största noggranhet huru hon erhållit testamentet, hennes dopattest, och tio tusen kronor, som fadern

visat henne dagen förut. Slutligen ställde hon några ord till dem, som en gång förr eller senare skulle komma öfver dessa minnen. Om talade att hon medtog det ena af korsen, som voro aldeles lika, och beställde af hennes egen mor, som alltid bar det ena, under det Elsa skulle bära det andra —. På baksidan i mikroskopiskt små bokstäfver skulle det stå E. S. strax under nedersta juvelen.

Arla började åter granska korset och vände det mot dagsljuset.

— Ingeborg — ser du, ser du! där — nej där står det E. S. — Min Gud! hvad mitt hufvid svindlar —!

Arla tog med båda händerna om sitt hufvud — orediga tankar korsade sig där inne — hon visste ju hvem det var som förde rättegången och sade sig vara rätte arftagaren — och man till Elsa Stålklinga — det var ju hennes fästman — men — på samma gång — genombäfvades hon af en aning. Korset — korset! som hon fått af sin mor. — Skulle möjligen . . . Nej! hon vågade ej utsäga sin tanke.

I det samma slog Ingeborg ihop sina händer och ropade med flammande blick.

— Arla! *tänk* om Elsa Stålklinga just var din moder!

— Samma tanke genomilade mig!

— Låt oss bedja mamma och Björn komma upp — men nu — strax Arla.

Arla sprang in till grefvinnan, som satt och läste högt för grefven.

— Tant lilla — Ingeborg ville så gerna säga ett par ord. — Nej! det är ej något farligt — blott nyheter . . .

I förbifarten sprang hon till Björn, som ännu

satt och läste där nere — och sade: Björn! vill du komma upp till Boy? — Det var feberaktig ifver i röst och blick.

Med nervös brådska omtalade Ingeborg allt hvad de visste.

— Nu först påminner jag mig, att det stod något märke på den näsduk hon begagnade. Jag skall hemta hit de tillhörigheter hon medförde och som jag med flit undanhållit dig för att ej onödigtvis påminna dig om något, som var min varma önskan att du skulle glömma nämligen dina bittra barndomsminnen.

Björn skyndade sig att hemta det omnämnda — och återvände snart med en liten dammig kappsäck som stått på en undangömd plats, allt sedan Arla för tolf år sedan kommit till Stålbåga.

Arla föll ned på knä och tryckte sig djupt rörd intill den lilla kappsäcken och kysste handtaget där modern med sin späda hand hållit den.

Med darrande hand lösgjorde hon den vidhängande nyckeln och öppnade den.

De sågo besvikna ut — ty näsdukarne voro alla nya — omärkta, säkerligen köpta till afresan. Nedstucken i ett hörn låg dock ännu en, och när Arla djupt rörd upptog den stod i tydliga bokstäfver »E. Z».

En liten fick-bibel låg strax inunder, och när hon öppnade den, stod på titelbladet med tydlig ledig stil: »Till min lilla älskade dotter, Arla» — »född d. 1 Maj. 18...» Arla kysste dessa ord gång på gång, under det heta tårar strömmade från hennes ögon.

— Detta kan vara en tillfällighet — visst står där ett »E. Z.» men behöfver det väl betyda just Elsa Zannoni? Det kan ju lika väl vara Elin Zakrisson — sade Arla modlös . . .

— Något *bevis* är det naturligtvis ej, men det kan ju leda till undersökning i alla fall svarade Björn, som i hast fått ett mycket grubblande utseende.

Vore Arla den de nu förmodade, skulle hela förmögenheten öfvergå till henne och fästmannen — och de sjelfva sättas på »bar backe.»

— Hvad är att göra? sade grefvinnan, i hvars inre samma tanke uppstod.

— Ingenting! Arla såg upp med djupt allvar i blicken.

— Naturligtvis skola vi göra allt för att sprida ljus i saken.

Det första vi nu ha att iakttaga är att sätta oss i förbindelse med den mystiske egaren. — Mr Zannoni. Genom honom böra vi få de bästa upplysningar! sade Björn.

— Det torde kanske möta svårigheter att taga reda därpå, sade Arla, och såg ned med ett egendomligt uttryck.

— Jag tänker det skall ej bli särdeles svårt ty jag behöfver blott vända mig till den juristbyrå där han anmält sig . . .

— Är du *säker* därpå? frågade Arla med genomträngande blick.

— Alldeles säker, försäkrade Björn.

— Då återstår blott för mig att säga sanningen. Denne Zannoni är samme person som — baron Guisetti — min fästman. Ett tredubbelt utrop af bestörtning hördes.

— Där ha vi lösningen. Du har velat rädda oss från ruin genom denna förlofning — *därföre* var det således! sade grefvinnan — djupt rörd, och med klar blick.

— Och det står ej mera att ändra, ty köpeskillingen är lämnad — —

— Hvad menar du?

— Testamentet är uppbrändt . . .

— Men förstår du ej Arla, att den du nu kallar din fästman, är sannolikt din far — sade Björn upprörd och stannade framför Arla.

— Åter säger jag det fattas bevis! Det enda vi ega som stöd för detta påstående, är korset och näsduken. Tror du Björn, att man på så lätta vilkor kommer öfver en hel förmögenhet! — Arla skakade sorgset på hufvudet. I och med det samma jag bryter mitt löfte öppnar han ny rättegång, fortfor hon. Dessutom anser jag mig numera bunden af mitt hederdord — jag *kan* ej gå tillbaka!

— Äfven om han är din far? hu så ruskigt. Tror du att vi, medvetna om din uppoffring, skulle mottaga något sådant? Eller huru, mor och Ingeborg? viljen I?

— Naturligtvis ej — svarade de båda.

— Det är du Björn, som drifvit mig att bekänna detta — jag hade aldrig sagt ett ord, om du ej nästan tvingat mig därtill — sade Arla. Men efter vi nu tala därom, så vet jag en person hvilken bör kunna gifva oss någon ledning.

— Och det är?

— Advokaten, som ledde efterspaningarne då Elsa Stålklinga försvann.

— Hvad säger du! ropade Björn och sprang med häftighet upp.

— Han heter Modig och var vår närmaste granne där borta.

— Då måste vi sätta oss i förbindelse med honom nu snart — ty här tarfvas upplysningar.

— Jag tänker det blir bäst, att jag själf skrifver därom? Det var Arla, som sade detta med tveksam min.

TRETTONDE KAPITLET.

Äningen besannad.

För så vidt jag kan se, finnes ej några nogtalande bevis för Arla.

Häradshöfding Modig säger visserligen att han vill göra ännu mera för att rädda Arla från att förena sig med baron Guisetti, men att de bevis för att hon skulle vara Elsa Stålklinga Zannonis dotter ej ägde nog styrka, för att vara gällande. Icke annat än hvad han sjelf kunde förstå, kunde Arla, bunden som hon var af det förstörda testamentet och därmed förknippade löftet, ej undvika ett gifte med Guisetti.

Brefvet, som Björn läst, föll ur hans hand och han stirrade dystert framför sig.

— Guisetti säger i sitt bref i dag, att han ämnar låta lysa för oss nästa söndag, emedan han vill att vi skola resa till Italien, innan det blir för hett . . . Arlas röst var dyster och låg.

— Och detta skall man ej kunna undvika! Arla — du gör mig galen!

Björn rusade fram och åter, ur stånd att fatta en redig klar tanke.

— Om jag skulle försöka tala med honom, föreslog Arla.

— Ja — ja! Det blir säkert det bästa. Säg honom hvad du vet. — Den erkebofven — det är ej nog att han förut tillfogat vår slägt denna skam och nesa — han vill kröna sitt verk med att kanske gifta sig med sin dotter. — Björn knöt händerna i ursinnig förbittring.

Arla log vemodigt.

— Hvad du är sanguinisk! Vi veta ju ej något därom men han skall säga mig allt hvad han vet om hans hustrus försvinnande — han måste veta något därom.

— Han kan ej ljuga för dig — han måste vekna för din blick, Arla. — Och en gång fri — blir du min, som ättling af vår slägt, eller som landstrykerskans dotter — det är mig likgiltigt! Vore det ej för pappas skull, så är jag viss på, att vi alla gerna ville afstå vår förmögenhet för dig Arla!

Säg — skulle du ej känna dig lycklig vid min sida, äfven om han skulle få rätt och jag endast eger min löjtnantslön att bjuda dig.

— Hvad betyder sådant, om man älskar — sade hon vekt.

— Och mamma och Ingeborg — säg, skulle vi ej äfven för dem ha rum nog, äfven om vi blefve trångbodda.

— Dröm ej Björn! låt oss tänka på, att jag om söndag, redan blir förenad med honom från predikstolen — att jag ej eger rätt . . .

— Arla!

Han sprang upp och tryckte henne lidelsefullt intill sig. — Du får ej! du *är* min!

Denna gång var det med helt andra känslor hon närmade sig prostgården. — Nu *visste* hon att Björn älskade henne. — I denna tanke egde hon sitt stöd — sin styrka . . .

Hon tillsade kusken att köra till Farsäter, häradshöfding Modigs egendom.

Emedan hon ej ville att Guisetti skulle veta af hennes ankomst, underrättade hon ej någon om att hon ämnade sig tillbaka till prostgården.

— Hvilket oväntadt kärt besök, sade häradshöfding Modig och kom ut på trappan, då vagnen stannade och Arla hoppade ur.

— Till er, sätter jag, näst Gud, alla mina förhoppningar, svarade Arla och satte sig i den bekväma stolen midt emot hans egen, på andra sidan skritbordet.

— Ja — hvad är nu att göra? Han ref sig bekymrad i hufvudet. Jag skall säga, att jag kommit ifrån de där sakerna — men detta fall intresserar mig mycket i sanning mycket. Jag vet knappast, hvar man skall börja eller sluta. Men en sak böra vi särskildt fästa oss vid — och det är testamentet, som han ville öfverlämna åt eder.

— Det har jag redan fått — och han brände upp det i samma stund.

— Brände han upp det! och utan att någon annan än ni har sett det?

— Jo, jag visade det för farbror Holm —

— Jag hade själf upprättat det, och mitt namn stod under som ett af vittnena.

— Det kan jag ej påminna mig.

— Därom måste vi förvissa oss. — Prosten bör kunna påminna sig namnen.

Han skref upp dem tycks jag minnas. Jag undrade just *hvarför* han gjorde det.

— Godt — där ha vi ett fäste.

— Skulle det ej vara skäl uti, att jag finge tala med honom först, innan ni vidtager några åtgärder? — Arla, finkänslig som hon alltid var, ville ej onödigtvis såra och förödmjuka. — Kan-ske allt skulle reda sig på bästa sätt ändå.

— Vill ni, så skall jag sända bud efter baronen — han gick nyss här förbi, förmodligen för att jaga — han bör ej vara långt härifrån.

Arla rodnade och kände huru hjertat slog — ja — hvad som skulle ske, borde ske snart.

Kanske det vore bäst att redan nu låta det ske, sade hon och häradshöfding Modig sprang upp och ut.

Han bör vara här sist om en kvart, svarade han, när han återkom. Vill ni ej hvila eder en stund efter den långa resans besvärligheter?

— Tack — jag är ej trött — men kanske det likväl vore lugnande.

Hon gick in i ett sidorum och afvaktade under orolig hjertklappning baronens ankomst.

Hon slöt ögonen — och hade efter en stund lätt inslumrat, uttröttad som hon var.

Då spratt hon till — och for förfärad upp. — *Den* rösten hade förmåga att komma hjertat att bäfva.

Hon höll undan draperiet, som skiljde henne från det andra rummet, och hälsade med en afkylande blick.

Arla! är du här? — och utan att först där-om underrättat *mig*?

Rösten lät djupt förebrående.

— Det kom så oförmodadt. — Jag har på dessa få veckor genomlevvat så mycket . . .

— Såå! sade Guisetti med rynkad panna.

— Och nu ville jag så gerna bedja om ett

samtal, fortfor hon tvekande, och frågade härads-höfdingen om deingo slå sig ned i rummet bredvid.

Därpå lät hon draperiet falla, och de voro ensamma.

Arla bjöd sin fästman taga plats, sedan hon satte sig sjelf, på så långt afstånd som möjligt.

Därefter omtalade hon, utan afbrott, allt hvad som passerat sedan hennes ankomst till Stålbåga.

Hon vågade ej möta hans blick — förr än hon slutligen sade:

— Jag påminner mig dunkelt min mor — och vår resa öfver ett stort vatten — huru vi sedan släpade oss fram från gård till gård — huru min stackars mor grät och var nära att duka under. — Men så intalade hon mig nytt mod, och jag minns så tydligt huru hon sade, gång på gång: »när vi komma fram blir allt åter bra, och du skall få så många vackra lek-saker lilla Arla».

Säg mig nu — ärligt, som det höfves en man, tror ni att er lilla flicka är död?

— Däröfver har jag redan uttalat min tanke, svarade han kallt — han hade bleknat under Arlas blick och vid beskrifningen af hennes moder.

— Dessa sagor — förmodligen hopkokade af dina samvetsgranna slägtingar, beröra ej mig, och inverka ej på mina handlingar. Jag kunde ej ens tänka mig *möjligheten* af ett sådant handlingssätt! — Att först vilja beröfva mig möjligheten af att återfå min hustrus förmögenhet, och sedan — när jag afstod därifrån, *endast* på

grund att du gifvit mig ditt löfte, på blind tro att jag hade med en redbar kvinna att skaffa — då vill du fejt draga dig tillbaka gömmande dig bakom några lumpet ihopspunna sagor och historier.

Han mätte golfvet med hastiga steg, och det italienska blodet brusade öfver.

— Det är ej heller min mening att handla så uselt som ni tycks förutsätta, jag endast vädjade till ert eget bättre vetande — ty vore jag er dotter . . .

— Min dotter! men jag har ju *förklarat* en, två, ja tusen gånger, att detta barn omkommit med sin moder.

— Bevis härför?

— Bevis! Vill du att jag skall förevisa de multnade benen? Där ha vi åter Arlas fina beprisade karaktär — åter ett smyghål.

— Men korset — näsduken? betyder då detta ej något?

— Det kan jag omöjligt inse, att dessa små tillfälligheter skola beröfva mig min förmögenhet och min fästmö.

— Men — om förmögenheten på detta sätt skulle tillfalla er — dotter — så kan ni vara öfvertygad om — att ni skulle få dela. — Arlas läppar darrade.

— Dela! tackar så mycket! *Dela* skulle jag dela med mig din kärlek äfven? Nej — jag afstår *aldrig* från mina anspråk på dig. — Nästa söndag lyser det, såvida du vill anses vara en hederlig kvinna — eller vill du uppföra dig så ohederligt — så lumpet?

— Jag har aldrig uppfört mig lumpet, herr baron, och skall det ej hädanefter heller, icke ens om jag blir förenad med er — hon kastade

hufvudet stolt tillbaka och reste sig. Deras blickar korsade sig, och han häpnade för denna likhet — nu mera i ögonen fallande, då han kom att jämföra.

Nej — han ville det ej — hon *fick* ej vara hans dotter. — Skulle ödet på detta grymma sätt kunna hämnas! han försjönk i tankar.

— Äfven jag har några inlägg i denna fråga sade härads höfding Modig, som i det samma kom in — kallad af Arla. — Jag har, enligt fröken Arlas önskan, lyssnat till edert samtal och finner er vara både grym och ohederlig, som vill tvinga denna unga flicka till ett äktenskap, efter all sannolikhet — med sin fader.

— Herr advokat! utropade han och kom ett steg närmare, under det ädrorna svälde till stora rep vid tinningarne.

— Ja — herr baron — till er tjänst! men tillåt mig framställa en fråga. — Kan ni påminna er underskriften under testamentet — jag menar vittnenas namn? frågade advokaten med genomträngande blick.

Baronen studsade.

— Det var jag herr baron, som upprättat det. — Det var min namnteckning, som stod inunder.

— Det är för sent att kunna döma därom nu — då det redan blifvit rof för lågorna.

— Kanske dock att det ännu kan finnas någon ledning.

— Ni skulle således mena att?

— Ah — man bör aldrig tro något utan bevis — sade ni nyss sjelf. Ni torde förlåta mina skarpa ord, men jag är för mycket van vid att studera människor för att ej af *en* handling bedöma de öfriga.

— Anser ni det då vara så ohederligt, att man vill blomsterströ vägen för den man älskar? Jag *vet* att jag skall göra Arla lycklig — *hvarföre* skulle jag då afstå från henne?

— Ni har uttalat samma ord till den stackars oerfarna flickan hvilken bortröfvades från sitt hem och sin sörjande far. Huru höll ni dessa löften herre?

— Jag är ej skyldig er någon redovisning. En man svarar själf för sina handlingar.

— En man ja — men icke en kvinnoröfvere. Det visar ock, att ni eger en djerfhet, som söker sin like — att först bortröfva en ung flicka och sedan när hon är död, komma och göra anspråk på hennes förmögenhet. Ni kan vara glad om ej lagens arm når er — —

— Herr advokat — man behöfver ej leta efter ert yrke! En man, hvilken brukar umgåås med skurkar, ser gerna skurkar i hvarje skepnad. Jag tillräknar er ej dessa ord och har den äran att rekommendera mig. Var god och följ mig — sade han, vänd till Arla. Ej en minut längre, i detta hus!

— Fröken Arla stannar!

— Här — i en ungarls hus. Nej icke så länge hon är baron Guisettis trolofvade.

Arla, som insåg det opassande häruti, påtog skyndsamt hatt och kapp, tryckte advokatens hand och gick.

— Vi träffas! sade han, vänd till Guisetti.

— I så fall — på andra sidan grafven, hoppas jag, svarade baronen.

Det blef stor uppståndelse i prostgården, då Arla helt oförmodadt inträffade och till och med Karins ansigte uttryckte en slags belåtenhet.

Under Arlas frånvaro hade baron Guisetti

lyckats intaga familjen, ej blott med sitt smickrande inställsamma väsen, utan äfven genom storartade presenter, och tusen små artigheter.

På detta sätt hade han genomdrifvit sina planer att få prestgårdens invånare på sin sida samt aftvingat fröken Karin löftet att hon i prestgården skulle anordna deras bröllop, ty det var ej att tänka på att han ännu en gång skulle våga visa sig inför Björns ögon.

Arla var dock fullkomligt okänslig för all den uppmärksamhet, som kom *baronens fästmö* till del — och försjönk i sina egna sorger och svikna förhoppningar.

Hon skref ett så skonsamt bref som möjligt till grefvinnan och omtalade, att hennes fästman lyckats erhålla tillåtelse att det skulle lysa alla tre gångerna på en gång — nästa söndag och att vigseln därefter oförtöfvadt skulle ske.

Arla klagade ej — hon sade, att hon satt sig in uti sitt öde. De ljusningar som för ett ögonblick, under hennes sista dagar i gamla hemmet, uppstått, hade endast varit en hägring — utan verklighet — utan minsta sannolikhet. Hon slutade med att omtala att redan på måndag skulle de företaga sin italienska resa. Hon bad dem ej taga denna handling som *ett offer för dem*, ty hon hade sjelf kommit till insigt om att det var det bästa som skedde!

Detta bref skref Arla redan samma kväll hon kommit till prostgården.

Vid frukosten påföljande dag bad hon dock prosten om ett samtal.

Hon frågade om han kunde påminna sig namnen på vittnena, som underskrifvit testamentet.

Prosten höll på att tända sin pipa, men

stirrade på Arla ända till att stickan brunnit ut och brände honom.

— Nej — det kunde han ej påminna sig.

— Men farbror skref ju upp dem?

— Ja, ja — det var rätt — jag gjorde ju det men hvar? Den lappen har helt visst kommit undan såsom varande utan värde.

— Tillåter farbror att jag söker?

— Bland mina papper? Nej mitt *kära* barn! ingalunda — vore du ock min hustru, finge du ej komma din hand vid dessa viktiga saker.

— Men farbror, det är äfven för mig en mycket viktig sak! jag *måste* veta det — allt kan hänga på detta papper — hela mitt lifs ve eller väl, sade hon ångestfullt.

— Mycket konstigt —! man skulle kunna tro att du i hast blifvit litet — hm, besynnerlig, kära Arla — jo jo — medgången verkar olika!

— Men — farbror! Jag är fullt normal och någon medgång anser jag ej detta vara.

— Nå ja — emellertid så skall jag göra som du vill — jag skall söka så godt jag kan!

FJORTONDE KAPITLET.

Den oväntade gästen.

Hvarför ser pastorn så dyster ut i dag? sade Arla sjelf ett rof för den dystraste sinnesstämning ju närmare det led emot söndagen.

— Ack det är i dag syster Malins födelsedag och alla sådana dagar kallas af far för »bemärkelsedagar». Då försjunker han i minnen och lefver helt och hållet i en drömvärld för sig.

— Men säg mig Lena, vill du ej tala om för mig något om Claras mamma. Mera än en gång har jag önskat veta något härom — men jag har aldrig vågat att fråga.

Lena såg oroligt bort åt dörren till faderns rum — den var låst.

— Då du nu är så godt som en af oss bör du nästan veta något om denna sorgliga historia — hon satte sig och stickade på en strumpa, som skulle bli till nytta för en stackars fattig gumma. Detta hade Arla dock åstadkommit — med sitt hat för de enformiga broderierna, hvilka

ej blefvo till någon nytta. Jo — ser du Arla Malin var blott aderton år, då hon blef bjuden. af en faster att komma upp till Stockholm för att hälsa på och se allt sevärdt hon kunde önska. Pappa satte sig förstås att börja med däremot, men kunde slutligen ej motstå Malins varma böner — utan hon fick resa. Du kan ej tänka dig, huru, svag pappa var för henne, och huru förtjusande hon var!

Så fick hon, som sagt, resa och var i Stockholm ett halft år istället för en månad som det var sagt. Pappa skref bref på bref — men både hon och faster önskade att tiden skulle förlängas, och slutligen måste pappa själf resa ned till Stockholm för att återhemta Malin.

Aldrig kan jag glömma huru pappa såg ut när han återkom! Ah — han var som en äldre bror till sig själf!

— O Lena huru var det då?

— Jo — efter ett par månader föddes Clara — du kan själf tänka dig hvilken sorg och skam.

— Men hvarför fick ej Malin gifta sig med den hon älskade?

— En fattig stackare, som lyckats inbilla Malin att han skulle skapa henne en ljus framtid. När pappa kom, åtskiljde han de unga och läste lagen för gunsti herrn, sedan lär han ha rymt sina färde och lät aldrig mera höra af sig. Stackars syster Malin fick med sitt lif plikta för sin kärlek . . .

— Nå men — var han af familj — eller var det en ovärdig böjelse?

— Ah bevars väl — han var adelsman och ansåg sig väl kunna leka med den stackars enkla prostdottren — men o! såsom Malin sörjde och så fick vi flickan att roa oss med i stället.

Hon har just ej alltid varit till odelad glädje stackars lilla Clara, åh ja — det fattar du nog själf!

Alla lärarinnor ha ansett henne vara omöjlig jag har ju äfven förgäfves sökt få kunskaper uti henne — men det var hopplöst! Besinna, flickan är ju nu snart femton år, och hvad duger hon till — jo alldeles ingenting — vi äro ofta bekymrade för henne och önska att hon vore rik, ty i våra små förhållanden finner hon sig ej.

— Jag tycker ej alls illa om Clara, och önskar att jag finge taga henne med när jag reser!

— Hvad säger du! Du är då den första, som förstått dig på Clara.

Arla steg upp och bortlade den bok hon hållit på att läsa uti. Det var henne omöjligt att intressera sig för något arbete under närvarande förhållanden. Hennes bruddrägt hade Karin helt dragit försorg om — Arla ville blott ej höra talas därom. Baron Guisetti hade äfven ehuru motvilligt, gått in på hennes bestämda önskan, att de ej skulle träffas förr än på söndagen. Hvarje dag hoppades Arla, att prosten skulle hitta det undankomna papperet, men hvarje dagssol gick ned med hennes svikna förhoppningar.

Det var redan lördag, och ännu hade ej prosten lyckats i sina bemödanden, och Arla hoppades ej längre. Några timmar blott, och hon var hans — för alltid skiljd från Björn! På kvällen kom det ännu ett bref från Ingeborg, fullt af kärleksfull förtviflan — och Björn — honom hörde hon ej ett ord ifrån, sannolikt hade han förbjudit Ingeborg att nämna hans namn — O! huru det smärtade Arla! Blott ett ord af tröst eller vänskap hade stärkt henne — men denna kalla isande tystnad! — Hon var nära att duka

under för sin förtviflan, där hon gick den sköna härliga våraftonen. — —

Man hade väntat på henne rätt länge med att äta kvällsvard, och Karin hade all möda att behärska sitt dåliga lynne.

Men till all lycka kom hon att kasta en blick ut genom fönstret, som kom henne att förgäta Arlas försumlighet.

— Hvem i alla tider åker bort så sent? titta far, inte kan det vara härads höfdingens vagn? Jo — så minsann! Jag tror han har en främmande med sig? — de komma direkt hit åt! — och vi som ej ha en bit färskt kött hemma, förr än Erik får gå till isgropen efter! Karin kastade en blick på sitt förkläde och strök till håret bakom öronen, i det att hon gick ut på trappan för att hälsa.

— Vi komma sent bästa fröken, sade härads höfdingen, men jag har varit till Stockholm och fått med mig en långväga gäst. — Är Prosten hemma —? Ja så, tackar stig på! stig på! —

Prosten studsade, aftog sina glasögon, dem han ifrigt torkade liksom för att se bättre, och såg med en skarpt pröfvande blick på främlingen.

— Stig in, var så god och stig in i mitt eget rum, sade han och tillslöt dörren efter de båda herrarne.

— Herre — vågar ni ännu en gång komma i min väg, för mina ögon, sade han med hotande stämma och vägrade att mottaga den hand, som främlingen framräckte.

— Är ni ej just en kärlekens apostel? förkunnar ni ej förlåtelse, frid och kärlek från predikstolen — och likväl bortstöter ni den, som full af ånger och förtviflan kastar sig till den

förolämpade faderns fötter och tigger om förlåtelse!

— Stig upp, sade prosten med bruten stämma. Icke inför en människa är det ni skall böja knä utan inför den högste.

— Ni skall lära mig att finna vägen dit, herr prost — svarade främlingen med en öppen vacker blick, som i hög grad var egnad att uppmjuka prostens af naturen veka hjärta. — Jaga mig ej bort — utan låt mig stanna hos er en tid! Ni skall se och bedöma att min ånger är sann — att jag lärt mig förstå lifvet...

Prosten öppnade då sin famn och sade:

— Du var min Malin kär — du! är far till hennes barn. Det var jag som i min faderliga kärlek och harm åtskiljde eder. — Äfven jag har brutit mot försonlighetens bud — äfven jag har att godtgöra! jag tackar Gud, som aflyftat denna tyngd från mitt hjärta. Du är här mottagen som vän som son — förlorad och återfunnen. — Bådas rörelse var sann och verklig — och härads höfding Modig kände det svårt att afbryta deras många meddelanden, men ansåg att tiden och omständigheterna fordrade det.

— Ja — bäste farbror, sade han därför, jag nödgas afbryta detta dyra ögonblick med angelägenheter, som fordra dagens intresse och behandling.

Han gaf främlingen tecken att tala:

— Under min vistelse i Amerika, sade denne, med lätt brytning, påträffade jag under mitt skiftesrika lif därstädes, en mrs Zannoni, född grefvinna Stålklinga från Sverige. — Det var under högst egendomliga omständigheter och hon gjorde på mig ett outplånligt intryck. — Än i dag tycker jag mig se den älskliga

företeelsen med det lidande uttrycket öfver ögonen. Han omtalade i detalj deras sammanträffande och slutade med att omtala att i brådskan då de reste, hade Elsa kvarglömt sina viktiga papper — att han sorgfälligt förvarat dem och att det varit hans uppsåt att strax öfversända dem.

Då han emellertid omöjligt kunde erhålla upplysningar om hvar Elsa tagit vägen och han då ej egde medel att sjelf öfverbringa de värdefulla papperen, tyckte han det vara bäst att sorgfälligt förvara dem till ljusare tider randades.

Nu för nära ett halft år sedan, hade han af tvenne anledningar som förmögen man återvändt till Sverige, nämligen för att se sitt barn och skaffa rättvisa åt Elsa Zannoni, ifall hon ännu funnes i lifvet.

Här har jag rätt talande papper. — Härvid tog han fram ur sin bröstficka ett ganska slitet konvolut och därur testamentet, Arlas dopattest och vigselattesten, allt i fullgod ordning.

— Besynnerligt! mycket märkvärdigt, jag har ju själf sett det förra testamentet och just nu hittat papperet, där jag upptecknat namnen på vittnena.

— Min advokatblick bedrog mig ej. — *Detta* är det giltiga testamentet upprättadt af mig själf och med grefvens eget grefliga sigill. — Kan farbror påminna sig om det fanns sigill under det förra? Det falska — vågar jag säga.

— Nej — det var just det, som förvånade mig — att det ej gjorde. — Låt oss nu jämföra namnen.

Prosten framtog ett litet papper, som kom-

mit fram ur en liten bok, där det blifvit undanstuckit.

De äro ju ej alls de samma. — Således skulle — jag vill ej ens uttala den ohyggliga tanken — baronen vara en brottsling . . .

— Ditåt lutar det och har alltid varit klart för mig, ända sedan jag första gången såg den skurken i ögat — sade härads höfding Modig föraktfullt.

— Återstår att bevisa, att barnet finns — hvad står det för ett födelseår och dato i barnets dopattest? frågade prosten, som började finna allt detta inveckladt.

— Född 1 Maj — 18.. och heter Arla läste Modig under rörelse. — Jag kan ej inse att vi behöfva annat bevis, då vi jemföra denna dato med hvad modern skrifvit i hennes lilla bönbok, som låg i kappsäcken.

— Således skulle?

— Således skulle den Arla, som är här som lärarinna, hvilken i morgon skulle blifvit den skurkens hustru, hustru till sin egen far — vara arftagerskan till de kolosala rikedomar, som för närvarande äro öfverlämnade åt grefve Stålklinga.

— Men huru *bevisa* att det är hon!

— Jag har nu användt nära nog tre månader till dessa forskningar. Jag har följt hennes spår, öfver Atlanten, ty jag var bekant med en del af besättningen på den båt med hvilken mrs Zannoni reste, och var dessutom sjelf med ned till båten — och den sista, som sade henne farväl. — Sedan i England, Göteborg, och så bit för bit. Det har kostat mig stora summor och mången gång har jag varit färdig att ge upp kampen — men — så fattade jag åter mod —

och kom ända till en station, som heter Nässjö. Ända dit hade hon under många afbrott kommit med tåg, men där blef det väl slut med hennes tunna reskassa, ty sedan har grefvinnan Stålklinga Zannoni, till fots, med sin lilla dotter Arla, likt en helt vanlig landstrykerska, trött och sjuk, som hon var, släpat sig hela den långa vägen, som äfven jag måst företaga, och slutligen hamnat i grindstugan hos gamla Anna.

— Har ni följt henne ända dit till grindstugan? frågade Modig.

— Ja — men den gamla hexan var, trots mina vackra frestelser, tyst som muren — hon har ett inbundet, ingalunda godt utseende — jag skulle önska att ni, herr Modig, kunde genomskåda henne. Mig förefaller hon, som om hon hade något på hjärtat.

I kunnen ej tänka er, mina herrar, huru jag kände det, då jag äntligen uppnådde Stålbåga, efter sådana oerhörda ansträngningar! huru jag tänkte mig den arma unga flickans strider . . . Men — hvad är nu att göra —?

— Vi måste inkalla Arla, för att rådgöra med henne sjelf.

— Men innan det är fullt säkert, kanske man ej borde ingifva den stackars flickan dessa förhoppningar, sade prosten.

— Så sannt jag är eller varit en af Stockholms mest framstående jurister, skall jag med de bevis jag redan eger att förfoga öfver, skaffa rätt åt flickan.

— Bed Arla komma in, sade prosten när han såg Lena gå förbi det öppna fönstret genom hvilket en mild Majaftons härliga syrendoft inströmmade.

Se där är hon, sade prosten och nickade åt

Se här Arla är en god vän till din moder!

Arla, som med en flock hvita dufvor omkring sig satt på knä för att möta dem.

Hon reste sig sakta för att ej skrämma dem och närmade sig med lätta spänstiga steg.

— Hvilken sällsam likhet och på samma gång olikhet, sade främlingen och lät blicken med välbehag hvila på den unga flickan.

— Se här Arla, sade prosten, då hon öppnade dörren, här ser du en god vän till din moder.

— Till min mor! hvem känner henne? — frågade hon, under det att hennes ögon stora och vidöppna såg upp till främlingen.

— Jo — det är Ingeniör Leijonhierta, en en — — — gammal — vän äfven till oss — — — och som träffat din mor, grefvinnan Stålklinga Zannoni i Amerika.

Med ett häftigt utrop kastade hon sig till hans hjerta, och hennes länge återhållna tårar fingo fritt lopp.

Den förre clownen tryckte sönder en tår i ögonvrån och tänkte på Elsa, hvars dotter han nu höll i sina armar.

— Slipper jag således att gifta mig med baron Guisetti? stammade hon. Hvad gjorde det henne, att hon blef egarinna till omätliga rikedomar — detta var för henne likgiltigt. Endast den tanken att hon skulle undgå detta förhatliga giftermål kunde skänka henne lycka.

— Ja — då han nu måste inse att han är din far — tänker jag han afstår från sina rättigheter som make.

— Himmelen vare lofvad! sade Arla och knäppte ihop sina händer under det blicken med ett strålande uttryck lyftes mot höjden.

Lena och Karin, som med största intresse afvaktade hvad väl kunde tilldraga sig därinne i faderns rum, stodo båda vid fönstret i salen, då fadern åtföljd af de främmande herrarne inträdde.

— Här mina flickor, ser ni, vår Malins — han tystnade — — och tycktes ej veta hvad han skulle säga — — — ja — det är er bror — som sådan skolen I bemöta honom.

Lena och mr Leijonhierta vexlade en blick som tycktes skänka dem båda hvila efter alla stormar.

Och här är din Clara — som vi nu återge åt dig Thor. Du skall kanske bättre än vi förstå att draga fram det goda hos henne!

Mr Leijonhierta såg henne med en nästan blyg blick in i ögonen, och Clara som ej tycktes förstå, att hon i denne mörkhyade främling med de svärmiskt blickande ögonen såg sin far, närmade sig omedvetet Lena, för att hos henne, nu såväl som mången gång förut, söka stöd och lugn.

— Skall Lena måhända blifva den som lär dottern att älska fadern, sade Leijonhierta vekt när han sedan Clara gått ut, sakta närmade sig Lena.

Det var som om all Lenas människofientliga misstro smultit bort under den varma milda blicken — — — — —

Man kom öfverens om, att det bästa sättet var, att Arla skriftligen underrättade baron Guissetti om alla förändrade förhållanden.

— Han är din far — upphofvet till ditt lif vädja till honom i denna tanke, sade prosten och sade ett ovanligt hjärtligt godnatt till Arla.

Molnen kring den unga flickan tycktes allt mera skingra sig och hon började framstå som en martyr, ju mera man lärde känna hennes stora själs-styrka, och den förmåga af uppoffring hon varit mäktig.

FEMTONDE KAPITLET.

Himmelen klarnar.

Huru man åter var i första dagarne af Augusti, hade ej ännu någon dom blifvit fälld angående de Ståklingska rikedomarne.

Förhandlingarne leddes med all den ifver och kraft, som en gång skapat den framstående häradshöfding Modigs rykte, men likväl fattades det fullt giltiga bevis, och under tiden förblef allt sig likt på Stålbåga.

Arla vistades fortfarande hos prosten Holms, emedan hon envist vägrade att träffa Björn förr än allt var klart.

Ingeniör Leijonhierta, redan outhärlig medlem i familjen, satt vid Arlas sida och höll en garnhärfva, hvilken skulle nystas.

— Nåå Arla — bort med de där dystra minerna — nu måste himmelen snart klarna — och du bli ägarinna till de stora ja kanske största rikedomar som äro hopade på en hand i Sverige.

— Ja — jag önskar att detta allt ville taga

ett slut. Jag är sorgsen öfver att farbror Modig skulle drifva det därhän med min stackars — far.

O! farbror Thor! Jag längtar så mycket efter att dock ega en far -- när jag aldrig förunnades lyckan att ega min moder.

Ack om han kunde lära sig att älska mig som dotter!

— Grubbla ej därpå, kära barn — den där människan är ej mycket att stå efter. — Ja — då jag tänker på, att han var nära att rövva bort äfven dig!

Jag tycker du är allt för mild, som ej lät lagen taga hand om honom. — Ett ord af dig, om du tillåtit Modig att yppa de där testament-historierna, så hade du för alltid varit kvitt de där brefven och hans obehagliga hotelser.

— Men — huru skulle jag kunna tillåta det, om han nu vore min far — om detta ändtligen kan bevisas — —

— Ja — det börjar verkligen lida på tiden med de här historierna — —

— Men, är det ej Modig, som åker der nere nej — bakom löfdungen där. — Jo — så min-sann! Redan hemkommen!

— Så är man då ändtligen här igen! Nå omfamna mig nu min unga grefvinna, sade han, i det han hoppade ned ur vagnen och sträckte båda armarna emot Arla. — Nå ja — det torde vara bäst att gå grundligt tillväga, fortfor han och hälsade på prosten och flickorna, under det att han tog plats i soffan i salen.

Men, slå er nu i lugn ned ska ni få höra:

Pro primo, så har jag studerat fideikommiss-brevet, där det står, att egodelar ej öfverflyttas på *make* utan blott till arfvinge — son eller dotter — således är *den* saken klar, äfven om han eger

aldrig så stora bevis för att han är hennes, den försvunnas make — således kan det aldrig bli fråga om, att det testamente, som bror Leijonhierta medförde, kan bli till hans, jag menar Guisettis förmån.

Pro secunda, har jag lyckats i vittnens närvaro få den illmariga gumman Anna i grindstugan, hvilken i parentes sagt ligger i själtåget, att med ed bekräfta, att den döende kvinnan, som var Arlas mor, samma natt, som hon kom till grindstugan, helt kort innan hon dog, aftvingat gumman Anna det löftet *att till grefve Stålklinga frambära den hälsningen, att hon var dotter till afidne grefve Carl Stålklinga och arftagarinna till Stålbåga slott.*

Det har emellertid gumman varit så god och behållit för sig, emedan hon, som hon nu på dödsbädden bekände, var rädd att förlora sin stuga, och dessutom ej ville skada sitt husbondfolk.

Ett mångdubbelt utrop af harm och förvåning afbröt advokaten.

Emellertid Arla, har jag nu infriat mitt löfte och hälsar dig nu som ett af Sveriges bästa partier. Du är ung, vacker och rik, hvad begär du mera af lifvet, då du tillika är ägarinna af ett ädelt, varmt och godt hjärta!

Dina stolta släktingar reda sig med stor brådska till reträtt — och helsa dig!

— Göra de någon förändring för min skull! nej farbror, så är det väl ej?

— Lilla toka — de ska väl lämna plats för slottets härskarinna!

— Farbror! hvad heter egendomen, som lyder under Stålbåga och som nästan är lika stor — jag menar . . .

— Rosenhill — inföll advokaten.

— Ja alldeles. — *Där* skola de gamla bo — där är förtjusande och så bekvämt och . . .

— Nå och de unga då? Modig log skälmaktigt.

— Hvar de själfva önska . . .

— Nu tror jag vi kunna ha skäl att ställa till fäst här i dag?

— Få *vi* vara med då, frågade Leijonhierta och drog Lena intill sig! Karin kastade en utmanande blick på häradshöfdingen som tycktes säga: »när hvar tar sin — så tar jag min» men Modig var ej nog modig för att förena sitt öde med Karins, utan hans blick tycktes blott säga: »och då blir trollet utan».

Vid Stålbåga rådde stor uppståndelse.

Ehuru man länge väntat någon stor förändring, verkade det dock som om en bomb fallit ned, när häradshöfding Modig en tid efter sitt sista besök hos Anna i grindstugan skref och förklarade att alla papper voro lagfarna och grefvinnan Arla Zannoni (Geovanni) ägarinna till Stålbåga och alla utgårdar.

Grefven, som en lång tid tyckts på bättringsvägen, var i dag för första dagen uppe och förd i sin rullstol ut i trädgården.

Grefvinnan var fullt upptagen med att på Björns enträgna önskan, vidtagna nödiga åtgärder för afflyttningen, och Ingeborg gick omkring mild och kärleksfull som vanligt, fast där låg djupt vemod i blicken.

Endast Björn såg bekymrad ut och gick

nedåt parken — han ville ännu en gång genomleva alla gamla minnen från barndomen och Rövarkalles håla — och Ingeborg stärkte honom i beslutet att taga sig en promenad bortåt hålan till. Han gaf ej akt på, att det lyste till i hennes ögon som af ett betvingadt leende.

— Vi dricka kaffe klockan sex. Som du vet äro Stierncreutz här då, ty de komma med tutåget och böra vara framme då — dröj ej längre, ty då kommer far i misshumör, och det vore så roligt om han kunde hålla modet uppe.

Mamma har ännu ej vågat omtala det där om Arla — och att vi äro fattiga. Hon vill att farbror Stierncreutz skall göra det — gå du och hvil dig i grottan, Björn — fortfor hon, ännu en gång. — Du behöfver minsann kraft, om du skall kunna återse Lala första gången sen hon bröt förlofningen med dig!

— Har hon sin fästman med, tror du?

— Den gamle giktbrutme narren — nej! han lämnar ju nästan aldrig sina rum — så honom slippa vi då göra bekantskap med.

— Men Ralf? Jag såg aldrig farbrors bref till pappa, så jag vet ej . . .

— Nej Ralf är ej med, fast han nu är så mycket bättre att han i höst kan resa ut — har du inte hört Björn, att farbror önskade att jag skall resa med dem till Italien för att hjälpa dem sköta Ralf. Det är just den tanken, som gjort mig så glad — ty *nu* vet jag *min* kallelse!

— Nåå, hvad nu för nya grillen då liten!

— Jag skall egna mig åt sjukvård! men gå nu Björn, ty annars hinner du ej.

Gissa nu hvem det kan vara!

— Till hvad! Ah jo — tiden, den räcker nog till för minnen och saknad!

Med långsamma steg gick han bortåt hålan.

Ännu en gång ville han fördjupa sig i minnen. Han gick in och satte sig med en tung suck, däri ett helt lifs väl och ve uppenbarade sig!

Skulle han *nu* vidhålla sina tankar och känslor för Arla. — Nej! världen skulle blott döma honom som beräknande egoist, om han gjorde det — nej — han ville fly — fly frestelsen — hon skulle som rik arftagerska få långt fördelaktigare anbud än den fattiga löjtnanten!

Han suckade tungt — men kände i det samma ett par mjuka händer sluta sig kring hans ögon — och en skälmaktig röst bad under silfverklingande skratt, att han skulle »gissa hvem det var».

Hans starka armar slöto sig fast kring det smärta lifvet — och drog henne allt närmare sitt hjerta — nu voro alla betänkligheter borta!

I det samma hörde de en knall, liksom af ett skott — strax i närheten.

Detta väckte dem till tanken att det ännu fanns flera personer i världen än de två . . .

— Gå ej dit älskade, sade Björn, och drog Arla åt motsatt håll, gripen af en hemsk aning.

— Hvad kunde det vara, Björn? frågade Arla och höll handen mot det bultande hjertat.

— Jag vet ej — men tyckte mig nyss se

en skugga smyga här förbi. — Anar du hvem jag menar, älskade?

— Skulle *det* nödvändigt bli slutet på hans stormiga lif — sade hon bäfvande, mera för sig själf.

— Han har själf skapat sitt öde — och jag förstår nu, att han ej kunde lefva utan dig . . .

SLUT.

